

Тя не очакваше,
че ще пътува
във времето...
Нито – че ще
загуби сърцето си...

КЕРСТИН ГИР

Рубинено- червено

КЕРСТИН ГИР РУБИНЕНОЧЕРВЕНО

Превод: Стефана Моллова

chitanka.info

Какво бихте направили, ако имате възможността да пътуваше в миналото? Световете, чакащи да бъдат открити, са необятни. Но също и опасностите и непредвидените усложнения.

Шестнайсетгодишната Гуендолин Шепърд е носителка на гена за пътуване във времето. Вратите на изминалите столетия са широко отворени пред нея. Но има малък проблем — Гуен е напълно неподготвена. По погрешка членовете на семейството ѝ, както и тя самата, винаги са смятали, че носителка на гена е нейната братовчедка Шарлот. Затова, когато неконтролируемите скокове в миналото внезапно започват, тя е, меко казано, неприятно изненадана. За разлика от обучената Шарлот, Гуен няма никаква представа от фехтовка и изискани маниери. Не владее чужди езици, а познанията ѝ по история са основно от холивудските филми, които е гледала.

Но всички тези проблеми бледнеят пред опасността, идваща от мистериозно тайно общество и пътуващия като нея във времето Гидиън — най-добре изглеждащото момче, което е виждала през вековете...

Тя не очакваше, че ще пътува във времето...

Нито че ще загуби сърцето си...

*На лоса, делфина и бухала,
мои верни спътници в писането,
и на малкия червен двуетажен авто
който ме направи щастлива
в точния момент*

СПИСЪК НА ГЛАВНИТЕ ДЕЙСТВАЩИ ЛИЦА

В НАСТОЯЩЕТО

В дома на Монтроуз

Гуендолин Шепърд — ученичка в десети клас, един ден установява, че може да пътува във времето.

Грейс Шепърд — майката на Гуендолин.

Ник и Каролайн Шепърд — по-малките брат и сестра на Гуендолин.

Шарлот Монтроуз — братовчедка на Гуендолин.

Гленда Монтроуз — майката на Шарлот, по-голяма сестра на Грейс.

Лейди Ариста Монтроуз — бабата на Гуендолин и Шарлот, майка на Грейс и Гленда Маделин (Мади) Монтроуз — пралелята на Гуендолин, сестра на починалия лорд Монтроуз.

Господин Бърнард — служител в дома на Монтроуз.

В гимназията „Сейнт Ленъкс“

Лесли Хей — най-добрата приятелка на Гуендолин.

Джеймс Огъст Пиъргрин Пимпълботъм — училищният призрак.

Синтия Дейл — съученичка.

Гордън Гелдърман — съученик.

Господин Уитман — учител по английски и история.

В главната квартира на пазителите в Темпъл

Гидиън де Вилърс — също като Гуендолин може да пътува във времето.

Фолк де Вилърс — далечен чичо на Гидиън, водач на ложата на пазителите на граф Сен Жермен.

Томас Джордж — член на ложата, вътрешен кръг.

Доктор Джейк Уайт — лекар и член на ложата, вътрешен кръг.

Госпожа Дженкинс — секретарка в ложата на пазителите.

Мадам Росини — шивачка в ложата на пазителите.

В МИНАЛОТО

Граф Сен Жермен — пътуващ във времето и основател на ложата на пазителите *Миро Ракоци* — негов побратим и приятел, известен още като *Черния леопард Лорд Бромптън* — познат на графа и негов благодетел.

Маргрет Тилни — пътуваща във времето, прапрабаба на *Гуендолин*, баба на лейди *Ариста*.

Пол де Вилърс — пътуващ във времето, по-малкият брат на *Фолк де Вилърс* *Люси Монтроуз* — пътуваща във времето, племенничка на *Грейс*, дъщеря на *Хенри*, по-големия брат на *Грейс* и *Гленда*.

ПРОЛОГ

Докато тя, падайки на колене, започна да плаче, той се заоглежда на всички страни. Както и предполагаше, по това време в парка нямаше жива душа. Джогингът все още не беше на мода, а за бездомници, спящи загърнати с вестник, беше прекалено студено. Внимателно уви хронографа в една кърпа, след което го прибра в раницата си.

Тя се беше свила до едно от дърветата на северния бряг на Сърпентайн Лейк върху килим от повехнали минзухари.

Раменете ѝ потръпваха, а риданията ѝ звучаха като отчаяните вопли на ранено животно. Той едва издържаше. Но от опит знаеше, че е по-добре да не я закача, затова се отпусна до нея във влажната трева, загледа се в гладката водна повърхност и зачака.

Зачака да отмине болката, която вероятно никога нямаше да я напусне напълно. И той изпитваше същото, но се опитваше да се вземе в ръце. Тя не трябваше да се притеснява и за него.

— Дали хартиените кърпички вече са измислени? — каза най-накрая тя подсмърчайки и обърна към него набразденото си от сълзи лице.

— Нямам представа — отвърна той. — Но мога да ти предложа истинска платнена кърпичка, при това с избродиран монограм.

— „Г. М.“ Да не би да си я откраднал от Грейс?

— Даде ми я доброволно. Спокойно можеш да я подгизнеш, принцесо.

Тя разтегна устни в крива усмивка, когато му върна кърпичката.

— Сега вече е съсипана. Съжалявам.

— Глупости! В тези времена хората ги оставят да изсъхнат на слънце и отново ги ползват — каза той. — Важното е, че престана да плачеш.

Очите ѝ отново се напълниха със сълзи.

— Не трябваше да я изоставяме. Тя има нужда от нас! Изобщо не знаем дали блъфът ни ще успее, а и няма никакъв шанс някога да

разберем.

От думите ѝ го заболя.

— Мъртви още по-малко ще сме ѝ от полза.

— Само да можехме да се скрием някъде с нея, някъде в чужбина, под фалшиво име, докато порасне достатъчно...

Той я прекъсна, клатейки енергично глава.

— Биха ни намерили навсякъде, обсъждали сме го хиляди пъти. Не сме я изоставили, направихме единственото правилно нещо: дадохме ѝ възможност да води безопасен живот. Или поне през следващите шестнайсет години.

Тя замълча за момент. Някъде в далечината изцвили кон, а откъм Керидж Драйв се чуваха гласове, въпреки че все още беше почти нощ.

— Знам, че си прав — каза накрая. — Просто толкова боли от мисълта, че никога повече няма да я видим. — Прокара ръка през разплаканите си очи. — Поне няма да скучаем. Рано или късно ще ни издирят и в това столетие, и тогава ще насъскат пазителите по следите ни. Той няма да се откаже без борба нито от хронографа, нито от плановете си.

Той се усмихна, защото видя в очите ѝ да проблясва приключенският ѝ дух и знаеше, че на първо време кризата е преодоляна.

— Може пък да сме успели да го надхитрим или да се окаже, че другият хронограф не работи. Тогава няма да може да мръдне.

— Да, хубаво би било. Но ако все пак не се окаже така, ние сме единствените, които могат да осуетят плановете му.

— Дори и само заради това постъпихме правилно. — Той се изправи и изтупа пръстта от дънките си. — Хайде, ставай! Проклетата трева е влажна, а ти все още трябва да се щадиш.

Тя му позволи да я изправи на крака и да я целуне.

— Какво ще правим сега? Ще търсим място, където да скрием хронографа ли?

Тя погледна с колебание към моста пред тях, който отделяше Хайд Парк от Кенсингтън Гардън.

— Да. Но преди това ще плякосаме складовете на пазителите и ще се запасим с пари. След това можем да хванем влака за Саутхемптън. В сряда оттам ще отпътува Титаник за първото си плаване.

Тя се засмя.

— Значи това е представата ти за *щадене*. Но аз съм „за“.

Той беше толкова щастлив, че тя отново се смееше, че я целуна още веднъж.

— Всъщност си мислех... Принцесо, нали знаеш, че морските капитани имат пълномощията да сключват бракове?

— Искаш да се ожениш за мен? На *Титаник*! Да не си се побъркал?

— Това би било много романтично.

— Да, като се изключи това с айсберга. — Тя положи глава на гърдите му и зарови лице в сакото му. — Толкова много те обичам — промълви.

— Искаш ли да се омъжиш за мен?

— Да — отвърна тя, все още отпуснала глава на гърдите му. — Но само ако най-късно в Куийнстаун слезем от борда.

— Готова ли си за следващото приключение, Принцесо?

— Готова съм, ако и ти си готов — каза тихо тя.

ГЛАВА 1

„По правило неконтролирeуемoтo пътуване във времето се известява няколко минути, понякога часове или дни преди това, с чувство на замайване в главата, стомана и/или в краката. Много от носителите на гена съобщават и за мигреноподобно главоболие. Първият скок във времето — наричан още и първичен — се осъществява от носителя на гена между шестнайсетата и седемнайсетата му година.“

Из хрониките на пазителите
Том 2. Общи положения за
пътуването във времето

За първи път го усетих в понеделник по обяд в училищната столова. За момент почувствах стомаха си сякаш се возя на влакче в увеселителен парк и се спускам от най-високото. Продължи само две секунди, но беше достатъчно, за да обърна върху училищната си униформа чиния, пълна с картофено пюре и сос. Приборите се разпиляха по земята, но някак си успях да задържа чинията.

— Това нещо и без това има вкус сякаш е изстъргано от пода — каза най-добрата ми приятелка Лесли, докато отстранявах свинщината, доколкото можех. Естествено, всички гледаха към мен. — Ако искаш, можеш да си размажеш по ризата и моята порция.

— Не, благодаря. — Ризата от ученическата униформа на „Сейнт Ленъкс“ имаше същия цвят като картофеното пюре, но все пак петното неприятно се набиваше на очи. Закопчах тъмносиньото си сако отгоре.

— Малката Гуени май пак си играе с храната — рече Синтия Дейл. — Само недей да сядаш до мен, толкова си непохватна.

— Сякаш доброволно бих седнала до теб, Син.

За съжаление, често ми се случваха инциденти с училищната храна. Миналата седмица зеленото ми желе изскочи от алуминиевата си паничка и се приземи два метра встрани в спагетите карбонара на

един петокласник. А седмица преди това сокът ми от череша се обърна и всички на масата изглеждаха, сякаш са болни от шарка. Вече не можех да преброя колко често съм потапяла тъпата си вратовръзка, която беше част от училищната униформа, в сос, сок или мляко.

Само дето досега никога не е било, защото ми се е завило свят.

Но сигурно само съм си въобразила. В последно време при нас вкъщи се говори прекалено много за виене на свят.

Разбира се, не става дума за мен, а за братовчедка ми Шарлот, която, както винаги чудно хубава и изрядна, седеше до Синтия и загребваше от картофеното си пюре.

Цялото семейство беше в очакване Шарлот да почувства замайване. Имаше дни, в които лейди Ариста — това е моята баба — през десет минути се осведомяваше дали братовчедка ми вече не чувства нещо. А паузите между питанията използваше моята леля Гленда, майката на Шарлот, за да зададе абсолютно същия въпрос. И всеки път, когато Шарлот отговаряше с „не“, лейди Ариста стискаше устни, а леля Гленда въздишаше. Понякога се случваше и обратното.

Ние останалите — моята майка, сестра ми Каролайн, брат ми Ник и пралеля ми Мади — само се споглеждахме. Разбира се, беше вълнуващо в семейството да има носител на гена за пътуване във времето, но с годините темата чувствително се беше изтъркала. Понякога театърът, който се разиграваше около Шарлот, ни идваше в повече.

Самата Шарлот имаше навика да крие чувствата си зад загадъчна усмивка тип Мона Лиза. На нейно място и аз нямаше да знам дали да се радвам или да се ядосвам заради липсата на замаяност. Всъщност, ако трябва да съм честна, вероятно бих се радвала. Аз съм от по-страхливите. Обичам да ми е спокойно.

— Рано или късно ще се случи — казваше лейди Ариста всеки ден. — И тогава трябва да сме подготвени.

И наистина се случи, точно след обяда в часа по история при господин Уитман. Бях си тръгнала гладна от столовата, защото за капак на всичко намерих един черен косъм в десерта си — ванилов пудинг с компот от цариградско грозде — и не бях сигурна дали е мой или на някой от кухненския персонал. И така загубих апетит.

Господин Уитман ни върна контролното по история, което бяхме правили миналата седмица.

— Явно добре сте се подготвили. Особено Шарлот, тя има шестица.

Шарлот отметна от лицето си кичур лъскава червена коса и възкликна „О!“, като че ли е изненадана от оценката. Сякаш не получаваше винаги и по всички предмети само отлични оценки.

Този път и двете с Лесли бяхме доволни. Имахме шест минус, въпреки че старателната ни подготовка се състоеше в това да вземем на дивиди филмите за кралица Елизабет с Кейт Бланшет и докато ги гледаме, да се тъпчем с чипс и сладолед. Разбира се, бяхме внимавали много и в час, което за съжаление не можеше да се каже и за другите предмети.

Часовете на господин Уитман бяха толкова интересни, че просто нямаше как да не го слушаш. И самият господин Уитман беше много интересен. Повечето момичета бяха тайно или не чак толкова тайно влюбени в него. А също така и госпожа Каунтър, учителката ни по география. Всеки път, когато господин Уитман минаваше покрай нея, тя се изчервяваше. Всички бяхме единомислени, че той изглежда толкова добре, че трябва да бъде забранено със закон. Всъщност всички, освен Лесли. Тя смяташе, че господин Уитман прилича на катеричката от един анимационен филм.

— Всеки път, когато ме погледне с големите си кафяви очи, ми се иска да му дам лешници — казваше тя. Стигаше дори дотам, да не нарича катеричките в парка „катерички“, а „господин Уитман“. Глупавото бе, че това някак си беше заразно и когато вече видех катеричка да притичва близо до нас, казвах: „О, виж какъв пухкав, малък господин Уитман, колко е сладък“.

Заради историята с катеричките, двете с Лесли сигурно бяхме единствените момичета в класа, които не мечтаеха за господин Уитман. От време на време се опитвах (защото момчетата в класа ни бяха големи бебета) но нищо не помагаше — сравнението с катеричка безвъзвратно се беше загнездило в съзнанието ми.

Синтия пусна слуха, че господин Уитман е работил като модел по време на следването си. За доказателство беше изрязала една страница от реномирано модно списание, на която мъж, приличащ на господин Уитман, се насапунисваше с душгел. Разбира се, освен Синтия никой друг не вярваше, че мъжът с душгела е учителят ни по

история, защото той имаше трапчинка на брадичката, а господин Уитман нямаше.

Момчетата от класа ни не го намираха за страхотен. Особено Гордън Гелдърман — той направо не можеше да го понася. Всички момичета бяха влюбени в него, преди господин Уитман да дойде в училището. Аз също, както със съжаление трябва да призная, но тогава бях на единайсет, а Гордън беше някак си сладък. Сега на шестнайсет беше много глупав. А и от две години насам гласът му беше в състояние на постоянна мутация. За жалост непрекъснато редуващото се писукане и буботене не го възпираха от това постоянно да дрънка глупости.

Гордън много се беше разпалил заради тройката си на теста по история.

— Това е дискриминация. Заслужавам най-малко петица. Не можете да ми пишете по-ниски оценки само защото съм момче.

Господин Уитман взе теста от ръката на Гордън и прелисти една страница.

— *Елизабет Първа е била толкова очебийно грозна, че не е могла да си хване мъж. Затова всички я наричали грозната девственица* — прочете той на глас.

Класът се разкиска.

— Е, и? Вярно е — защити се Гордън. — Изпъкналите очи, тънките устни и тая смахната прическа...

Подробно бяхме разглеждали картина с Тюдорите в Националната портретна галерия и наистина върху портрета Елизабет Първа имаше малко прилика с Кейт Бланшет. Но първо, тогава може и да са били на мода тънки устни и големи носове, и второ, роклите бяха наистина страхотни. И трето, Елизабет Първа може и да не е била омъжена, но е имала безброй афери — една, от които със сър... как му беше името? Във филма ролята изпълняваше Клиф Оуен.

— Тя сама се е наричала *кralицата дева* — обясни господин Уитман на Гордън. — Защото... — той спря да говори. — Лошо ли ти е, Шарлот? Главата ли те боли?

Всички погледнаха към нея. Шарлот се държеше за главата.

— Само ми се... вие свят — отвърна тя. — Сякаш всичко се върти.

Аз си поех дълбоко въздух. Значи беше дошло времето. Нашата баба ще е във възторг, а да не говорим за леля Гленда.

— О, страхотно — прошепна Лесли до мен. — Сега ще стане ли прозрачна?

Въпреки че лейди Ариста още от малки ни набиваше в главите, че при никакви обстоятелства не бива да говорим за случващото се в нашето семейство, аз за себе си реших, че що се отнася до Лесли, мога да игнорирам тази забрана. В края на краищата тя беше най-добрата ми приятелка, а най-добрите приятелки нямаха тайни една от друга.

За пръв път откакто я познавах (което, ако трябва да сме точни, беше през целия ми живот), Шарлот имаше безпомощен вид. Но затова пък аз знаех какво трябва да се направи. Леля Гленда достатъчно често ми го беше повтаряла.

— Аз ще заведа Шарлот в къщи — казах на господин Уитман и се изправих. — Ако позволите.

Погледът на господин Уитман все още беше насочен към Шарлот.

— Смятам, че това е добра идея, Гуендолин — каза той. — Бързо оздравяване, Шарлот.

— Благодаря — отвърна тя. По пътя към вратата залитна леко. — Идваш ли, Гуени?

Побързах да я хвана за ръката. За първи път в присъствието на Шарлот се чувствах важна. Беше много приятно поне веднъж да бъда нужна някому.

— Задължително да ми се обадиш и да ми разкажеш всичко — успя да ми прошепне Лесли.

Озовали се вече навън, безпомощността на Шарлот се изпари. Настоя да вземе нещата си от шкафчето в коридора.

Аз я хванах за ръкава.

— Зарежи това, Шарлот! Трябва да се приберем възможно най-бързо вкъщи. Лейди Ариста каза...

— Вече отмина — отвърна тя.

— Е, и? Въпреки това може да се случи всеки момент. — Шарлот се остави да я поведе в обратната посока. — Къде сложих тебешира? — Докато вървахме, претърсих джобовете на сакото си. — А, ето го. И джиесема. Да се обадя ли вкъщи? Страх ли те е? О, глупав въпрос, съжалявам. Просто съм развълнувана.

— Няма нищо. Не ме е страх.

Погледнах я, за да видя дали казва истината. Върху лицето ѝ беше цъфнала леката, невъзмутима усмивка тип Мона Лиза и беше невъзможно да се разбере какви чувства се криеха зад нея.

— Да се обадя ли вкъщи?

— И каква ще е ползата от това? — попита ме в отговор Шарлот.

— Мислех, че...

— Спокойно можеш да оставиш мисленето на мен — рече тя.

Слизахме една до друга по каменните стъпала и щяхме да минем покрай нишата, в която винаги стоеше Джеймс. Когато ни видя, той веднага се изправи, но аз само му се усмихнах. Проблемът с Джеймс беше, че никой друг, освен мен не можеше нито да го види, нито да го чуе.

Джеймс беше призрак. Затова избягвах да говоря с него, когато не бях сама. Само при Лесли правех изключение. Тя никога нито за секунда не се усъмни в съществуването му. Лесли ми вярваше за всичко и това беше една от причините да е най-добрата ми приятелка. Тя искрено съжаляваше, че не може да види и чуе Джеймс.

Всъщност, аз бях много радостна от този факт, защото първото, което Джеймс каза, когато видя Лесли, бе: „Боже господи! Бедното дете има повече лунички, отколкото са звездите по небето! Ако на момента не започне да използва избелващ лосион, никога няма да се намери мъж за нея!“

„Попитай го дали случайно не е заровил някъде някое съкровище“ — това пък беше първото, което тя каза, когато ги представих един на друг.

За съжаление, Джеймс не беше заровил никакво съкровище и беше доста обиден, че Лесли можа да си помисли такова нещо за него. Обиждаше се и когато се правех, че не го виждам. Изобщо, той много лесно се обиждаше.

— Той прозрачен ли е? — беше попитала Лесли по време на тази първа среща. — Или е черно-бял?

Не, всъщност Джеймс изглеждаше съвсем нормално. Разбира се, като изключим дрехите му.

— Можеш ли да минеш през него?

— Не знам, не съм опитвала.

— Тогава опитай сега — беше предложила Лесли.

Но Джеймс не искаше да позволи да минавам през него.

— Какво трябва да означава това „призрак“? Джеймс Огъст Пиъргрин Пимпълботъм, наследник на четиринайсетия граф на Хардсдейл няма да позволи да бъде обиждан, дори и от някакви си малки момиченца.

Както и много други призраци, той не искаше да повярва, че повече не е човек. Той изобщо не можеше да си спомни да е умирал. Познавахме се вече от пет години, от първия ми ден в гимназията „Сейнт Ленъкс“, но за Джеймс сякаш бяха изминали само няколко дни, откакто за последно е играл карти с приятелите си и са си дрънкали за коне, изкуствени бенки и перуки. (Той носеше и двете — изкуствена бенка и перука, но му стояха по-добре, отколкото сигурно звучи.) Това, че от началото на нашето познанство бях пораснала с двайсет сантиметра и се бях сдобила с шина и гърди, а после се бях отървала от шината, той игнорираше напълно. Както и факта, че градският палат на баща му отдавна се бе превърнал в частно училище с течаща вода, електрическо осветление и парно. Единственото, което изглежда забелязваше от време на време, бе дължината на полите на униформите ни. Явно гледката на женски глезени и прасци е била изключителна рядкост по негово време.

— Никак не е любезно от страна на една млада дама да не поздрави по-високопоставен господин, госпожице Гуендолин — рече той, отново тотално надул се, защото не му обръща внимание.

— Извинявай, бързаме — казах аз.

— Ако по някакъв начин бих могъл да бъда от помощ, разбира се, съм на разположение. — Джеймс оправи дантелените маншети на ръкавите си.

— Не, не, благодаря. Просто трябва бързо да се приберем вкъщи. — Сякаш Джеймс можеше по някакъв начин да помогне! Та той дори не можеше да отвори една врата. — Шарлот не се чувства добре.

— О, съжалявам — отвърна Джеймс, който имаше слабост към нея. За разлика от „тази с луничките без маниери“, както обичаше да нарича Лесли, той намираше братовчедка ми за „прелестна и очарователно грациозна“. И днес също започна да ръси лигави комплименти:

— Моля, предайте ѝ моите най-добри благопожелания. Кажете ѝ, че и днес, както винаги, изглежда превъзходно. Малко бледа, но

очарователна като фея.

— Ще ѝ предам.

— Престани да говориш с измисления ти приятел — каза Шарлот. — Иначе някой ден ще се озовеш в лудницата.

Окей, няма да ѝ предам. И без това беше достатъчно надута.

— Джеймс не е измислен, той е невидим. Между двете има огромна разлика.

— Щом така смяташ — отвърна Шарлот.

Тя и леля Гленда бяха на мнение, че си измислям Джеймс и другите призраци, само за да се правя на важна. Но когато бях малка, не можех да си мълча за изведнъж оживели гаргойли, които пред очите ми се боричкаха по фасадите на сградите и ми правеха гримаси. Все пак гаргойлите бяха забавни, но имаше и страховито изглеждащи тъмни призраци, от които се плаших. Докато осъзная, че призраците никому нищо не можеха да причинят, минаха няколко години. Единственото, което наистина можеха да направят, бе да накарат някого да се страхува.

Разбира се, не и Джеймс. Той беше безобиден.

— Според Лесли може би е добре, че Джеймс е починал млад. С това име Пимпълботъм и без това е нямало да може да си намери жена — казах аз, но след като се уверих, че той повече не можеше да ни чуе. — Кой доброволно би искал да се казва *Пъпчив задник*!

Шарлот завъртя очи.

— Но пък не изглежда никак зле — продължих аз. — И е адски богат, ако може да му се вярва. Само този негов навик, непрекъснато да си държи парфюмирана кърпичка на носа, не е никак мъжествен.

— Колко жалко, че никой, освен теб не може да му се любува — рече Шарлот.

И аз така смятах.

— И колко е глупаво, да разправяш извън семейството за твоите странности — допълни тя.

Това трябваше да ме засегне и за съжаление го стори.

— Не съм странна!

— Разбира се, че си!

— Точно ти ли трябва да го кажеш, *носителко на гена*!

— Все пак аз не дрънкам за това наоколо — каза Шарлот. — Същата си като пралея Мади. Тя дори и на млекаря разказва за

виденията си.

— Ти си гадна.

— А ти си наивна.

Така, карайки се, прекосихме коридора, минахме покрай стъклената кабинка на домакина и излязохме навън в училищния двор. Беше ветровито и небето изглеждаше сякаш всеки момент ще завали. Съжалих, че все пак не взехме нещата си от шкафчетата. Нямаше да е зле сега да имах палто.

— Извинявай, че те сравних с пралеля Мади — каза Шарлот леко притеснена. — Явно все пак съм малко развълнувана.

Изненадах се. Тя никога не се извиняваше.

— Мога да те разбера — отвърнах бързо. Искан да й покажа, че оценявах извинението ѝ. В действителност, за разбиране естествено и дума не можеше да става. На нейно място щях да треперя от страх. Не че нямаше да съм развълнувана, но горе-долу толкова, колкото ако ми престоеше посещение при зъболекар. — Освен това харесвам пралеля Мади. — Това наистина беше вярно. Вярно е, че е малко приказлива и има навика да повтаря всичко по четири пъти, но хиляди пъти предпочитам това пред потайниченето или други такива. Освен това пралеля Мади щедро ни раздаваше лимонови бонбони.

Но, разбира се, Шарлот не се интересуваше от лимонови бонбони.

Пресякохме улицата и забързахме нататък по тротоара.

— Престани да ме гледаш така — каза Шарлот. — Все ще забележиш, когато изчезна. Тогава ще нарисуваш тъпия кръст с тебешира и ще изтичаш до вкъщи. Но нищо няма да се случи, не и днес.

— Не можеш да знаеш. Интересно ли ти е къде ще се озовеш? Искам да кажа в кое време?

— Естествено — отвърна Шарлот.

— Дано не е наред големия пожар през 1664 година.

— Големият пожар в Лондон е бил през 1666 година — каза тя. — Това наистина е лесно за запомняне. Освен това, тази част на града не е била много застроена, следователно тук нищо не е горяло.

Споменах ли вече, че другите имена на Шарлот бяха „сухарка“ и „многознайка“.

Но аз не се оставих. Може би беше подло, но исках поне за няколко секунди да изтрия от лицето ѝ тъпата ѝ усмивка.

— Сигурно тези ученически униформи горят като факли — казах уж между другото.

— Знам какво трябва да направя — отвърна тя, без да сваля усмивката от лицето си.

Не можех да не се възхитя на хладнокръвието ѝ. За мен представата изведнъж да се озова в миналото беше просто страховита.

Без значение в кой век, едно време е било просто ужасно. Непрекъснато е имало войни, шарка и холера, и кажеш ли някоя дума не на място веднага те изгарят на кладата като вещица. Освен това е имало само селски тоалетни и всички хора са имали въшки, а сутрин са изсипвали съдържанието на гърнетата си през прозореца, без значение дали в този момент някой е минавал отдолу.

През целия си живот Шарлот е обучавана да може да се оправя в миналото. Никога не е имала време за игри, приятелки, пазаруване, кино или момчета. Вместо това взимаше уроци по танци, фехтовка и езда, езици и история. В допълнение към всичко това от миналата година всяка сряда вечер излизаха с лейди Ариста и леля Гленда незнайно къде и се прибираха късно вечерта. Наричаха го „обучение по мистерии“. За естеството на мистериите никой не искаше да ни осведоми, най-малко самата Шарлот.

— Това е тайна. — Вероятно това е било първото изречение, което се е научила да изговаря. И веднага след него: — Това не ви засяга.

Лесли винаги казваше, че нашето семейство има повече тайни от Тайните служби и МИ 6^[1] заедно. Напълно възможно беше да е права.

Обикновено от училище се прибирахме с автобуса, линия номер осем спираше на „Бъркли Скуеър“ и оттам до къщата ни не беше далеч. Днес извървахме четирите спирки пеша, както бе наредила леля Гленда. През цялото време държах тебешира в готовност, но Шарлот остана до мен.

Когато изкачихме стълбите до входната ни врата, бях почти разочарована. Тук отново свършваше моето участие в историята. Оттук насетне моята баба щеше да поеме нещата в свои ръце.

Дръпнах Шарлот за ръкава.

— Виж! Черният мъж отново е тук.

— Е, и? — Тя дори не се огледа. Мъжът стоеше отсреща пред вратата на номер осемнайсет. Както винаги, носеше черен шлифер и ниско захлупена над лицето шапка. В началото го бях помислила за призрак, но после забелязах, че брат ми и сестра ми, а също и Лесли, могат да го виждат.

От месеци наблюдаваше къщата ни почти денонощно. Възможно бе да бяха повече мъже, които изглеждаха еднакво и се редуваха. Спорехме дали става въпрос за шпиониращ престъпник, частен детектив или зъл магьосник. В последното бе убедена сестра ми Каролайн. Тя беше на девет и обичаше историите за зли магьосници и добри феи. Брат ми беше на дванайсет и намираше историите за магьосници и феи за тъпи, затова беше за шпиониращия престъпник. Докато двете с Лесли смятахме, че е частен детектив.

Когато обаче отивахме от другата страна на улицата, за да разгледаме мъжа по-отблизо, той или се скриваше в къщата или се качваше в черно бентли, паркирано до тротоара, и отпрашваше.

— Това е вълшебна кола — твърдеше Каролайн. — Когато никой не гледа, се превръща в гарван. А магьосникът става съвсем малко човече и лети във въздуха на гърба му.

Ник си беше записал номера на бентлито за всеки случай.

— Въпреки че след обира ще пребоядисат колата и ще й сложат нови номера — казваше той.

Възрастните се правеха, че не намират нищо нередно в това ден и нощ да бъдат наблюдавани от облечен в черно мъж с шапка. Както и Шарлот.

— Какво толкова все го зяпате горкия човек! Просто пуши цигара, това е всичко.

— Ама разбира се! — По-скоро бих повярвала във версията с вълшебния гарван.

Бе започнало да вали. Прибирахме се съвсем навреме.

— Поне вие ли ти се отново свят? — попитах, докато чакахме да ни отворят вратата, защото нямахме ключ.

— Стига си ме дразнила — каза Шарлот. — Ще се случи, когато му дойде времето.

Господин Бърнард ни отвори вратата. Лесли казваше, че господин Бърнард е нашият иконом и единственото доказателство, че сме богати почти колкото кралицата или Мадона. Аз не знаех какъв

точно е той. Според майка ми бе „момчето за всичко на баба“, а баба го наричаше „стар семеен приятел“. За мен и моите брат и сестра той просто бе „тайнственият прислужник на лейди Ариста“.

При вида ни той повдигна вежди.

— Здравейте, господин Бърнард — казах. — Ужасно време, нали?

— Наистина ужасно. — С клюноподобния си нос и кафяви очи зад кръгли очила със златни рамки ми приличаше на сова, или по-точно на бухал. — Задължително трябва да се облече палто, преди да се излезе навън.

— Ааа, да, наистина трябва — отвърнах.

— Къде е лейди Ариста? — попита Шарлот. Тя никога не беше особено любезна към господин Бърнард. Може би защото, за разлика от нас, останалите деца, никога не е имала респект към него. А той имаше респектиращата способност навсякъде из къщата да се появява зад гърба на хората от нищото и да се придвижва тихо като котка. Изглежда, нищо не му убягваше, независимо по кое време на денонощието господин Бърнард беше на линия.

Той е бил в къщата още преди да се родя и майка ми казваше, че го е имало още когато тя е била малко момиченце. Затова вероятно той е почти на годините на лейди Ариста, дори и да не изглеждаше на толкова. Той живееше в един апартамент на втория етаж, до който се достигаше по отделен коридор и стълба от първия етаж. Беше ни забранено дори да пристъпим в коридора.

Брат ми твърдеше, че господин Бърнард е поставил там капани, за да държи настрана неканени посетители. Но не можеше да го докаже. Никой от нас не беше посмял да пристъпи в този коридор.

— Господин Бърнард се нуждае от лично пространство — казваше лейди Ариста често.

— Да, да — отвръщаше тогава майка ми. — Май всички тук имаме нужда от това. — Но го казваше толкова тихо, че тя не можеше да я чуе.

— Баба ви е в музикалния салон — информира господин Бърнард Шарлот.

— Благодаря — отвърна тя, заряза ни в коридора и се затича нагоре по стълбите. Музикалният салон се намираше на първия етаж и никой не знаеше защо се казва така. Там дори пиано нямаше.

Това беше любимата стая на лейди Ариста и пралея Мади. Въздухът там миришеше на парфюм от теменужки и дима от цигаретите на баба и много рядко се проветряваше. На човек му се замайваше главата, ако се застоеше по-дълго там.

Господин Бърнард затвори вратата. Успях да хвърля още един бърз поглед покрай него към отсрещната страна на улицата. Мъжът с шапката още беше там. Привидя ли ми се или наистина вдигна ръка, сякаш поздравяваше някого? Може би господин Бърнард или дори мен?

След като вратата вече бе затворена, не можах да довърша докрай мисълта си, защото изведнъж чувството в стомаха отпреди малко, сякаш се намирам във влакче в увеселителен парк, се завърна. Всичко пред погледа ми изчезна. Колената ми се подкосиха и трябваше да се подпра на стената, за да не падна.

И в следващия момент чувството на замаяност вече бе отминало.

Сърцето ми биеше като лудо. Нещо с мен не беше наред. На никой не му се завиваше свят на два пъти в рамките на два часа без причина.

Освен ако... ох, глупости! Сигурно растях прекалено бързо. Или пък имах, хм... тумор в мозъка? А може и просто да бях гладна.

Да, това трябваше да е. От сутринта не бях яла нищо. Нали обядът ми се озова върху ризата ми. Въздъгнах от облекчение.

Едва сега забелязах, че господин Бърнард ме наблюдава изучаващо с бухалските си очи.

— Внимавай — възкликна той с голямо закъснение.

Почувствах как се изчервявам.

— Ами аз отивам... да си пиша домашните — измърморих.

Господин Бърнард кимна с безразличие. Но докато изкачвах стълбите, чувствах погледа му, прикован в гърба ми.

[1] Британската разузнавателна служба. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 2

„Върнах се от Дърам, където Грейс Шепърд, по-малката дъщеря на лорд Монтроу, изненадващо роди дъщеря. Всички се радваме на раждането на Гуендолин Софи Елизабет Шепърд 2,46 кг, 52 см.

Майката и дъщерята са в добро здраве.

Изказваме сърдечни благопожелания на нашия Велик пазител по случай раждането на петото му внуче.“

Из хрониките на пазителите

Доклад: Томас Джордж,
вътрешен кръг

10 октомври 1994 г.

Лесли наричаше къщата ни „благороднически дворец“ заради многото стаи, картини, антики и дървена ламперия. Тя подозираше, че зад всяка стена има таен вход и във всеки шкаф най-малко едно тайно чекмедже. Когато бяхме по-малки, при всяко нейно посещение тръгвахме на изследователска експедиция из къщата. Това, че всякакво тършуване ни беше строго забранено, го правеше още по-вълнуващо. Развивахме все по-откачени стратегии, за да не ни хванат. С времето наистина открихме няколко тайни чекмеджета и дори една тайна врата. Тя се намиреше на стълбището зад една картина, на която бе нарисуван дебел мъж с брада и извадена шпага. Бе възседнал кон и гледаше мрачно.

Според пралеля Мади, мрачно гледащият мъж беше моят прапрапрапрачичо Хю и неговата ловна кобила, наречена Дебелата Ан. Вратата зад картината водеше към няколко стъпала, по които се слизаше към една баня, но въпреки това беше някак си тайнствено.

— Такава си късметлийка, че живееш тук! — казваше винаги Лесли.

Според мен Лесли беше късметлиейката. Тя живееше с майка си, баща си и едно рунтаво куче на име Бerti в уютна къща в Кенсингтън. Там нямаше никакви тайни, никакви зловещи прислужници и изнервящи роднини.

Преди ние също живеехме в такава къща — майка, татко, сестра ми, брат ми и аз. Малка къща в Дъррам, в Северна Англия. Но после татко почина. Сестра ми бе едва на половин годинка и мама реши да се преместим в Лондон, вероятно се е чувствала самотна. А може да не се е справяла с парите.

Мама е израснала в тази къща заедно със сестра си Гленда и брат си Хари. Сега единствено вуйчо Хари не живееше в Лондон, заедно с жена му имаха къща в Глочестършир.

В началото, също както на Лесли, и на мен къщата ми се стори като дворец. Но когато трябва да я делиш с голямото си семейство, след известно време не ти се струва толкова огромна. Още повече, че имаше една камара излишни стаи, като например балната зала на партера, която се простираше по протежение на цялата къща.

Тя ставаше идеално за каране на ролери, но беше забранено. Залата беше невероятно красива с високите си прозорци, архитектурните украси по тавана и полилеите. Но по мое време тук не е бил организиран нито един бал, голямо тържество или пък парти.

Единственото, за което балната зала намираще приложение, бяха уроците по танци на Шарлот и часовете й по фехтовка. Подиумът за оркестъра, до който се стигаше по стълбите от преддверието, беше тотално излишен. Освен може би за Шарлот и нейните приятелки, които по време на игрите си на криеница окупираха тъмните ъгли под стълбата, водеща към първия етаж.

На първия етаж се намираще вече споменатия музикален салон, както и стаите на лейди Ариста и пралея Мади, една баня (тази с тайната врата), а също така и трапезарията, в която всяка вечер в седем и половина семейството се събираше на вечеря. Трапезарията и кухнята, която се намираще точно под нея, се свързваше от старинен асансьор за храна, с който понякога Ник и Каролайн си играеха, като взаимно се издърпваха нагоре-надолу, въпреки че беше строго забранено. Преди двете с Лесли също често го правехме, но за съжаление вече не се побирахме вътре.

На втория етаж се намираха жилищните помещения на господин Бърнард, работният кабинет на починалия ми дядо — лорд Монтроуз, и една огромна библиотека. На този етаж беше и стаята на Шарлот, която бе ъглова и имаше еркер, с което тя обичаше да се фука. Майка ѝ разполагаше със салон и спалня с прозорец към улицата.

Леля Гленда бе разведена, бащата на Шарлот живееше с друга жена някъде в Кент. Затова, освен господин Бърнард, в къщата нямаше други мъже, ако не броим брат ми. Нямахме и домашни животни, независимо колко много се молахме за това. Лейди Ариста не обичаше животните, а леля Гленда беше алергична към всичко, което имаше козина.

Мама, брат ми, сестра ми и аз живеехме на третия етаж, точно под покрива, където имаше много скосени стени, но пък и два малки балкона. Всеки от нас си имаше стая, а Шарлот ни завиждаше за голямата баня, защото тази на втория етаж нямаше прозорец, а нашата цели два. Но най-вече обичах нашия етаж, защото тук мама, Ник, Каролайн и аз можехме да се усамотим, което в тази луда къща беше истинско щастие.

Единственият недостатък бе, че бяхме ужасно далеч от кухнята, за което с досада се сетих, когато стигнах горе. Поне една ябълка да си бях взела. Сега трябваше да се задоволя с маслените бисквити от запасите, които мама бе натрупала в шкафа.

От страх, че замаяността може да се върне, изядох единайсет бисквити една след друга. Събух си обувките и си съблякох сакото, след което се плъснах на дивана в стаята за шиене.

Всичко беше много странно. Искам да кажа, по-странно, отколкото беше обикновено.

Беше едва два часа. Докато станеше време да мога да се обадя на Лесли и да обсъдя с нея проблемите си, трябваше да изчакам поне два часа и половина. Брат ми и сестра ми също нямаше да се върнат от училище преди четири, а майка ми приключваше работа чак към пет. Обикновено обичах да съм сама в къщи. Можех на спокойствие да взема една вана, без някой да почука на вратата, защото спешно му трябва тоалетната. Можех да надуя музиката и високо да пея заедно с нея, без някой да се смее. И също така можех да гледам каквото ми се иска по телевизията, без някой да мрънка: „Ама сега ще дават любимото ми предаване“.

Но днес за нищо от това нямах желание. Дори не ми се и дремваше. Дори напротив — диванът, в който обикновено се чувствах толкова уютно, ми се струваше като раздрънкан сал в буйна река. Страхувах се, че може да отплава с мен в момента, в който си затворя очите.

За да се поразсея, станах и започнах да оправям стаята. Тя беше нещо като неофициална всекидневна, защото за щастие нито лелите ми, нито баба ми шиеха, и поради това изключително рядко се качвах на третия етаж. Тук нямаше и машина за шиене, но затова пък имаше една тясна стълба, която водеше на покрива. Стълбата беше предназначена за коминочистача, но двете с Лесли бяхме обявили покрива за наше любимо място. Гледката от горе беше прекрасна и нямаше по-добро място от това за момичешки разговори. (Като например обсъждането на момчетата и как не познавахме такива, в които да си струва да се влюбиш.)

Разбира се, беше малко опасно, защото нямаше парапет, а само един орнамент от ковано желязо на покрива, който служеше за украса и стигаше до коляното. Но все пак там не се упражнявахме в скок на дължина или пък в танцуване по ръба. Ключът за вратата към покрива беше скрит в шкафа в една захарница, изрисувана с рози. Никой от семейството не знаеше, че скривалището ми е известно, иначе сигурно щеше да настане истински ад. Затова винаги много внимавах никой да не разбере, когато се промъквах на покрива. Там човек можеше да се пече на слънцето, да си организира пикник или просто да се покрие, когато има нужда от спокойствие. От което, както вече казах, често имах нужда, но не и днес.

Сгънах одеялата, събрах трохите от дивана, подредих възглавниците и прибрах разхвърляните наоколо фигури от шах в кутията им. Дори полях азалията, която стоеше в една саксия на бюрото в ъгъла и избърсах с влажна кърпа холната масичка. След което се огледах нерешително във вече безупречно подредената стая. Бяха изминали едва десет минути, а аз имах нужда от компания дори повече от преди.

Дали долу в музикалния салон на Шарлот още ѝ се виеше свят? Всъщност, какво се случваше с някой, който от първия етаж на къща в Мейфеър през двама и първи век попаднеше в Мейфеър, да речем през петнайсети век, когато на това място не е имало никакви или

съвсем малко къщи? Озоваваше ли се тогава във въздуха и се плъосваше от седем метра височина на земята? Върху някой мравуняк може би? Бедната Шарлот. Но може би по време на тайнственото обучение по мистерии я учеха как да лети.

В тази връзка изведнъж ми хрумна нещо, с което можех да се разсея. Отидох в стаята на мама и погледнах надолу към улицата. Пред входа на номер осемнайсет все още стоеше облеченият в черно мъж. Можех да видя краката му и част от мантото му. Височината, на която се намираще третия етаж, никога не ми се беше струвала толкова голяма, колкото днес. На шега пресметнах разстоянието от тук до земята.

Можеше ли изобщо да се оживее след пропадане от четиринайсет метра височина? Е, може би, ако човек имаше щастие да се приземи в някое тинесто блато. Уж навремето цял Лондон е бил осеян с тях, така поне казва госпожа Каунтър, учителката ни по география. Блатото е добър вариант, поне се приземяваш на меко. Но, естествено, след това ще се удавиш по най-мъчителния начин в тинята.

Преглътнах. Собствените ми мисли ми се струваха злоеци. За да не съм повече сама реших да направя посещение на роднините ми в музикалния салон, макар и да съществуваха опасността да бъда изхвърлена заради провежданите там строго секретни разговори.

Когато влязох, пралеля Мадиди седеше в любимото си кресло до прозореца, а Шарлот стоеше до другия прозорец, облегла дупето си на бюрото, чиято лакирана и позлатена повърхност ни бе забранено да докосваме, без значение с коя част на тялото си. (Не е за вярване, че нещо толкова адски грозно като това бюро може да е толкова ценно, както твърдеше лейди Ариста. А дори нямаше тайни чекмеджета — още преди години двете с Лесли го бяхме проучили.) Шарлот се беше преоблякла и вместо ученическата униформа носеше тъмносиня рокля, която изглеждаше като нещо средно между нощница, пеньоар и роба на монахиня.

— Както виждаш, още съм тук — каза тя.

— Ами... хубаво — отвърнах, докато се опитвах да не зяпам роклята прекалено ужасено.

— Направо е нетърпимо — рече леля Гленда, която сновеше между двата прозореца.

Също като Шарлот, тя беше висока и слаба, и имаше огненочервени къдрици. Майка ми имаше същата коса, както и навремето баба ми. Каролайн и Ник също бяха наследили червения цвят. Само аз бях с черна и права коса, като баща си. Преди много исках да имам като техните коси, но Лесли ме убеди, че черният цвят контрастира очарователно със сините ми очи и светлия тен на кожата ми. Дори успя да ми внуши, че бенката на слепоочието ми с форма на полумесец — която леля Гленда наричаше „смешен банан“ — изглежда загадъчна и очарователна. Постепенно и аз бях започнала да се смятам за симпатична, благодарение на шината, която бе прибрала стърчащите ми предни зъби и вече не приличах на заек. Макар че далеч не изглеждах като „прелестната и очарователно грациозна“ Шарлот, както казваше Джеймс. Ха, искаше ми се да може да я види в тази рокля-чувал.

— Гуендолин, ангелче, искаш ли лимонов бонбон? — Пралеля Мади потупа табуретката до себе си. — Седни до мен и ме разсей малко. Гленда ме изнервя с непрестанното си сноване напред-назад.

— Нямам никаква представа какво чувства една майка, лельо Мади — отвърна леля Гленда.

— Не, явно нямам — въздъхна пралеля Мади. Тя беше сестра на дядо ми и никога не се бе омъжила. Закръглена и нисичка, тя имаше весели сини очи като на дете и боядисана в златисторусо коса, от която често стърчеше някоя забравена ролка.

— Къде е лейди Ариста? — попитах, докато си взимах лимонов бонбон.

— Говори по телефона в съседната стая — отговори ми пралеля Мади. — Но толкова тихо, че за съжаление не се разбира нито дума. Всъщност, това е последният пакет бонбони. Дали ще имаш време да изтичаш до „Селфриджис“ и да купиш нови?

— Разбира се — отвърнах.

Шарлот пристъпи от крак на крак и леля Гленда веднага подскочи.

— Шарлот?

— Няма нищо — отвърна тя.

Леля Гленда стисна устни.

— Не е ли по-добре да чакаш на партера — попитах Шарлот. — Тогава няма да паднеш от толкова високо.

— Не е ли по-добре да си държиш устата затворена, когато нямаш никаква представа за нещата? — попита тя в отговор.

— Наистина, последното нещо, от което Шарлот се нуждае в момента, са тъпи коментари — каза леля Гленда.

Започвах да съжалявам, че съм слязла долу.

— При първия си скок във времето, носителят на гена не се връща повече от сто и петдесет години назад — обясни ми любезно пралеля Мади. — Тази къща е построена през 1781 година, така че тук в музикалния салон Шарлот е в пълна безопасност. Най-много да изплаши няколко свирещи в този момент дами.

— В тази рокля със сигурност — прошепнах толкова тихо, че само пралеля ми можа да ме чуе и се засмя.

Вратата се отвори със замах и лейди Ариста влезе в салона. Както обикновено, изглеждаше сякаш е глътнала бастун. Или няколко. Един за ръцете, друг за краката, и един, който я държеше да не се сгъне на две. Белите ѝ коси бяха силно опънати назад и прибрали в кок на тила, като на учителка по балет, с която шега не бива.

— Една кола пътува насам. Де Вилърс ни очакват в Темпъл^[1]. Така, при завръщането ѝ, Шарлот ще може веднага да бъде прочетена в хронографа.

Не разбрах нито дума от всичко това.

— А ако не се случи днес? — попита Шарлот.

— Скъпа, вече три пъти се почувства замаяна — рече леля Гленда.

— Рано или късно ще се случи — отвърна лейди Ариста. — Ела, колата всеки момент ще пристигне.

Леля Гленда хвана Шарлот за ръка и заедно с лейди Ариста излязоха от стаята. Когато вратата се затвори след тях, двете с пралеля Мади се спогледахме.

— Понякога човек остава с впечатлението, че е невидим, нали? — каза пралеля Мади. — Поне едно „здравей“ или „довиждане“ от време на време би било добре. Или пък нещо като: „Скъпа Мади, случайно да си имала видение, което да ни е от помощ?“

— А имаш ли?

— Не — отвърна тя. — И слава богу. След виденията ми ужасно огладнявам, а и без това съм достатъчно дебела.

— А кои са Де Вилърс? — попитах.

— Банда арогантни досадници, ако питаш мен — отвърна пралеля Мади. — Всичките адвокати и банкери. Собственици сана банка „Де Вилърс“ в Ситито^[2]. Нашите сметки са при тях.

Това не звучеше никак мистериозно.

— И какво общо имат тези хора с Шарлот?

— Да кажем, че имат проблеми, подобни на нашите.

— Какви проблеми? — И те ли трябваше да живеят под един покрив с тиранична баба, заядлива леля и надута братовчедка?

— Генът за пътуване във времето — отвърна пралеля Мади. — При Де Вилърс се наследява по мъжка линия.

— Значи и те имат една Шарлот в къщата си?

— Мъжкият ѝ еквивалент. Казва се Гидиън, доколкото ми е известно.

— И той също чака да му стане лошо?

— Вече е минал през това. Той е две години по-голям от Шарлот.

— Това ще рече, че от две години насам бодро си прескача във времето?

— Предполагам.

Опитах се да навържа новата информация с малкото, което вече знаех. Но тъй като днес пралеля Мади беше невероятно словоохотлива, си отпуснах още няколко секунди.

— И какво е това храни... хроно...?

— Хронограф. — Тя завъртя очи. — Това е уред, с помощта, на който носителите на гена — и само те! — могат да се пращат в точно определено време. Има нещо общо с кръв.

— *Машина на времето*? Задвижвана с кръв? Мили боже!

Пралеля Мади сви рамене.

— Нямам представа как функционира. Не забравяй, че и аз знам само това, което случайно подочуя, докато седя тук и се правя на света вода ненапита. Всичко е много потайно.

— Да. И много сложно — отвърнах. — Откъде изобщо знаят, че Шарлот притежава този ген? И защо го има тя, а не например... *ъъ... ти!*

— Аз не бих могла да го имам, и слава богу — отвърна тя. — Ние, фамилията Монтроуз, винаги сме били странни птици, но твоята баба е донесла гена в семейството. Защото брат ми реши да се ожени за нея.

Пралеля Мади се усмихна. Тя бе сестра на починалия ми дядо Лукас. И понеже не се е омъжила, още като млада се е пренесла при него и е ръководила домакинството му.

— След сватбата на Лукас и лейди Ариста за пръв път чух за този ген. Последната носителка на гена в родословието на Шарлот е била една дама, която се е казвала Маргрет Тилни. Това е била бабата на твоята баба Ариста.

— И Шарлот е наследила гена от тази Маргрет?

— Не, преди това го е имала и Люси. Бедното момиче.

— Коя Люси?

— Твоята братовчедка Люси, по-голямата дъщеря на Хари.

— О! *Тази* Люси.

Чичо ми Хари, този от Глочестършир, който беше значително по-възрастен от леля Гленда и моята майка. Трите му деца отдавна бяха пораснали. Дейвид, най-малкият, бе на двайсет и осем и работеше като пилот в Бритиш Еървейз. Което за съжаление не означаваше, че можехме да се уредим с по-евтини самолетни билети. Джанет, втората дъщеря, вече имаше деца, две малки досадничета, Попи и Дейзи. Люси бе най-голямата и никога не я бях виждала, а и не знаех много за нея. В семейството не се говореше за нея. Тя беше нещо като черната овца на семейство Монтроуз. На седемнайсет избягала от къщи и оттогава никога повече не се обадила.

— Значи и Люси е носителка на гена?

— О, да — отвърна пралеля Мади. — Беше същински ад, когато изчезна. Баба ти за малко да получи инфаркт. Ужасен скандал. — Тя поклати глава толкова силно, че златните ѝ къдрици съвсем се разбъркаха.

— Мога да се досетя.

Представих си какво би се случило, ако Шарлот просто стегне куфарите си и избяга.

— Не, не можеш. Нямах представа колко драматични бяха обстоятелствата около изчезването ѝ и какво общо имаше с онова

момче... Гуендолин! Извади пръста си от устата! Това е отвратителен навик.

— Извинявай. — Изобщо не бях забелязала, че съм започнала да си гриза нокътя. — Заради вълнението е. Има толкова много неща, които не разбирам...

— И аз се чувствам така — рече пралеля Мади. — Слушам тези глупости от петнайсетгодишна. Затова имам вроден талант за мистерии. Всички Монтроуз обичат тайните. Винаги е било така. Ако питаш мен, единствено заради това нещастният ми брат се ожени за твоята баба. Едва ли е било заради неустоимия ѝ чар, защото Ариста не притежава такъв. — Тя бръкна в пакетчето с бонбони и въздъхна, когато не напипа нищо. — Ох, опасявам се, че съм пристрастена към тези бонбони.

— Ще изтичам набързо до „Селфриджис“ и ще ти донеса — казах аз.

— Ти си и ще си останеш любимото ми ангелче. Дай ми една целувка и си облечи палтото, защото навън вали. И никога повече не си гризи ноктите, чуваш ли?

Тъй като палтото ми все още се намираше в шкафчето ми в училище, облякох дъждобрана на цветя на мама и си нахлупих качулката, когато излязох през входната врата. Мъжът пред входа на номер осемнайсет тъкмо си запалваше цигара. Следвайки някакъв внезапен импулс му помахах, докато слизах надолу по стълбите. Той не помахаше в отговор. Естествено.

— Глупак.

Затичах се по посока на „Оксфорд Стрийт“. Валеше ужасно силно. Май освен дъждобрана трябваше да си обуя и гумени ботуши. Цветовете на любимото ми магнолиеве дърво на ъгъла висяха тъжно надолу. Още преди да стигна до него, вече три пъти бях нагазила в локви. Тъкмо се опитвах да заобиколя четвъртата, когато изведнъж се почувствах сякаш пропадам. Стомахът ми се преобърна и улицата се размаза в сива река пред очите ми.

[1] Темпъл — район в Лондон. Названието „Темпъл“ идва от Средновековието, когато Орденът на тамплиерите е владеел района. В днешни дни там се намират множество учреждения. — Бел.прев. ↑

[2] Ситито или Лондонското сити — малък квартал в центъра на Лондон. Играе съществена роля в икономиката и финансите, не само в Англия, но и в света. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 3

„Ex hoc momentopendet aeternitas.“
(В този миг свършва вечността.)

Надпис на слънчев часовник
Мидъл Темпъл Лондон

Когато отново можех да виждам ясно, една кола — истински старовремски автомобил — тъкмо завиваше зад ъгъла, а аз бях коленичила на тротоара и треперех от ужас.

Нещо не беше наред с улицата. Изглеждаше различно от друг път. Сякаш през последната секунда всичко се бе променило. Дъждът беше спрял да вали, затова пък духаше леден вятър и беше много по-тъмно от преди малко, почти нощ. Магнолиевото дърво нямаше нито цветове, нито листа. Дори не бях сигурна, че е магнолиевото дърво. Върховете на оградата, която го заобикаляше, бяха боядисани в златно. А можех да се закълна, че вчера бяха черни.

Зад ъгъла зави още една кола — странно возило с високи колела и блестящи спици. Огледах тротоара — локвите бяха изчезнали. А също и пътните знаци. Настилката на пътя беше неравна, а уличните лампи изглеждаха някак различно, жълтеникавата им светлина едва осветяваше съседния вход. Дълбоко в мен се зароди предчувствие за нещо лошо, но все още не бях готова да допусна тази мисъл. Затова първо се заставих да си поема дълбоко дъх. След това отново се огледах наоколо, но този път по-обстойно. Добре, реално погледнато обстановката не беше чак толкова различна. Повечето къщи изглеждаха както обикновено. И въпреки това магазинът за чай отсреща, в който майка купуваше вкусните кексове, бе изчезнал. А и ъгловата къща с масивните колони никога досега не я бях виждала.

Един мъж с шапка и черно манто ме изгледа леко възмутено, докато ме заобикаляше, но не прояви желание да ме заговори или дори да ми помогне да се изправя. Надигнах се сама и изтупах прахта от

коленете си. Лошото предчувствие, което ме бе обхванало, бавно, но сигурно се превърна в убеденост.

Кого се опитвах да заблудя?

Не се бях озовала на някое рали за стари автомобили, нито пък листата на магнолиевото дърво изведнъж бяха окапали. И въпреки че бих дала всичко за това Никол Кидман да се покаже внезапно иззад ъгъла, за съжаление това не беше декорът за някой от филмите по книгите на Хенри Джеймс.

Знаех много добре какво се беше случило. Просто знаех. И също така знаех, че беше станала грешка. Бях се озовала в друго време.

Не Шарлот. А аз. Някой бе допуснал огромна грешка.

Изведнъж зъбите ми затракаха. Не само от вълнение, но и от студ. Беше адски студено.

„Ще знам какво трябва да направя.“ — прозвучаха в съзнанието ми думите на Шарлот.

И така, стоях на ъгъла, трепереща и тракаща със зъби, и хората ме зяпаха. Минувачите наоколо не бяха много. Млада жена с дълго до глезените манто и кошница в ръка мина покрай мен, зад нея вървеше мъж с шапка и вдигната яка.

— Извинете — казах, — бихте ли ми казали коя година е?

Мъжът поклати глава и изръмжа:

— Какво нахалство!

Въздъгнах. Тази информация едва ли щеше да ми е от голяма полза. В крайна сметка нямаше значение дали се намирах в 1899 година или в 1923 година. Поне знаех къде се намирам. Все пак живеех на не повече от стотина метра оттук. Какво по-логично от това, да се прибера вкъщи?

Все нещо трябваше да направя.

Улицата изглеждаше тиха и спокойна в сумрака, докато се връщах обратно, оглеждайки се на всички посоки. Какво се беше променило, какво бе останало същото? Дори и при по-внимателно вглеждане къщите приличаха на тези от моето време. За много от детайлите имах чувството, че ги виждам за първи път, но може би просто досега не им бях обръщала внимание. По навик погледнах отсреща към номер осемнайсет, но входът беше пуст, никакъв облечен в черно мъж не се виждаше.

Спрях се.

Къщата ни изглеждаше точно като в моето време. Прозорците на приземния и на първия етаж бяха силно осветени, както и таванската стая на мама. Когато погледнах нагоре, истински ми домъчня за вкъщи. От края на покрива висяха ледени висулки.

„Ще знам какво трябва да направя.“

Да, какво би направила Шарлот? Скоро щеше съвсем да се стъмни, а и беше адски студено. Къде би отишла Шарлот, за да не замръзне? У дома?

Взирах се нагоре към прозорците. Може би дядо ми вече бе роден? Може би дори щеше да ме познае? Все пак ме бе люлял на коленете си, когато бях малка... ох, глупости.

Дори и да е вече роден, едва ли би могъл да знае, че един ден, когато остарее, ще ме люлее на коленете си.

Студът се просмука през дъждобрана. Е, добре, просто ще позвъня на вратата и ще помоля за подслон за през нощта. Въпросът беше как точно да го направя.

— Здравейте, казвам се Гуендолин и съм внучка на лорд Монтроуз, който вероятно все още не е роден.

Едва ли можех да очаквам някой да ми повярва. Най-вероятно щях набързо да се озова в някоя лудница. А сигурно в тези времена това бяха безрадостни места, където попаднеш ли веднъж — няма излизане.

От друга страна, не разполагах с много алтернативи. Не след дълго щеше съвсем да се стъмни, а все някъде трябваше да прекарам нощта, без да измръзна от студ. И без да бъда набелязана от Джак Изкормвача. Боже господи! По кое ли време е безчинствал и убивал? И къде? Дано не и тук, в изискания Мейфеър!

Ако можех да поговоря с някой от моите предци, може би щях да успея да го убедя, че знам повече за семейството и къщата, отколкото чужд човек би могъл. Например, кой друг, освен мен би могъл от раз да каже, че конят на моя прапрапрапрачичо Хю се е казвал Дебелата Ан? Това си беше чисто вътрешна информация!

Повей на вятъра ме накара да потръпна. Беше толкова студено. Нямах да се учудя, ако започнеше да вали сняг.

— Здравейте, аз съм Гуендолин и идвам от бъдещето. За доказателство ще ви покажа този цип. Обзалагам се, че все още не е

открит, нали? Както и самолета джъмбо джет, и телевизора, и хладилника...

Е, поне можех да опитам. Дишайки дълбоко, тръгнах към входната врата.

Стъпалата ми се струваха странно познати и в същото време чужди. По навик посегнах към звънеца. Но нямаше такъв. Явно електрическите звънци също все още не бяха измислени. За съжаление това не ми даде никаква информация за точната година, в която се намирах. Та аз дори не знаех кога точно е открито електричеството. Преди или след парните кораби? Учили ли сме го това в училище? Ако да, за съжаление не можех да си спомня.

Открих дръжка, която висеше на верига, подобно на старомодното казанче в тоалетната в къщата на Лесли. Дръпнах силно и чух как вътре в къщата се разнесе звук от звънец.

О, боже!

Сигурно ще отвори някой от персонала. Какво трябваше да кажа, за да ме допусне до някой член на семейството? Може би прапрапрапрачичо Хю бе роден? Или все още жив? Просто ще попитам за него. Или за Дебелата Ан.

Чух приближаването на нечий стъпки и призовах цялата си смелост на помощ. Но не видях кой отвори вратата, защото краката ми отново се подкосиха, бях катапултирана през времето и пространството и после изплюта.

Озовах се върху изтривалката пред нашата врата, изправих се и се огледах. Всичко изглеждаше като преди малко, когато бях тръгнала да купя лимониви бонбони за леля Мади. Входната врата, паркираните коли, дори дъждът. Мъжът в черно пред номер осемнайсет ме зяпаше.

— Да, не само ти си изумен — измърморих под нос.

Колко дълго ме е нямало? Мъжът в черно беше ли видял как изчезнах на ъгъла и отново се появих на изтривалката? Сигурно не можеше да повярва на очите си. Така му се падаше. Нека да види какво е, когато някой ти се прави на загадъчен. Зазвъних на пожар. Господин Бърнард отвори вратата.

— Бързаме ли за някъде? — попита той.

— Вие може би не, но аз — да!

Господин Бърнард повдигна вежди.

— Извинете, забравих нещо важно. — Промъкнах се покрай него и се затичах нагоре по стълбите, вземайки по две стъпала наведнъж.

Пралеля Мади погледна изненадано, когато се втурнах през вратата.

— Мислех, че вече си тръгнала, ангелче.

Останала без дъх погледнах към часовника на стената. Бяха минали едва двамайсет минути, откакто напуснах стаята.

— Но добре, че дойде отново. Забравих да ти кажа, че в „Селфриджис“ предлагат същите бонбони и без захар, а опаковката изглежда по същия начин. Но в никакъв случай не купувай от тях, защото от тези без захар се получава... ами разстройство!

— Лельо Мади, защо всички са толкова убедени, че Шарлот носи гена?

— Защото... не можеш ли да ме попиташ нещо по-лесно? — пралеля Мади изглеждаше малко обърквана.

— Изследвали ли са кръвта ѝ? Не може ли и някой друг да има гена? — Постепенно дишането ми се успокои.

— Със сигурност Шарлот е носителка на гена.

— Защото е установено в ДНК-то ѝ ли?

— Наистина не питаш правилния човек. По биология винаги съм била кръгла нула, дори не знам какво е ДНК. Мисля, че всичко това има повече връзка с висшата математика, отколкото с биологията. За съжаление и по математика винаги съм била много зле. Когато става въпрос за числа и формули, ушите ми изключват. Единственото, което мога да ти кажа, е, че Шарлот е родена точно в деня, определен за нея и изчислен преди столетия.

— Значи рождената дата определя дали си носител на гена? — Прехапах долната си устна. Шарлот бе родена на седми октомври, а аз — на осми. Делеше ни само един-единствен ден.

— По-скоро е обратното — отвърна леля Мади. — Генът определя рождения час. Те са изчислили всичко съвсем точно.

— А ако са се объркали в изчисленията?

Само с един ден! Беше толкова просто. Ставаше дума за объркване. Не Шарлот носеше проклетия ген, а аз. Или го носехме и двете. Или... Отпуснах се върху табуретката.

Пралеля Мади поклати глава.

— Не са се объркали в изчисленията, ангелче. Мисля, че ако тези хора наистина умеят нещо добре, то това е да смятат.

Всъщност, кои изобщо бяха „тези хора“?

— Всеки може да сбърка в изчисленията — казах аз.

Пралеля Мади се засмя.

— Опасявам се, че не и Исак Нютон.

— *Нютон* е изчислил рождената дата на Шарлот?

— Мило дете, разбирам любопитството ти. Когато бях на твоите години, бях същата. Но първо, понякога е по-добре да си в неведение, и второ, наистина, ама наистина бих искала да си получа лимоновите бонбони.

— Всичко е толкова нелогично — казах аз.

— Само така изглежда — пралеля Мади погали ръката ми. — Дори и да не си по-наясно от преди, нека този разговор да си остане между нас. Ако баба ти научи какво съм ти разказала, ще се разсърди. А когато е сърдита, става още по-ужасна, отколкото по принцип е.

— Няма да те издам, лельо Мади. И веднага ще ти донеса бонбоните.

— Ти си добро дете.

— Имам само още един въпрос: колко време след първото пътуване във времето се случва отново?

Пралеля Мади въздъхна.

— Моля те — примолих се аз.

— Не мисля, че има някакво правило — рече тя. — При всеки носител на гена е различно. Но никой не може сам да контролира пътуванията си във времето. Случва се всеки ден, напълно неконтролируемо, дори по няколко пъти на ден. Затова този хронограф е толкова важен. Доколкото разбрах, благодарение на него Шарлот няма да се лашка безпомощно във времето. Може да бъде изпратена целенасочено в безопасна година, където нищо лошо няма да ѝ се случи. Така че — не се притеснявай за нея.

Честно казано много повече се притеснявах за мен самата.

— Колко време липсваш в настоящето, докато се намиращ в миналото? — попитах, останала без дъх. — И може ли при втория път да се върнеш назад чак във времето на динозаврите, когато всичко тук е било едно бласто?

Пралеля ми ме накара да замълча с махване на ръката.

— Стига вече, Гуендолин! И аз нямам отговор на всичките ти въпроси.

Надигнах се от табуретката.

— Все пак ти благодаря за отговорите — казах й. — Много ми помогна.

— Съмнявам се. Изпитвам ужасно чувство на вина. Всъщност не би трябвало да насърчавам интереса ти, още повече, че и аз самата не би трябвало да знам всичко това. Когато преди разпитвах брат ми — твоя скъп дядо — за всички тези тайни, винаги получавах един и същи отговор. Той казваше, че колкото по-малко знае човек за това, толкова по-добре за здравето му. Сега ще отидеш ли най-сетне да ми вземеш от бонбоните? И моля те не забравяй: със захар!

Пралеля Мади ми помахаша за довиждане.

Как можеха някакви си тайни да не са добре за здравето? И колко е знаел дядо ми за всичко това?

— *Исак Нютон*? — повтори Лесли изумена. — Това не беше ли този, който е измислил закона за земното притегляне?

— Да. Но явно е изчислил и рождената дата на Шарлот. — Намирах се в „Селфриджис“, пред млеката в отдела за хранителни стоки и с дясната ръка държах мобилния си телефон до едното ухо, докато с лявата запушвах другото. — Само дето е много тъпо как никой не вярва, че може да се е объркал в изчисленията. То е ясно — кой би повярвал, когато става въпрос за Нютон! Но трябва да се е объркал, Лесли. Родена съм един ден след Шарлот, но аз пътувах във времето, а не тя.

— Това е наистина повече от мистериозно. Ох, на проклетото нещо отново му трябва часове, докато зареди. Действай по-бързо, бракма такава! — караше се Лесли на компютъра си.

— О, Лесли, беше толкова... странно! За малко да говоря с някой от предците ми! Представяш ли си, може би с онзи дебел чичко от картината на стената пред тайната врата, прапрапрапрачичо Хю. Тоест, ако съм била по негово време, а не по някое друго. Но, разбира се, можеха да ме затворят и в някоя лудница.

— Можеше да ти се случи какво ли не — каза Лесли. — Още не мога да повярвам! През всичките тези години разигравах такъв театър

заради Шарлот, а то какво се случи! Трябва веднага да разкажеш на майка си. И трябва веднага да се прибереш в къщи! Всеки момент може да се случи отново!

— Страшно е, нали?

— Определено. Добре, сега вече съм в интернет. Първо ще потърся в Гугъл нещо за Нютон. А сега се прибирай вкъщи, хайде! Знаеш ли откога съществува „Селфриджис“? Възможно е едно време там да е имало яма и да паднеш от дванайсет метра височина!

— Баба направо ще откачи, когато разбере.

— Да, а да не говорим за бедната Шарлот... помисли си, през всичките тези години е трябвало да се отказва от какво ли не, а сега получава едно нищо. Ето, открих нещо. Нютон, роден през 1643 година в Улсторп — това пък къде е? — починал през 1727 година в Лондон... дъра-бъра... Нищо не пише за пътуване във времето, само за метода на флуксиите. Никога не съм го чувала, а ти? После има нещо за законите за движение... оптика, елиптични орбити, дъра-бъра, аха, има го и закона за всеобщото привличане... Ами това със законите за движение звучи най-близко до пътуване във времето, не смяташ ли?

— Честно казано... не — отвърнах аз.

До мен една двойка дискутираше на висок глас за вида мляко, който трябваше да купят.

— Да не би още да си в „Селфриджис“? — извика Лесли. — Марш към вкъщи!

— Тръгвам — казах и понесох жълтата опаковка с бонбоните на леля Мади към касата. — Лесли, не мога да разкажа у нас за това. Всички ще ме помислят за луда.

Лесли изпръхтя.

— Гуени! Всяко друго семейство би те изпратило в лудницата, но не и твоето! Те не говорят за нищо друго, освен за пътуване във времето и хронометри, и всякакви мистерии!

— Хронограф — поправих я аз. — Тази джаджа работи с кръв! Не е ли гнусно, или по-скоро — ужасно гнусно?

— Хро-но-граф! Добре, потърсих го в Гугъл.

Запровирах се през навалищата на „Оксфорд Стрийт“ до най-близкия светофар.

— Леля Гленда ще каже, че си измислям, за да се направя на важна и да стана център на внимание вместо Шарлот.

— Е, и? Най-късно при следващото ти пътуване ще забележат, че са сгрешили.

— Ами ако няма следващ път? Ако е нещо еднократно? Като настилка.

— И ти самата не го вярваш. Добре, изглежда хронографа си е съвсем нормален часовник. Има ги в изобилие в eBay, цената стартира от десет лири. По дяволите... чакай, ще потърся в Гугъл Исак Нютон + хронограф + пътуване във времето + кръв.

— Е?

— Нула открити резултата. — Лесли въздъхна. — Съжалявам, че по-рано не проучихме всичко това. На първо място ще осигурия нужната ни литература. Всичко, което успея да намеря за пътуване във времето. За какво ми е иначе тази глупава читателска карта от библиотеката? Къде си в момента?

— Пресичам „Оксфорд Стрийт“ и ще свия по „Дюк Стрийт“. — Изведнъж ми стана смешно. — Питаш, защото искаш да дойдеш и да нарисуваш кръст с тебешир, в случай че връзката изведнъж се разпадне ли? Вече започвам да се чудя за какво изобщо би послужил тъпият кръст при Шарлот.

— Е, може би са щели да изпратят след нея онзи другия тип, който също пътува във времето. Как му беше името?

— Гидиън де Вилърс.

— Готино име. И него ще го потърся в Гугъл. Гидиън де Вилърс... Как се пише?

— Аз пък откъде да знам? Да се върнем на кръста: къде са щели да пратят Гидиън? Имам предвид в кое време? Шарлот е можела да се озове навсякъде, в която и да е минута, в който и да е час, в която и да е година, в което и да е столетие. Не, в нарисувания с тебешир кръст няма никаква логика.

Лесли изпищя толкова силно в ухото ми, че за малко да си изпусна телефона.

— *Гидиън де Вилърс*. Открих го!

— Наистина ли?

— Аха. Тук пише: „*Отборът по поло на гимназия «Винсът» в Гринуич и тази година спечели Националния междуучилищен шампионат. На купата се радват (на снимката от ляво надясно) директор Уилям Хендерсън, треньорът Джон Карпентър, капитанът*

на отбора Гидиън де Вилърс“... и така нататък и така нататък. Еха, освен всичко друго е и капитан на отбора. За съжаление снимката е миниатюрна, не може да се различи кое са момчетата и кое са конете. Гуени, къде си в момента?

— Все още на „Дюк Стрийт“. Съвпада, училище в Гринуич, отбор по поло — със сигурност е той. А пише ли, че от време на време изчезва просто ей така? Може би направо от коня?

— Ох, сега виждам, че статията е отпреди три години. Може би междуременно е завършил училище. Случайно отново да ти се вие свят?

— Засега не.

— А сега къде си?

— Лесли! Все още на „Дюк Стрийт“. Бързам колкото мога.

— Добре, ще говорим по телефона докато не стигнеш до входната врата и веднага щом влезеш вътре, ще разкажеш на майка си.

Погледнах си часовника.

— Но тя още няма да се е върнала от работа.

— Тогава ще почакаш докато се прибере, но ще говориш с нея, чуваш ли? Тя знае какво трябва да се направи, за да не ти се случи нищо лошо. Гуен? Там ли си? Разбра ли ме?

— Да, разбрах те. Лесли?

— Хъм?

— Радвам се, че те имам. Ти си най-добрата приятелка на света.

— И ти не си никак лоша приятелка — отвърна Лесли. — Имам предвид, че ще можеш да ми носиш готини неща от миналото. Коя друга приятелка би могла да го прави? А когато следващия път трябва да учим за смотания тест по история, ти ще проучиш всичко директно на място.

— Ако не беше ти, нямаше да знам какво да правя. — Наясно бях, че звуча плачевно, но се чувствах точно така.

— Всъщност, могат ли да се носят предмети от миналото? — попита Лесли.

— Нямам представа. Абсолютно никаква представа. Следващия път просто ще опитам. Между другото, сега съм на „Гросвенър Скуеър“.

— Значи скоро ще си си у вас — отдъхна си Лесли. — Освен шампионата по поло, Гугъл не откри нищо друго за Гидиън де Вилърс.

Но пък има една камара информация за някаква частна банка „Де Вилърс“ и адвокатска кантора „Де Вилърс“ в Темпъл.

— Да, това трябва да са те.

— Някакво чувство на замаяност?

— Не, но благодаря, че попита.

Лесли се прокашля.

— Знам, че се страхуваш, но някак си е много готино. Искам да кажа, че е истинско приключение, Гуен. И ти си в центъра на всичко това!

Да. Аз съм в центъра на всичко това. По дяволите!

Лесли беше права, нямаше причина да смятам, че майка ми няма да ми повярва. Открай време изслушваше историите ми за духове с подобаваща сериозност. Винаги можех да отида при нея, когато нещо ме изплашеше.

Докато живеехме в Дърам, месеци наред бях преследвана от духа на един демон, който всъщност трябваше да изпълнява задълженията си като гаргойл на покрива на катедрала. Казваше се Азраел и изглеждаше като нещо средно между човек, котка и орел. Когато разбра, че мога да го виждам, толкова се зарадва отново да може да си поговори с някого, че подтичваше и летеше след мен, заливайки ме с приказките си, а нощно време дори искаше да спи в кревата ми. След като преодолях първоначалния си страх — както повечето гаргойли и Азраел бе надарен с доста страховита муцуна — двамата се сприятелихме. За съжаление той не можеше да се премести заедно с нас в Лондон и все още ми липсваше. Малкото гаргойли, които бях видяла тук, в Лондон, бяха предимно несимпатични същества и досега не бях срещнала някой, който да може да стъпи и на малкото пръстче на Азраел.

Щом мама ми повярва за Азраел, значи щеше да повярва и за пътуването ми във времето. Зачаках подходящ момент, за да поговоря с нея. Но някак си подходящият момент все не настъпваше. Тъкмо се беше прибрала от работа, трябваше да поспори със сестра ми Каролайн, защото тя се бе записала като доброволка по време на лятната ваканция да поеме грижите за терариума на класа, включително и за талисмана на класа — хамелеон с името Мистър Бийн. Въпреки че до началото на лятната ваканция оставаха още много месеци, явно дискусиата не търпеше отлагане.

— Каролайн, не можеш да вземеш Мистър Бийн тук, за да се грижиш за него! Много добре знаеш, че баба ти е забранила да се внасят животни в къщата — каза майка ми. — А леля ти Гленда е алергична.

— Но Мистър Бийн няма козина — отвърна Каролайн. — А и през цялото време ще стои в аквариума си. Няма да пречи на никого.

— Ще пречи на баба ти!

— Значи баба е голяма досада!

— Каролайн, няма да стане! А и тук никой не разбира от хамелеони. Представи си, че не го гледаме както трябва и Мистър Бийн се разболее и умре!

— Това няма да се случи, защото аз знам как да се грижа за него. Моля те, мамо! Позволи ми да го взема! Ако не, отново ще го вземе Тес, а тя винаги ужасно много се фука, че е любимката на Мистър Бийн.

— Каролайн, не може!

Половин час по-късно дискусиата все още продължаваше, дори когато мама отиде в банята и затвори вратата след себе си. Каролайн бе застанала отпред и говореше на висок глас:

— Не е нужно лейди Ариста да знае за това. Можем да внесем терариума тайно в къщата, докато я няма. Тя почти никога не влиза в стаята ми.

— Дори и в тоалетната ли човек не може да намери спокойствие?
— извика мама.

— Не — отвърна Каролайн, която можеше да е голяма досада.

Тя престана да мрънка едва след като мама обеща лично да се застъпи пред лейди Ариста за пребиваването на Мистър Бийн вкъщи по време на ваканцията.

Времето, което мама и Каролайн пропиляха в спорове, аз прекарах махайки дъвка от косата на брат ми Ник.

Седяхме в стаята за шиене. По главата му беше полепнала поне половин килограм дъвка, а той не можеше да си спомни как се е озовала там.

— Все трябва да си усетил! — казах аз. — За съжаление ще трябва да ти отрежа няколко кичура.

— Нищо — отвърна Ник. — Направо я отрежи цялата. Лейди Ариста каза, че изглеждам като момиче.

— Според лейди Ариста всички, на които косите им са по-дълги от клечка за зъби, изглеждат като момичета. А при твоите хубави къдрици ще е срамота да те офъкаме така.

— Пак ще пораснат. Отрежи ги, чу ли?

— Не става с ножица за нокти. Трябва да отидеш на фризьор.

— Ще се справиш — рече Ник, изпълнен с доверие. Явно беше забравил, че веднъж вече го бях подстригвала с ножица за нокти и беше изглеждал като току-що излюпено лешоядче. Тогава бях на седем, а той — на четири. Къдриците му ми трябваха, защото исках да си направя от тях перука. Разбира се, не се получи, но затова пък получих един ден домашен арест.

— Да не си посмяла — каза мама, която бе влязла в стаята и взе ножицата от ръката ми. — Ако изобщо се стигне дотам, тогава ще го направи фризьор. Утре. Сега трябва да слезем долу за вечеря.

Ник изпъшка.

— Не се притеснявай, лейди Ариста я няма днес! — ухилих му се аз. — Никой няма да мрънка заради дъвката. Или заради петното върху суичъра ти.

— Какво петно? — Ник погледна надолу. — О, по дяволите, това трябва да е ябълков сок. Изобщо не съм забелязал.

Бедният той, съвсем приличаше на мен.

— Както казах, никой няма да се кара.

— Но днес не е сряда — отбеляза Ник.

— Въпреки това излязоха.

— Страхотно!

Когато лейди Ариста, Шарлот и леля Гленда присъстваха, вечерята се превръщаше в доста натоварващо събитие. Лейди Ариста критикуваше преди всичко маниерите на хранене на Каролайн и Ник (а понякога и тези на пралеля Мадри), леля Гленда непрестанно разпитваше за оценките ми, за да ги сравни с тези на Шарлот, докато Шарлот се усмихваше като Мона Лиза и когато някой я попиташе нещо, отговаряше: „Това не те засяга“.

С удоволствие бихме се лишили от тези вечерни сбирки, но нашата баба настояваше всеки да присъства. Само заразноболните биваха извинени.

Яденето се приготвяше от госпожа Бромптън, която идваше от понеделник до петък, и освен за храната, се грижеше и за прането.

През почивните дни готвеха или леля Гленда, или майка. За мое съжаление, а също и на Ник, поръчки на пица за вкъщи или китайско никога не се допускаха.

Сряда вечер, когато лейди Ариста, леля Гленда и Шарлот се занимаваха с мистериозните си дела, вечерята протичаше значително по-спокойно. Днес на всички ни се струваше страхотно, че наоколо цареше атмосфера, сякаш е сряда, въпреки че бе едва понеделник. Не че сърбахме силно, мляскахме или се оригвахме, но си позволявахме да говорим един през друг, да се подпираме с лакти на масата и да разискваме теми, които лейди Ариста смяташе за неподходящи, като например хамелеоните.

— Харесваш ли хамелеони, лельо Мади? Не би ли искала да имаш един? Един съвсем кротък?

— Ами, хм, всъщност да, сега като го споменаващ, ми се струва, че винаги съм искала да имам хамелеон — каза пралеля Мади и напълни чинията си с картофи с розмарин. — Непременно.

Каролайн засия.

— Може би желанието ти скоро ще се сбъдне.

— Лейди Ариста и Гленда обаждали ли са се? — осведоми се мама.

— Майка ти се обади следобед, за да каже, че няма да присъстват на вечерята — рече пралеля Мади. — От името на всички изказах нашето дълбоко съжаление, надявам се нямате нищо против.

— О, да — изкиска се Ник.

— А Шарлот? Дали...? — попита мама.

— Явно все още не — сви рамене пралеля Мади. — Но всеки момент очакват да се случи. На бедното момиче непрекъснато му се вие свят, а сега е получила и мигрена.

— Наистина е за съжаление — съгласи се мама. Остави вилцата си настрана и се втренчи невидящо в тъмната ламперия на трапезарията, която изглеждаше сякаш някой е сбъркал стените с пода и е поставил паркета върху тях.

— А какво ще се случи, ако Шарлот не може да пътува във времето? — попитах аз.

— Рано или късно ще се случи! — изимитира Ник патетичния глас на нашата баба.

Всички, освен мен и мама се засмяха.

— Но ако не се случи? Ако са сбъркали и Шарлот не е носител на гена? — продължавах да настоявам.

Този път Ник изимитира леля Гленда:

— Още докато беше бебе си личеше, че Шарлот е родена за по-висши дела. Вие, обикновените деца, изобщо не можете да се сравнявате с нея.

Отново всички се разсмяха. Освен мама.

— Откъде ти хрумна това, Гуендолин?

— Просто така... — отвърнах колебливо.

— Вече ти обясних, че не може да има грешка — рече пралеля Мади.

— Да, защото Исак Нютон е гений, който не греши в изчисленията — казах аз. — Защо изобщо Нютон е изчислявал рождената дата на Шарлот?

— Лельо Мади! — мама я изгледа обвинително.

Пралеля Мади изцъка с език.

— Тя ме побърка с въпросите си, какво можех да направя? Същата е като теб, когато беше малка, Грейс. Освен това обеща да запази в пълна тайна нашия разговор.

— Само пред баба — казах аз. — Исак Нютон и хронографа ли е измислил?

— Ключарка — отвърна пралеля Мади. — Нищо повече няма да ти кажа.

— Какъв хронограф? — попита Ник.

— Това е машина на времето, с която Шарлот ще бъде изпращана в миналото — обясних му. — А нейната кръв е така да се каже горивото за тази машина.

— Яко — каза Ник и Каролайн се изкиска. — Уф, кръв! А с хронографа може ли да се пътува в бъдещето?

Мама въздъхна.

— Виждаш ли какво направи, лельо Мади!

— Те са твои деца — усмихна се тя. — Нормално е да искат да знаят.

— Да, може би. — Мама ни изгледа един по един. — Но не трябва да задавате такива въпроси на баба си, чухте ли?

— Макар че сигурно тя е единствената, която знае отговорите — рекох аз.

— Но тя няма да ви ги даде.

— А ти, мамо, колко знаеш за всичко това?

— Повече, отколкото ми се иска. — Мама се усмихна, но според мен това бе тъжна усмивка. — Освен това, *не може* да се пътува в бъдещето, Ник, защото то още не се е случило.

— Ъ! — възкликна Ник. — Що за логика е това?

Почука се и господин Бърнард влезе, носейки телефона. Лесли сигурно щеше тотално да откачи, ако беше видяла, че слушалката бе поставена върху сребърен поднос. Понякога господин Бърнард малко прекаляваше.

— Разговор за мис Грейс — обяви той.

Мама взе слушалката от подноса, а господин Бърнард се обърна кръгом и напусна трапезарията. Хранеше се заедно с нас на вечеря само когато лейди Ариста изрично го помолеше, което се случваше не повече от няколко пъти в годината. Двамата с Ник подозирахме, че тайно си поръчва нещо от италианския или китайския ресторант и си прекарваше добре.

— Ало? А, мамо, ти ли си?

Пралеля Мади ни намигна.

— Баба ви може да чете мисли! — каза тихо. — Подозира, че говорим за забранени неща. Кой от вас ще раздигне масата? Трябва да направим място за ябълковия десерт на госпожа Бромптън.

— И за ваниловия крем! — Въпреки че бях изяла огромна порция картофи с розмарин и карамелизирани моркови с медальон от свинско месо, все още не бях сита. От всичкото това вълнение съвсем бях прегладняла. Станах и започнах да реда мръсните чинии в кухненския асансьор.

— Ако Шарлот пътува до времето на динозаврите, ще може ли да ми донесе едно малко бебе динозавърче? — попита Каролайн.

Пралеля Мади поклати глава.

— Животни и хора, които не притежават гена, не могат да бъдат пренасяни през времето. А и толкова назад не може да се пътува.

— Жалко — отвърна сестра ми.

— Е, според мен това е много добре — отвърнах аз. — Само си представи какво би станало, ако пътуващите във времето постоянно домъкват някакви динозаври и саблезъби тигри или владетеля на хуните Атила, или дори Адолф Хитлер.

Майка ми приключи разговора си по телефона.

— Ще останат за през нощта там — обяви тя. — За всеки случай.

— Къде е това „там“? — попита Ник.

Майка не отговори.

— Лельо Мади? Добре ли си?

ГЛАВА 4

*„Дванайсет стълба носят замъка на времето.
Дванайсет животни управляват царството.
Орелът е готов за полет.
Петицата е едновременно ключът и основата.
Така в кръга на дванайсетте, дванайсет е две.
Соколът се излюбва седми и все пак е номер три.“*

Из тайните записки на граф Сен
Жермен

Леля Мади седеше странно скована в стола си, очите ѝ се взираха в нищото, а пръстите ѝ се бяха впили в облегалките на стола. Лицето ѝ бе бяло като платно.

— Лельо Мади? О, мамо, да не е получила удар? Лельо Мади! Можеш ли да ме чуеш? Лельо Мади!

Исках да хвана ръката ѝ, но мама ме спря.

— Недей! Не я докосвай!

Каролайн започна да плаче.

— Какво ѝ е? — извика Ник. — Да не би да е глътнала нещо накриво?

— Не е получила удар и не е глътнала нищо. Има видение — каза мама. — Скоро ще отmine.

— Сигурна ли си?

Втренченият поглед на пралеля Мади ме плашеше. Зениците ѝ бяха огромни, клепачите ѝ — абсолютно неподвижни.

— Изведнъж стана много студено — прошепна Ник. — Усещате ли?

Каролайн се разхленчи.

— Направете нещо, за да престане.

— Люси! — извика някой.

Подскочихме уплашено, но се оказа, че е била пралея Мади. И наистина беше станало по-хладно. Огледах се, но в стаята не се виждаше никакъв дух.

— Люси, милото дете. Тя ме води до едно дърво. Дърво с червени плодове. О, къде ли отиде пък сега? Вече не я виждам. Нещо лежи между корените. Огромен скъпоценен камък, шлифован сапфир. Едно яйце. Яйце от сапфир. Колко е красив. И колко ценен. Но ето че се пропуква, о, счупи се, но има нещо в него... излюпи се малко птиченце. Гарван. Скочи на дървото. — Пралея Мади се засмя. Но погледът ѝ бе все така втренчен като преди малко. Пръстите ѝ продължаваха да се впиват в облегалката. — Излезе вятър. — Смахът ѝ секна. — Буря. Всичко се завихря. Аз летя. Летя с гарвана към звездите. Кула. Високо горе в кулата има огромен часовник. Горе върху часовника седи някой с провесени крака. Слез веднага долу, лекомислено момиче! — Изведнъж в гласа ѝ се прокрадна страх. Започна да вика. — Вятърът ще я събори. Прекалено високо е. Какво прави там? Сянка! Голяма птица кръжи в небето! Ето! Спуска се към нея. Гуендолин! Гуендолин!

Не можех да издържам повече. Избутах майка си, хванах пралея Мади за раменете и леко я разклатих.

— Аз съм тук, лельо Мади! Моля те! Виж ме!

Тя извъртя глава и ме погледна. Постепенно лицето ѝ възвърна цвета си.

— Ангелчето ми — рече тя. — Беше изключително лекомислено да се покачиш толкова нависоко!

— Добре ли си? — Погледнах към мама. — Сигурна ли си, че не е нещо сериозно?

— Беше видение — отвърна тя. — Добре е.

— Не, не съм добре. Беше кошмарно видение — рече пралея Мади. — Тоест, в началото беше съвсем наред.

Каролайн бе престанала да плаче. Тя и Ник зяпаха пралея Мади с недоумение.

— Това си беше страшничко — каза Ник. — Забелязахте ли колко студено стана?

— Аз също го усетих — рече Каролайн. — Цялата настръхнах.

Пралея Мади хвана ръката на мама.

— Грейс, видях племенницата ти Люси. Изглеждаше точно както едно време. Тази сладка усмивка...

Мама изглеждаше, сякаш всеки момент ще се разреве.

— Останалото, както обикновено, не го разбрах — продължи леля. — Яйце от сапфир, гарван, Гуендолин на часовниковата кула, а после тази лоша птица. Ти разбираш ли нещо?

Мама въздъхна.

— Разбира се, че не, лельо Мади. Това са *твоите* видения. — Мама се отпусна в един от столовете до нея.

— Да, но въпреки това не ги разбирам. Записа ли всичко, за да можем да го разкажем по-късно на майка ти?

— Не, лельо, не го записах.

Мади се наведе напред.

— Тогава трябва веднага да го запишем. И така, първо беше Люси, после дървото. Червените плодове... Може ли да е било самодивско дърво? В корените лежеше скъпоценният камък, който беше шлифован като яйце... о, боже, колко съм гладна! Надявам се не сте изяли десерта без мен. Днес си заслужих поне две парчета. Или дори три.

— Това преди малко беше наистина тотално страховито — казах аз.

Каролайн и Ник вече си бяха легнали, а аз седях на ръба на леглото на мама и се опитвах умело да подхвана темата за моя проблем. *Мамо, днес следобед се случи нещо и се страхувам, че може да се случи отново.*

Майка ми се занимаваше с вечерния си разкрасителен тоалет. Вече беше приключила с лицето. Грижата за външния ѝ вид явно си заслужаваше, тъй като никой не би ѝ дал годините, а тя вече бе надхвърлила четирийсетте.

— За пръв път присъствам по време на някое от виденията на пралеля Мади — казах аз.

— Това беше и първият път, когато се случва по време на вечеря — отвърна мама, докато нанасяше крем върху ръцете си и го разтриваше. Според нея, възрастта си личеше най-вече по ръцете и шията.

— И? Виденията ѝ могат ли да бъдат взети на сериозно?

— Е, ти чу какви объркани неща наговори. Но някак си биха могли да се интерпретират. Три дни преди да почине дядо ти, също бе получила видение — черна пантера, която скача върху гърдите му.

— Дядо почина от инфаркт. Значи съвпада.

— Това казвам, някак си винаги съвпада. Искаш ли и ти крем за ръце?

— Вярваш ли на това? Имам предвид не на крема, а на виденията на леля Мади.

— Вярвам, че тя наистина вижда това, което казва. Но това не означава, че виденията ѝ предсказват бъдещето. Или има някакво друго значение.

— Не разбирам! — Протегнах ръце и мама започна да ги маже с крем.

— Нещо подобно на твоите духове, миличка. Убедена съм, че ги виждаш, точно както съм убедена, че леля Мади има видения.

— Да не искаш да кажеш, че вярваш, че виждам духове, но не вярваш, че наистина съществуват? — извиках и възмутено дръпнах ръцете си.

— *Не знам* дали наистина съществуват. Какво вярвам, няма никакво значение.

— Но ако не съществуват, това означава, че си ги въобразявам. А това пък означава, че съм луда.

— Не е така — отвърна майка ми. — Означава, че... ах, миличка! И аз не знам. Понякога имам чувството, че в това семейство просто всички имат прекалено голямо въображение. Ще живеем много по-спокойно, ако се ограничим до това, в което вярват *нормалните* хора.

— Разбирам.

Май все пак не беше добра идея да изтъря новината: *Да знаеш, мамо, днес следобед аз и моето ненормално въображение отскочихме в миналото.*

— Моля те, не се обиждай — рече мама. — Знам, че има неща на този свят, които не можем да си обясним. Но може би придаваме на тези неща прекалено голямо значение. Не смятам, че си луда. Нито пък леля Мади. Но честно, вярваш ли, че нейното видение има нещо общо с бъдещето ти?

— Може би.

— Така ли? Да не би да имаш намерение в близко бъдеще да се покачиш на кула и да седнеш върху часовника, за да си поклащаш краката?

— Разбира се, че не. Но може би е някакъв знак.

— Да, може би — отвърна мама. — А може и да не е. Отиди да си легнеш, съкровище. Денят беше дълъг. — Тя погледна часовника върху нощното си шкафче. — Да се надяваме, че междуременно Шарлот е приключила с това. О, боже, така ми се иска най-сетне да успее.

— А може би Шарлот има много развнтено въображение — казах, след което се изправих и целунах мама. Утре щях отново да опитам да ѝ кажа. Може би. — Лека нощ.

— Лека нощ, голямото ми дете. Обичам те.

— И аз те обичам, мамо.

Когато затворих вратата на стаята си и се мушнах в леглото, се почувствах доста гадно. Знаех, че трябваше да разкажа на мама всичко. Но това, което каза, ме накара да се замисля. Със сигурност имах богата фантазия, но да имаш фантазия бе едно, а съвсем друго — да си въобразяваш, че пътуваш във времето. Хората, които си въобразяваха такива неща, биваха подложени на медикаментозно лечение. И с право, според мен. Може би бях като всички онези типове, които твърдяха, че са били отвлечени от извънземни. Просто луди.

Изключих нощната лампа и се сгуших под завивката. Кое бе лошо — да си луд или наистина да пътуваш във времето?

Може би второто. За другото можеха да се взимат хапчета.

В тъмното се завърна и страхът ми. Отново се замислих колко отвисоко бих паднала от тук горе до земята. Затова светнах отново нощната лампа и се обърнах с лице към стената. За да мога да заспя се опитах да мисля за нещо незначително, неутрално, но просто не успях. Най-накрая започнах да броя отзад напред, започвайки от хиляда.

Май по някое време все пак бях заспала, защото ми се присъни голяма птица и се събудих със силно биещо сърце. Отново се бе появило онова отвратително чувство на преобръщане в корема. Панически скочих от кревата и се затичах, колкото бързо ми позволяваха треперещите ми крака, към стаята на майка ми. Беше ми

все едно дали ще ме сметне за луда, просто исках това да спре. И не исках да пропадна от три етажа височина в някое бласто!

Едва стигнах до коридора, когато краката ми се подкосиха. Убедена, че е настъпил сетният ми час, стиснах здраво очи. Но просто се приземих грубо на колене, а на допир подът беше същият като познатия ми паркет. Внимателно отворих очи. Беше станало по-светло, сякаш изведнъж през последната секунда е започнало да се развиделява. В първия момент таях надеждата, че нищо не се е случило, но тогава видях, че макар да се намирах в нашия коридор, всичко изглеждаше различно. Стените бяха боядисани в тъмно маслинозелено и на тавана нямаше лампи. От стаята на Ник се чуваха гласове. Женски гласове. Бързо се изправих. Ако някой ме видеше... как щях да обясня откъде съм се появила така изведнъж? С пижама „Хелюу Кити“.

— Толкова ми е омръзнало ранното ставане — каза единият глас.

— Уолтър може да спи до девет! А ние? Тогава да си бях останала на село да доя крави.

— Уолтър беше дежурен половината нощ, Кларис. Шапчицата ти е накриво — отвърна вторият глас. — Прибери косата си под нея както трябва, иначе госпожа Мейсън ще се кара.

— Тя и без това само се кара — измърмори първият глас.

— Има много по-строги господарки, скъпа Кларис. Хайде идвай, че закъсняваме. Мери слезе долу още преди петнайсет минути.

— Да, дори си оправи и кревата. Винаги прилежна, винаги спретната, точно както госпожа Мейсън обича. Но го прави с цел. Прокарвала ли си ръка по одеялото й? Много е меко. Не е честно.

Незабавно трябваше да изчезна оттук. Но къде? Добре, че познавах къщата.

— Моето одеяло бode ужасно — оплака се Кларис.

— През зимата ще си доволна, че го имаш. Хайде да тръгваме.

Някой натисна дръжката на вратата. Аз се втурнах към вградения гардероб и рязко дръпнах вратата, а после я затворих в момента, в който вратата на стаята на Ник се отвори.

— Просто не виждам защо моето одеяло трябва да боцка, след като това на Мери е толкова меко — каза Кларис. — Всичко е толкова несправедливо. На Бети й е позволено да придружи лейди Монтроуз в провинцията. А ние трябва цяло лято да стоим в прашния град.

— Кларис, наистина трябва да се опиташ да не мрънкаш толкова. Можех само да се съглася с другата жена. Тази Кларис беше истинско мрънкало. Чух как двете слязоха по стълбите и си отдъгнах. Размина се на косъм. Какво щастие, че тук всичко ми беше познато. Но сега какво? Трябваше ли просто да изчакам в шкафа, докато не се завърнех? Вероятно така беше най-безопасно.

С въздишка скръстих ръце.

В тъмнината зад мен някой простена.

Замръзнах от ужас. Какво, за бога, беше това?

— Кларис, ти ли си? — попита мъжки глас от етажерката с бельото. — Успах ли се?

Боже! Явно някой наистина спеше в шкафа. Що за нрави бяха това?

— Кларис? Мери? Кой е там? — попита гласът, този път значително по-бодро. Чу се шумолене в тъмното. Една ръка се пресегна към мен и докосна гърба ми. Не изчаках, докато успее да ме сграбчи, а отворих вратата на шкафа и избягах.

— Стой! Стой, не мърдай!

Погледнах за миг през рамо. Младо момче с дълга бяла риза изскочи от шкафа и се втурна след мен. Затичах се надолу по стълбите. Къде, за бога, можех да се скрия сега? Стъпките на спящия в шкафа кънтяха след мен, а през това време той крещеше с пълно гърло:

— Дръжте крадеца!

Крадец? Май не бях чула добре! Какво му бях откраднала на този? Може би нощната шапчица?

Добре, че и със затворени очи можех да тичам по тези стълби. Всяко стъпало ми беше добре познато. Сякаш прелетях двата етажа надолу със скоростта на светлината, като подминах портрета на прапрапрапрачичо Хю с известно съжаление, защото тайната врата зад него би била идеалният изход от тази неприятна ситуация. Но механизмът ѝ винаги заяждаше и за времето, което ми бе необходимо да отворя вратата, мъжът с нощницата вече щеше да ме е настигнал. Не, трябваше ми по-добро скривалище.

На първия етаж за малко да се блъсна в едно момиче с боне, което мъкнеше голяма стомна. Тя изпищя силно, когато прелетях покрай нея и изпусна — като по филмите — стомната. Течността се посипа заедно с керамичните парчета по пода.

Надявах се, че преследвачът ми — също като по филмите — ще се пързулне по тях. Е, поне не успя да ги заобиколи достатъчно бързо. Използвах преднината си, за да се спусна по стълбите към мястото на оркестъра. Отворих със замах вратата към малкия килер под стълбите и се свих там. Както и в моето време, тук беше прашно, разхвърляно и пълно с паяжини. През пролуките между дъските на стъпалата се процеждаше слаба светлина, във всеки случай достатъчна, за да видя, че в този килер никой не спеше. Както и при нас, бе догоре натъпкан с вехтории.

Над мен се разнесоха силни гласове. Мъжът с нощницата говореше с горкото момиче, което бе изпуснало стомната.

— Най-вероятно е някаква крадла. Никога досега не съм я виждал в къщата.

И други гласове се присъединиха към разговора.

— Тя избяга надолу. Може би в къщата има и други от тази паплач.

— Аз не съм виновна за счупената стомна, госпожо Мейсън. Тази крадла просто ме отнесе. Сигурно са дошли за бижутата на милейди.

— Не срещнах никого по стълбите. Значи все още трябва да е някъде тук. Заключете входната врата и претърсете къщата — заповяда един много енергичен женски глас. — А вие, Уолтър, веднага отидете горе и се облечете. Вашите космати глезени не са приятна гледка рано сутрин.

О, боже! Като малка съм се крила тук милион пъти, но никога не съм се страхувала толкова, че мога да бъда открита. Внимателно, за да не предизвиквам издайнически шум, се промъкнах по-навътре между вехториите. Един паяк ме полази по ръката и беше толкова голям, че за малко да изпищя.

— Лестър, господин Дженкинс и Тот, вие претърсете сутерена и мазето. Ние с Мери ще поемем първия етаж. Кларис ще охранява задната врата, а Хелън — централния вход.

— А ако се опита да избяга през кухнята?

— За целта първо трябва да мине през госпожа Крейн и нейните железни тигани. Погледнете и в килера под стълбите, а също и зад всички завеси.

С мен беше свършено.

Проклятие! Всичко бе толкова нереално!

Клечах, облечена в пижама, между огромни паяци, прашни мебели и... ууу, това да не би да е препариран крокодил? — в един килер и чаках да бъда арестувана за кражба. И всичко това само защото нещо се е объркало и Исак Нютон е сгрешил в изчисленията си.

От гняв и безсилие започнах да плача. Може би тези хора биха проявили съжаление към мен, ако ме намереха така. В сумрака стъклените очи на крокодила ме следяха подигравателно. Сега навсякъде се чуваха стъпки. Прах се силеше от дъските на стълбите в очите ми.

И тогава отново почувствах познатото присвиване в корема. Никога това чувство не е било така добре дошло, както сега. Крокодилът се размаза пред очите ми, после всичко около мен се завъртя и отново утихна. И стана тъмно като в рог.

Поех си дълбоко дъх. Няма причина за паника. Сигурно се бях върнала обратно. И сигурно този път клечах между вехториите под стълбите в моето време. Където определено също имаше огромни паяци.

Нещо докосна лицето ми съвсем нежно. Има причина за паника! Замахвах бясно с ръце във въздуха и измъкнах краката си изпод един скрин. Чу се тропот, заскърцаха дъски, една стара настолна лампа се обърна на пода. Тоест, предположих, че е лампа, защото не можех да я видя. Но успях да се освободя. Изпълзях от скривалището си и с облекчение се отправих пипнешком към вратата. Извън килера също беше тъмно, но можех да забележа очертанията на парапета, високите прозорци и мъждукащия полилей.

И един силует, който се приближаваше към мен. Лъч светлина от фенерче ме заслепи.

Отворих уста, за да извикам, но не успях да издам и звук.

— Нещо конкретно ли търсихте в килера, госпожице Гуендолин? — попита силуетът. Беше господин Бърнард. — С удоволствие ще ви помогна в търсенето.

— Ааа, ами... аз... — едва си поемах въздух, толкова силен бе страхът, заседнал в гърдите ми. — А вие какво правите тук долу?

— Чух шум — отговори господин Бърнард с достойнство. — Изглеждате ми малко... прашна.

— Да.

Прашна, раздърпана и разревана. Скришом избърсах сълзите от бузите си.

Господин Бърнард ме оглеждаше през очилата си на светлината на фенерчето. Предизвикателно отвърнах на погледа му. Все пак не е забранено нощем да се промъкваш в килер, нали така? И причините за това изобщо не влизаха в работата на господин Бърнард.

Дали той спеше с очилата си?

— До звъненето на будилника остават още два часа — каза той накрая. — Предлагам да ги прекарате в кревата си. Аз също ще си почина още малко. Лека нощ.

— Лека нощ, господин Бърнард — отвърнах.

ГЛАВА 5

„Въпреки старателното претърсване, крадлата, която бе видяна в ранни зори в дома на лорд Хорацио Монтроуз (вътрешен кръг), намиращ се на Бърдън Плейс, не може да бъде хваната. Най-вероятно се е измъкнала през един от прозорците, водещи към градината. Икономката, госпожа Мейсън, изготви списък на предметите, които са изчезнали. Сребърни прибори и ценни бижута, принадлежащи на лейди Монтроуз, между които и едно колие, което херцогът на Уелингтън е подарил на майката на лорд Монтроуз.

По това време лейди Монтроуз е пребивавала в провинцията.“

Из хрониките на пазителите

Доклад: Дейвид Лойд, адепт^[1] II

ранг

12 юни 1851 г.

— Изглеждаш ужасно — каза Лесли в междучасието, докато стояхме в училищния двор.

— Така се и чувствам.

Лесли ме потупа по ръката.

— Но тъмните сенки под очите ти отиват — опита се да ме окуражи тя. — Правят ги да изглеждат много по-сини.

Нямаше как да не се усмихна. Лесли беше толкова мила. Седяхме на пейката под един кестен и можехме само да шепнем, защото зад нас седеше Синтия Дейл с една приятелка, а до тях Гордън Гелдърман и две други момчета от нашия клас си говореха за футбол. Не исках да чуят нещо от разговора ни, защото и без това ме смятаха за странна.

— Гуен, трябваше да говориш с майка си.

— Вече за петдесети път го казваш.

— Да, защото съм права. Не разбирам защо не си го направила!

— Защото... Ох, честно казано и аз не знам. Някак си май се надявах, че няма да се случи отново.

Лесли поклати глава.

— Хей, говорим за това, че си пътувала в миналото! Не ми се мисли какво можеше да ти се случи по време на нощното ти приключение! Да вземем предсказанието на пралеля ти — единствено може да означава, че си в голяма опасност. Часовникът символизира пътуването във времето, високата кула означава опасност, а птицата... е, не е трябвало да я събуждаш! Сигурно точно тогава е щяло да стане истински интересно. След обяд ще проуча всичко най-подробно. Открих един сайт за паранормални феномени, който е много информативен. Освен това намерих много книги за пътуване във времето. И филми също — „Завръщане в бъдещето“, от първа до трета част. Може и да научим нещо от тях...

С копнеж си спомних колко забавно беше винаги, когато се излежавашме на дивана в дома на Лесли, и гледахме филми. Понякога изключвахме звука и говорехме вместо героите, като сами си измисляхме репликите.

— Чувстваш ли се замаяна?

Поклатих глава. Сега вече знаех как се е чувствала горката Шарлот през последните седмици. Този въпрос наистина ужасно лазеше по нервите. Още повече, че и аз самата непрекъснато се питах същото и чаках чувството на замаяност да се завърне.

— Само да знаехме кога ще се случи отново — каза Лесли. — Смятам, че наистина е много несправедливо: през цялото време Шарлот е подготвяна за това, но ти трябваше да скочиш право в студената вода.

— Нямам представа какво би направила Шарлот, ако вчера вечерта на мое място бе преследвана от онзи мъж, който спеше във вградения ни гардероб — казах аз. — Не мисля, че в тази ситуация часовете ѝ по танци и фехтовка щяха да са ѝ от полза. А и наоколо нямаше кон, на който да се метне и да отпраши.

Закисках се, защото си представих Шарлот, как на мое място бяга от лудия Уолтър, лутайки се из къщата. Може би щеше да грабне някоя шпага от стената в салона и да съсече с нея горките слуги.

— Не, глупачето ми, на нея това изобщо нямаше да ѝ се случи, защото своевременно щеше да отпътува нанякъде с онзи хроно-не-знам-какво-си. Някъде, където е спокойно и приятно, и където ще е в безопасност! Но ти предпочиташ да рискуваш живота си, вместо да кажеш на семейството си, че са обучавали грешния човек.

— Междуременно може и Шарлот да е пътувала във времето. И тогава всичко ще е наред.

Лесли въздъхна и започна да мачка листовите в скута си. Тя беше събрала в папка всякаква полезна информация, а и не чак толкова полезна. Например, беше разпечатала снимки на стари модели автомобили и до всяка беше написала датата на производство. Според тях автомобилът, който бях видяла при първото ми пътуване във времето, беше от 1906 година.

— Джек Изкормвача е безчинствал в Ийст Енд през 1888 година. За съжаление никога не се е разбрало кой е бил той. Заподозрени са били една камара типове, но никой не е могъл да бъде уличен. Така че, ако през 1888 година се луташ из Ийст Енд, да знаеш, че потенциално всеки мъж е опасен. Големият пожар в Лондон е бил през 1666 година, чума е имало на практика през цялото време, но през 1348, 1528 и 1664 година положението е било особено зле. След това: бомбардировките по време на Втората световна война започват през 1940 година, цял Лондон е в развалини. Трябва да разбереш дали вашата къща е останала незасегната, и ако да, там ще си на сигурно място. Ако ли пък не, катедралата „Сейнт Пол“ е добро скривалище, била е улучена, но като по чудо не се е срутила. Може би ще успееш просто да застанеш до нея.

— Всичко това звучи ужасно опасно — казах аз.

— Да, и аз си го представях някак си по-романтично. Знаеш ли, винаги съм си мислела, че Шарлот ще изживее свои собствени исторически филми. Ще танцува с мистър Дарси на някой бал. Ще се влюби в някой секси шотландец. Ще каже на Ан Болейн, че в никакъв случай не трябва да се омъжва за Хенри VIII. Ей такива неща.

— Ан Болейн ли беше тази, която обезглавиха?

Лесли кимна:

— Има един страхотен филм с Натали Портман. Мога да взема дивидито от видеотеката... Гуен, моля те обещавай ми, че още днес ще говориш с майка си.

— Още тази вечер, обещавам.

— Къде всъщност е Шарлот? — Синтия Дейл подаде глава иззад дървото. — Исках да препиша от нея съчинението за Шекспир. Ааа, искам да кажа, да почерпя някои идеи.

— Шарлот е болна — отговорих аз.

— Какво ѝ е?

— Тъъ...

— Разстройство — каза Лесли. — Ужасно гадно разстройство. През цялото време седи върху тоалетната чиния.

— Гадост, без подробности, ако обичаш — отвърна Синтия. — Мога ли да видя вашите съчинения?

— Нашите също още не са готови — рече Лесли. — Искахме да гледаме „Влюбеният Шекспир“.

— Можеш да прочетеш моето съчинение — включи се Гордън Гелдърман с дълбокия си басов глас, показвайки глава от другата страна на дървото. — Преписал съм всичко от Уикипедия.

— Ами тогава направо от там да си го прочета — рече Синтия.

Звънецът удари.

— Два поредни часа английски — изпъшка Гордън. — Това е истинско наказание за всеки мъж. Но на Синтия веднага ѝ потичат лигите, щом си помисли за Принц Чарминг.

— Затваряй си устата, Гордън.

Но както е известно, Гордън никога не си затваряше устата.

— Изобщо не разбирам как можете да намирате господин Уитман за готин. Той е тотално обратен.

— Глупости! — възмути се Синтия и тръгна към входа.

— Как да не е обратен. — Гордън я последва. Той можеше да я убеждава, без да си поеме въздух, чак докато стигнат до втория етаж.

Лесли завъртя очи.

— Хайде — каза тя и ми подаде ръка, за да ме дръпне от пейката. — Да вървим при Принц Чарминг Катеричката.

По стълбите към втория етаж настигнахме Синтия и Гордън. Те продължаваха да говорят за господин Уитман.

— То си личи по тъпия пръстен с печат — казваше Гордън. — Такива носят само обратните.

— Дядо ми също винаги носеше такъв пръстен — рекох аз, въпреки че изобщо не исках да се намесвам в разговора.

— Тогава и дядо ти е обратен — отвърна Гордън.

— Ти просто завиждаш — рече Синтия.

— Аз? Да завиждам? На този мекушавец?

— Да, точно така, завиждаш. Защото господин Уитман е най-симпатичният, най-мъжественият и най-умният хетеросексуален мъж, който съществува. И защото до него изглеждаш като едно невзрачно, глупаво, малко момче.

— Сърдечно благодаря за комплимента — каза господин Уитман.

Той се беше появил незабелязано зад нас, притиснал куп листове под мишница и както винаги изглеждащ невероятно красив. (Макар и малко приличащ на катеричка.)

Синтия стана по-червена от домати, ако това изобщо бе възможно. Истински ми стана жал за нея.

Гордън се хилеше злорадо.

— А ти, Гордън, може би трябва да понаучиш нещичко за пръстените с печат и хората, които ги носят — рече господин Уитман. — За следващата седмица искам да ми представиш кратко съчинение по темата.

Сега и Гордън почервения. Но за разлика от Синтия не си беше глътнал езика.

— Съчинението за часа по история или за часа по английски е? — попита той.

— Ще е добре да наблегнеш на историческия аспект, но ти оставям пълна свобода на действие. Да кажем, пет страници за другия понеделник? — Господин Уитман отвори вратата на класната стая и ни се усмихна широко. — Заповядайте.

— Мразя го — измърмори под носа си Гордън, докато отиваше на мястото си.

Лесли го потупа успокояващо по рамото.

— Мисля, че чувствата ви са взаимни.

— Моля те, кажи ми, че това току-що само съм го сънувала — каза Синтия.

— Само си сънувала — казах според желанието й. — В действителност господин Уитман не чу и дума от това, че го намиращ за най-сексапилния мъж на света.

Стенейки, Синтия седна на мястото си.

— Искане ми се земята да се отвори и да ме погълне!

Аз седнах на мястото си до Лесли.

— Бедната, все още прилича на домат.

— Да, струва ми се, че ще си остане домат, докато завърши. Ох, колко беше неудобно.

— Може би сега господин Уитман ще ѝ пише подобри оценки.

Господин Уитман погледна към мястото на Шарлот и физиономията му доби замислен вид.

— Господин Уитман, Шарлот е болна — казах аз. — Не знам дали леля ми се е обадила...

— Тя има разстройство — изблея Синтия.

Явно изпитваше непреодолима нужда да не е единствената, която трябваше да се срамува от нещо.

— Отсъствието на Шарлот вече е извинено — каза господин Уитман. — Може би ще отсъства няколко дни. Докато нещата не се... нормализират. — Той се обърна и написа с тебешир на дъската: „Сонетът“. Знае ли някой колко сонета е написал Шекспир?

— Какво искаше да каже с това *нормализират*? — попитах шепнешком Лесли.

— Нямах чувството да говори за разстройството на Шарлот — прошепна в отговор тя.

Аз също.

— Разглеждала ли си по-внимателно пръстена му? — продължи да говори шепнешком Лесли.

— Не, а ти?

— Има дванайсет черти — също както при часовник.

— Но часовниците нямат черти.

Лесли завъртя очи.

— Не се ли сещаш? Дванайсет! Часовник! Време! *Пътуване във времето!* Хващам се на бас... Гуен?

— По дяволите! — изсъсках аз.

Отново чувствах стомаха си сякаш се возя на въртележка. Лесли ме зяпаше ужасена:

— О, не!

Аз също бях ужасена. Последното, което исках, бе да се разтвори във въздуха пред очите на съучениците си. Така че станах и олюлявайки се, притиснала корема си с ръка, се отправих към вратата.

— Мисля, че ще повърна — казах на господин Уитман, но не изчаках отговора му, а бързо отворих вратата и залитайки излязох в коридора.

— Може би някой трябва да отиде с нея — чух го да казва. — Лесли, би ли я придружила?

Лесли се втурна след мен и енергично затвори вратата на класната стая.

— Хайде, бързо! В тоалетната, там никой няма да ни види. Гуен? Гуени?

Лицето на Лесли се размаза пред очите ми, гласът ѝ звучеше сякаш идваше от много далеч. А после съвсем изчезна.

Стоях съвсем сама в един коридор с разкошни, изрисувани със злато тапети. Вместо износените гранитогресни плочи, под краката ми се простираше полиран до блясък чудно хубав паркет, с изкусни инкрустации. Изглежда беше нощ, или късно вечерта, тъй като по стените блестяха свещници със запалени свещи, а от изрисуваните тавани се спускаха полилеи, също отрупани със запалени свещи. Всичко наоколо бе озарено от нежна, златна светлина.

Първата ми мисъл бе: *Супер, не успях да падна. А втората бе: Къде мога да се скрия, преди някой да ме е видял?*

Тъй като явно не бях сама в къщата. Отдолу се носеше музика, по-точно мелодия от цигулка. И гласове. Много гласове.

От познатия ми училищен коридор на втория етаж на гимназията „Сейнт Ленъкс“ не беше останало нищо, което да напомня на него. Опитах се да си припомня разположението на помещенията. Зад мен беше вратата на класната ми стая, отсреща госпожа Каунтър преподаваше география на шестокласниците. В съседство се намираще хранилище. Ако се скриех там, поне при завръщането ми никой нямаше да ме види. От друга страна хранилището обикновено беше заключено и май все пак не беше добра идея да се скрия там. Ако се върнех в заключено помещение, трябваше да измисля някое наистина убедително обяснение как, по дяволите, съм успяла да вляза там.

Но ако отидех в някоя от другите стаи, при завръщането ми от миналото щях да се материализирам от нищото пред учител и една камара ученици. Да намеря обяснение за това, явно щеше да се окаже още по-трудно. Може би просто трябва да си остана в този коридор и да се надявам, че няма да продължи дълго.

Все пак при предишните ми две пътувания във времето бях отсъствала само за по няколко минути.

Облегнах се на брокатения тапет и зачаках с копнеж чувството на замайване. От долу долитаха гласове и смях, чувах звъна на кристал, после цигулките отново засвириха. Звучеше, сякаш там долу една камара хора чудесно се забавляваха. Може би и Джеймс беше сред тях. Нали беше живял тук. Представях си как той — напълно жив — е някъде там долу и танцува на музиката от цигулките.

Жалко, че не можех да се видя с него. Но той едва ли би се зарадвал, ако му кажа откъде се познаваме. Имам предвид: откъде някога щяхме да се познаваме, дълго време след като е починал. Тъъ, дълго време след като е щял да почине. Ако знаех от какво е щял да умре, евентуално бих могла да го предупредя. *Хей, Джеймс, на 15 юли в Парк Лейн една тухла ще ти падне на главата, затова през този ден по-добре си остани вкъщи.* За жалост Джеймс не знаеше от какво е починал. Та той дори не знаеше, че изобщо е умрял. Тъъ — че ще умре.

Колкото повече човек разсъждаваше над това с пътуването във времето, толкова по-сложно му се струваше.

От стълбите се чува гласове. Някой бързо се изкачваше по тях. Не, не беше един, а двама. Проклятие! Не можеше ли човек да прекара няколко минути на спокойствие, стоейки си някъде? А сега накъде? Спрях се на помещението отсреща, в моето време класната стая на шестокласниците. Бравата на вратата заяждаше и ми отне няколко секунди докато зацепя, че трябва да вдигна дръжката нагоре, а не да я натискам надолу.

Когато най-накрая успях да се вмъкна в стаята, стъпките се чуваха съвсем отблизо. И тук горяха свещи в свещници на стената. Колко лекомислено бе да ги оставят да горят без надзор! Вкъщи ми се караха, ако забравех да загася дори ароматна свещичка! Огледах се за място, където да се скрия, но стаята бе пестеливо обзаведена. Имаше нещо като канапе с извити позлатени крачка, едно писалище, тапицирани столове — нищо, зад което да можеш да се скриеш, ако си по-голям от мишка. Не ми оставаше нищо друго, освен да застана зад една от дългите до земята златни завеси — едно не особено оригинално скривалище. Но все пак никой не ме търсеше.

Сега гласовете се чуваха от коридора.

— Къде си мислиш, че отиваш? — попита мъжки глас, който звучеше доста ядосано.

— Все едно! Само да е далеч от теб! — отговори му гласът на момиче, едно ревящо момиче, за да бъдем точни.

За мой ужас тя се втурна точно в тази стая. И мъжът я последва. През завесите можех да видя трепкащите им сенки.

Ама, разбира се! От всички стаи тук горе трябваше да си изберат точно моята.

— Остави ме на мира — каза момичето.

— *Не мога* да те оставя на мира — отвърна мъжкият глас. — Всеки път, когато те оставя сама, правиш нещо необмислено.

— Разкарай се! — повтори момичето.

— Няма. Виж, съжалявам затова, което се случи. Не биваше да го допускам.

— Но го направи! Защото имаш очи само за нея.

— Та ти ревнуваш! — мъжът се разсмя.

— Искат ти се!

Направо страхотно! Каращи се влюбени! Това май щеше да продължи дълго. Можех да си изгния зад завесата, докато не станеше време да се върна обратно в настоящето и по време на урок изневиделица да се появя пред прозореца в класната стаята на госпожа Каунтър. Можех да ѝ обясня, че съм участвала във физически експеримент. Или че през цялото време съм била там, но просто тя не ме е забелязала.

— Графът ще се пита къде сме — каза мъжкият глас.

— Тогава нека твоят граф прати трансилванския си побратим да ни търси. В действителност той дори не е граф. Титлата му е толкова фалшива, колкото и румените бузи на тази... как ѝ беше името? — докато говореше, момичето изсумтя гневно.

Отнякъде това ми беше познато. Много познато. Съвсем внимателно надникнах през завесата. Двамата стояха точно пред вратата и можех да видя профила им. Момичето наистина беше момиче и носеше разкошна рокля от тъмносиня коприна, обточена с брокат, а полите на роклята бяха толкова широки, че с тях трудно можеше да се мине през нормална врата. Имаше снежнобяла коса, образуваща странна камара върху главата ѝ, от която се спускаха къдрици върху раменете. Със сигурност това беше перука. Мъжът

също имаше бяла коса, която с панделка бе вързана на тила. Въпреки пенсионерския цвят на косата двамата изглеждаха много млади, а и много красиви, особено мъжът. Всъщност, той бе по-скоро момче, може би на осемнайсет или двацет години. Външността му спираше дъха. Перфектен мъжествен профил, бих казала. Направо не можех да му се нагледам. Подадох се иззад скривалището си много повече, отколкото бях възнамерявала.

— Вече забравих името ѝ — каза момчето, все още смеейки се.

— Лъжец!

— Графът не е виновен за държанието на Ракоци — отвърна момчето, вече напълно сериозен. — Със сигурност ще го накаже за това. Не е нужно да харесваш графа, трябва само да го уважаваш.

Момичето отново изсумтя презрително и ето че пак изпитах чувството за странна близост.

— Нищо не трябва — каза тя и изведнъж се обърна към прозореца.

Това означава — обърна се към мен. Искан да се скрия зад завесата, но застинах по средата на движението си.

Не е възможно!

Момичето имаше *мое* лице. Гледах в моите собствени уплашени очи! Момичето изглеждаше изумено, колкото бях и аз, но тя се възстанови от шока по-бързо от мен и ми даде недвусмислен знак с ръка: скрий се! Махай се отгук!

Отново скрих главата си зад завесите, дишайки тежко. Коя беше тя? Та такава прилика беше абсолютно невъзможна. Просто *трябваше* да погледна още веднъж.

— Какво беше това? — чух гласа на момчето.

— Нищо! — отвърна момичето.

Да не би това да бе моят глас?

— Ето, до прозореца.

— Там няма нищо!

— Някой може да се е скрил зад завесата и да подслу...

Изречението завърши с изненадано възклицание.

Изведнъж се възцари тишина. Сега пък какво се беше случило?

Без да се замислям, дръпнах завесата настрани. Момичето, което изглеждаше като мен, беше притиснало устни към устните на момчето.

В началото той просто стоеше бездейно, но после обгърна талията ѝ с ръка и я притисна към себе си. А момичето затвори очи.

Изведнъж в стомаха ми сякаш затанцуваха пеперуди. Беше странно да наблюдаваш себе си докато се целуваш. Според мен се справях доста добре. Наясно бях, че момичето целуваше момчето само за да отклони вниманието му от мен. Много мило от нейна страна, но защо го правеше? А и как можех да се промъкна незабелязано покрай тях?

Пеперудите в стомаха ми се превърнаха в пърхащи птици и картината на целуващата се двойка се размаза пред погледа ми. И после изведнъж се озовах в стаята на шести клас, на прага на нервна криза.

Наоколо беше съвсем тихо.

Заради ненадейната ми поява очаквах писъци от множество ученически гърла и дори някои от тях — може би госпожа Каунтър? — от ужас да изпаднат в несвяст.

Но класната стая беше празна. Въздъгнах от облекчение. Поне този път имах късмет. Отпуснах се върху един от столовете и положих глава върху чина. Случилото се надхвърляше умствения ми капацитет. Момичето, хубавото момче, целувката...

Момичето не само изглеждаше като мен. Момичето бях аз. Всякаква грешка беше изключена. Безпогрешно се бях разпознала по белега ми по рождение с формата на полумесец, намиращ се върху слепоочието ми. Леля Гленда винаги го наричаше „смешен банан“.

Толкова голяма прилика беше абсолютно невъзможна.

[1] Посветен последовател на някое учение. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 6

*„Опал и кехлибар са първата
двойка,
ахат нее в си, вълкът-аватар,
дует — solutio! — с аквамарин.
Могъщо следват смарагд и
цитрин,
близнаците карнеоли — в
Скорпион,
и нефритът, номер осем, е
digestio.
В ми мажор: черният
турмалин,
сапфир във фа, колко искреше.
И почти едновременно
диамантът,
като единайсет и седем, познат
като Лъв.
Projectio! Времето тече,
настояще и минало сливат се в
едно.
Рубин е началото и края.“*

Из тайните записки на граф Сен
Жермен

Не. Това не бих могла да съм аз. Никога досега не съм целувала момче.

Е, или поне не истински. Във всеки случай — не така. Имаше едно момче от по-горния клас, с което ходихме миналото лято — точно

две седмици и половин ден. Не че бях влюбена в Мортимър, просто той беше най-добрият приятел на Макс, тогавашното гадже на Лесли, и някак си много добре се връзваше. Но целуването не беше по неговата част, най-вече се интересуваше от това да ми прави смучки по шията, за да ми отклонява вниманието докато се опитва да пъхне ръцете си под тениската ми. При трийсетградусова жега на сянка трябваше да се разкарвам наоколо с шалове и през цялото време бях заета с това, да се отбранявам от ръцете му — особено в киното, на тъмно, когато сякаш му порастаха поне три допълнителни ръце. След две седмици прекратихме „връзката“ ни по взаимно съгласие. Според Мортимър аз бях „прекалено незряла“, а за мен той бе прекалено... хм... прилепчив.

Освен него бях целувала само Гордън, по време на екскурзията на класа до остров Уайт. Но това не се броеше, защото: 1) беше част от игра на име „Истина или целувка“ — бях казала истината, но Гордън беше настоял, че е лъжа, и 2) изобщо не беше истинска целувка, Гордън дори не си беше извадил дъвката от устата.

Като изключим „смучковата любовна авантюра“, както я наричаше Лесли, и целувката с ментова дъвка на Гордън, изобщо не бях целувана. А може би бях „незряла“, както твърдеше Мортимър. Знаем, че с моите шестнайсет години съм позакъсняла, но Лесли, която все пак остана заедно с Макс цяла година, смята, че като цяло целуването бива надценено. Според нея може би не е имала късмет, но момчетата, с които досега се е целувала, определено не са били особено умели. Задължително е, твърди Лесли, да има предмет „Целуване“, най-добре на мястото на „Вероучение“, което и без това на никого няма да му трябва.

Често си говорим за това, каква трябва да е истинската целувка и има една камара филми, които непрестанно гледаме само заради хубавите сцени с целувки.

— О, госпожице Гуендолин. Днес ще благоволите ли да говорите с мен или отново ще ме пренебрегнете? — Джеймс ме видя да излизам от стаята на шестокласниците и се приближи.

— Колко е часът? — Огледах се наоколо за Лесли.

— Да приличам случайно на часовник? — Джеймс ме погледна възмутено. — Би трябвало да ме познавате достатъчно добре и да знаете, че за мен времето е без значение.

— Колко си прав. — Минах зад ъгъла, за да хвърля поглед на големия часовник в края на коридора. Джеймс ме последва. — Няколко минути.

— Къде сте били?

— Ах, Джеймс! Мисля, че бях в дома ти. Наистина е много красив. Много злато. А и светлините на свещите — много е уютно.

— Да. Не така безрадостно и безвкусно като тук — рече Джеймс и направи жест с ръка към сивия коридор.

Изведнъж ми дожаля за него. Не беше много по голям от мен — а вече бе мъртъв.

— Джеймс, целувал ли си някога момиче?

— Моля?

— Дали си се целувал някога.

— Не е прилично да се говори за това, госпожице Гуендолин.

— Значи никога не си целувал никого?

— Аз съм мъж — каза Джеймс.

— Що за отговор е това? — Нямахме как да не се засмея на възмутеното му изражение. — Всъщност, знаеш ли кога си роден?

— Искаш да ме обидиш ли? Разбира се, че знам кога е собственият ми рожден ден. На трийсет и първи март е.

— Коя година?

— 1762 г. — Джеймс вирна предизвикателно брадичка. — Преди три седмици навърших двамайсет и една. Заедно с моите приятели го отпразнувахме разточително в „Уайт клуб“ и по случай празничния ден моят баща плати всичките ми дългове от покер и ми подари една прекрасна кобила. И точно тогава трябваше да ме повали тази тъпа температура. А когато се събудих, открих всичко променено и едно нахално момиче, което ми казва, че съм призрак.

— Съжалявам — отвърнах. — Сигурно си умрял заради високата температура.

— Глупости! Беше просто леко неразположение — рече Джеймс, но погледът му излъчваше несигурност. — Според доктор Бъроу е много малко вероятно да съм прихванал едра шарка от лорд Станхоуп.

— Хм! — Ще трябва да проверя какво е едра шарка в Гугъл.

— Хм. Какво трябва да означава това хм! — Джеймс гледаше сърдито.

— О, ето те къде си! — Лесли се появи на бегом от момичешката тоалетна и се хвърли на врата ми. — Направо щях да умра от страх.

— Добре съм. При завръщането ми се озовах в класната стая на госпожа Каунтър, но там нямаше никой.

— Днес шестокласниците са на посещение в Гринуичката обсерватория — каза Лесли. — О, боже, колко се радвам да те видя! Казах на господин Уитман, че си в дамската тоалетна и си изповръщаш червата. Той ме изпрати обратно при теб, за да ти държа ръката.

— Отвратително — рече Джеймс, запушвайки си носа с носната си кърпичка. — Кажй на тази с луничките, че не е редно една дама да говори за такива неща.

Не му обърнах внимание.

— Лесли, случи се нещо много странно... Нещо, което не мога да обясня.

— Вярвам ти на мига. — Лесли тикна мобилния ми телефон под носа ми. — Ето. Взех го от шкафчето ти. Трябва веднага да се обадиш на майка си.

— Но, Лесли, тя сега е на работа. Не мога да...

— Обади й се! Досега три пъти пътува във времето, последния, от които видях със собствените си очи. Изведнъж просто те нямаше! Това беше толкова откачено. Веднага трябва да кажеш на майка си, за да не ти се случи нещо лошо. Моля те!

Да не би Лесли да имаше сълзи в очите?

— Явно на тази с луничките днес й е драматичния ден — рече Джеймс.

Взех телефона и поех дълбоко въздух.

— Моля те! — каза Лесли.

Майка ми работеше в администрацията на болница „Бартоломю“. Набрах номера й, а през това време гледах Лесли, която кимна и направи опит да се усмихне.

— Гуендолин? — Мама бе познала номера ми, изписан върху дисплея. Гласът й звучеше притеснено. Никога досега не й се бях обаждала, докато съм на училище. — Случило ли се е нещо?

— Мамо... не ми е добре.

— Болна ли си?

— Не знам.

— Може би се разболяваш от онзи грип, който всички са пипнали. Виж какво, прибери се вкъщи и си легни, а аз ще гледам днес да се прибера по-рано. Ще ти изстискам портокалов сок и ще ти направя топли компреси.

— Мамо, не е грип. По-лошо е. Аз...

— Може би е едра шарка — предположи Джеймс.

Лесли ме погледна окуражително.

— Хайде! — изсъска тя. — Кажй й.

— Скъпа?

Поех дълбоко въздух и изстрелях:

— Мамо, мисля, че съм като Шарлот. Току-що бях в... нямам представа в кое време. И тази нощ също... всъщност започна още вчера. Исках да ти кажа, но после се притесних, че няма да ми повярваш.

Майка ми мълчеше.

— Мамо? — Погледнах към Лесли. — Не ми вярва.

— През цялото време пелтечиш глупости — прошепна Лесли. — Хайде, опитай отново.

Но това не беше нужно.

— Стой, където си — каза майка ми с напълно променен глас. — Чакай ме на входа на училището. Ще взема такси и ще дойда възможно най-бързо при теб.

— Но...

Майка ми вече бе затворила.

— Ще си имаш проблеми с господин Уитман — казах аз.

— Все ми е едно — отвърна Лесли. — Ще изчакам докато дойде майка ти. Не се притеснявай заради катеричката. Ще го въртя на малкия си пръст.

— Какво направих?

— Единственото правилно — увери ме Лесли.

Бях й разказала най-подробно за краткия ми излет в миналото. Според Лесли, момичето, което бе изглеждало като мен, можеше да е някоя моя роднина от онова време. Не вярвах. Двама души не можеха

да си приличат толкова. Освен ако не са еднояйчни близнаци. Лесли също сметна тази теория за приемлива.

— Да! Като Двойната Лотхен — каза тя. — При първа възможност ще взема дивидито под наем.

Ревеше ми се. Кога двете с Лесли щяхме да можем отново да изгледаме някой филм на спокойствие?

Таксито пристигна по-бързо, отколкото предполагах. То спря пред портата на училището и майка ми отвори вратата.

— Качвай се — каза тя.

Лесли стисна ръката ми.

— Късмет. Обади ми се, когато можеш.

Още малко и щях да започна да рева.

— Лесли... благодаря ти!

— Няма за какво — отвърна тя, като също се бореше със сълзите. Когато гледахме филми също плачехме на едни и същи места.

Качих се при майка си в таксито. Искаше ми се да се гушна в нея, но тя имаше такова странно изражение, че се отдръпнах.

— Към Темпъл — каза тя на шофьора. После стъклената преграда между шофьора и задната седалка се вдигна и таксито потегли.

— Сърдиш ли ми се? — попитах.

— Не. Разбира се, че не, съкровище. Ти нямаш никаква вина.

— Така е! Този тъп Нютон е виновен... — Опитах да се пошегувам, но майка ми не беше в настроение за шеги.

— Не, и той не е виновен. Ако изобщо някой има вина, то това съм аз. Надявах се, че ще ни се размине.

Гледах я с ококорени очи.

— Какво имаш предвид?

— Аз... мислех... надявах се... не исках... — Това пелтечене изобщо не беше характерно за нея. Изглеждаше напрегната и толкова сериозна, колкото я бях виждала само когато почина татко. — Не исках да е истина. През цялото време се надявах, че ще е Шарлот.

— Всички са вярвали в това! На никой не би му хрумнало, че Нютон е сгрешил в сметките. Баба сигурно ще откачи.

Таксито си проправяше път през натоварения трафик на „Пикадили“.

— Баба ти не е от значение — каза мама. — Кога се случи за първи път?

— Вчера. На път за „Селфриджис“.

— В колко часа?

— Малко след три следобед. Не знаех какво трябва да направя, затова се върнах обратно до къщи и позвъних на вратата. Но преди някой да отвори, отново се върнах в настоящето. Втория път беше през нощта. Скрих се в шкафа, но там спеше някой, някакъв прислужник. Един доста разярен прислужник. Преследваше ме из цялата къща и всички ме търсеха, защото мислеха, че съм крадец. Слава богу, върнах се обратно, преди да са успели да ме намерят. Третият път беше преди малко, в училище. Този път явно съм се озовала много по-назад във времето, защото хората носеха перуки... Мамо! Ако това ми се случва през няколко часа, никога няма да имам нормален живот! И всичко това само защото този проклет Нютон... — Самата аз забелязах, че тази шега започваше да се изтъква.

— Трябваше веднага да ми кажеш. — Мама ме погали по главата. — Можеше да ти се случи какво ли не!

— Исках да ти разкажа, но самата ти каза, че всички имаме прекалено развистена фантазия.

— Но аз нямах предвид... Изобщо не си била подготвена за това, което ти се е случило. Съжалявам!

— Вината не е твоя, мамо! Никой не е могъл да знае.

— Аз знаех — отвърна майка ми. След кратко, неловко мълчание добави: — Ти си родена в същия ден като Шарлот.

— Не, не съм! Рожденият ми ден е на осми октомври, а нейния — на седми.

— И ти си родена на седми октомври, Гуендолин.

Не можех да повярвам на това, което казваше. Можех единствено да я зяпам.

— Излъгах за рождената ти дата — продължи майка ми. — Не беше трудно, защото се роди вкъщи, а акушерката, която попълни акта за раждане, прояви разбиране към нашето желание.

— Но защо?

— Единствено за да те предпазим, миличка.

Не я разбирах.

— Да ме предпазите? От какво? Сега въпреки това се случи.

— Ние... аз исках да имаш нормално детство. Безгрижно детство. — Майка ми ме погледна настойчиво. — А и можеше да не си наследила гена.

— Въпреки че съм родена на определения от Нютон ден?

— Известно е, че надеждата умира последна — отвърна майка. — И престани с този Исак Нютон. Той е само един от многото, занимавали се с това. Тази история е много по-голяма, отколкото можеш да си представиш. Много по-голяма, много по-стара и много по-могъща. И много опасна. Исках да те държа настрана.

— От какво да ме държиш настрана?

Мама въздъхна.

— Беше глупаво от моя страна. Би трябвало да знам, че не е възможно. Моля те, прости ми.

— Мамо! — гласът ми почти пресекна. — Нямам абсолютно никаква представа за какво говориш. — С всяко следващо нейно изречение объркването и отчаянието ми нарастваха. — Знам само, че с мен се случва нещо, което изобщо не би трябвало да се случва. И че това е изключително изнервящо. През няколко часа ми се завива свят и се озовавам в друго време. Нямам никаква представа какво да направя, за да спре!

— Затова сега отиваме при тях — отвърна майка ми.

Виждах, че отчаянието ми я тревожи. Никога досега не я бях виждала толкова притеснена.

— А те са...?

— Пазителите. Древно тайно общество, наричано още *Ложата на граф Сен Жермен*. — Тя погледна през прозореца. — Всеки момент ще пристигнем.

— *Тайно общество!* Искаш да ме заведеш в някаква съмнителна секта? Мамо!

— Не е секта. Но със сигурност са съмнителни. — Майка ми си пое дълбоко въздух и затвори очи. — Твоят дядо бе член на тази ложа — продължи тя. — А преди него неговият баща, както и неговият дядо. Исак Нютон също е бил член, както и Уелингтън, Клапрот, Арнет, Ханерман, Карл фон Хесен-Касел, разбира се и всички Де Вилърс, и много, много други... Баба ти твърди, че Чърчил и Айнщайн също са били членове на ложата.

Повечето имена не ми говореха нищо.

— Но с какво се *занимават*!

— Това е... хм — рече мама. — Занимават се с древни митове. И с времето. И с хора като теб.

— Толкова ли много има като мен?

Мама поклати глава.

— Само дванайсет. И повечето от тях отдавна са мъртви.

Таксито спря и преградата се спусна надолу. Майка ми подаде на шофьора няколко банкноти.

— Задръжете рестото.

— Какво ще правим точно тук? — попитах, когато застанахме на тротоара, а таксито потегли. Стояхме на „Странд“, точно преди кръстовището е „Флийт Стрийт“. Около нас фучеше уличното движение, тълпите от хора се бутаха по тротоарите. Кафетата и ресторантите отсреща бяха претъпкани, до тротоара чакаха два червени двуетажни панорамни автобуса, а туристите снимаха монументалния комплекс на Кралската съдебна палата.

— Отсреща по диагонал между къщите се минава навътре към района на Темпъл. — Мама приглади косата си.

Погледнах към тясната алея за пешеходци, която бе посочила. Не можех да си спомня някога да бях минавала оттам. Мама сигурно бе забелязала обърканото ми изражение.

— От училище никога ли не са ви водили в Темпъл? — попита тя. — Църквата и градините са забележителни. Както и фонтана. Според мен най-хубавият фонтан в целия град.

Погледнах я ядосано. Сега да не вземе да се превърне в екскурзовод?

— Ела, трябва да пресечем улицата — каза тя и ме хвана за ръката. Последвахме група японски туристи, всичките носещи огромни разтворени карти на града.

Зад редицата къщи човек се потапяше в един друг свят. Нямаше я трескавата атмосфера на „Странд“ и „Флийт Стрийт“. Тук, между величествените, плътно наредени, красиви и изглеждащи сякаш вечни сгради, изведнъж се възцаряваше тишина и спокойствие.

Посочих туристите.

— Те какво търсят тук? Най-хубавия фонтан в града?

— Ще разгледат църквата Темпъл — отвърна майка ми, без да обръща внимание на изнервения ми тон. — Много е стара, има много

легенди и митове, свързани с нея. Японците си падат по такива неща. А в Мидъл Темпъл Хол е представена за пръв път пиесата на Шекспир „Както ви харесва“.

Известно време следвахме японците, след което свихме вляво и продължихме по една павирана уличка между къщите. Атмосферата беше направо като на село — пееха птици, пчелите бръмчаха в пищните лехи с цветя и дори въздухът бе сякаш свеж и чист.

На входовете на къщите бяха поставени месингови табели, върху които бяха гравирани множество имена.

— Всички тези хора са адвокати. Доценти от правния факултет — каза майка ми. — Не искам да знам такъв е наемът на един такъв офис.

— И аз не искам да знам — отвърнах обидено. Сякаш нямаше нищо по-съществено, за което да можем да говорим!

При следващия вход тя спря.

— Пристигнахме — обяви тя.

Къщата беше семпла и въпреки безукорната фасада и наскоро боядисаните рамки на прозорците изглеждаше много стара. Погледът ми се насочи към имената върху месинговата табела, но майка ми ме бутна през отворената врата и нагоре по стълбите към първия етаж. Две млади жени, с които се разминахме, поздравиха любезно.

— Къде сме?

Майка ми не отговори. Тя натисна един звънец, оправи блейзера си и приглади косата си.

— Не се страхувай, миличка — каза тя и аз не знаех дали говори на мен или на себе си.

Вратата се отвори с бръмчене и ние пристъпихме в светла стая, която изглеждаше като съвсем обикновен офис. Шкафове, бюро, телефон, факс, компютър... дори русата жена на средна възраст зад бюрото изглеждаше съвсем нормално. Само очилата ѝ бяха малко страшнички — с чисто черни рамки и толкова големи, че половината ѝ лице се скриваше зад тях.

— С какво мога да ви помогна? — попита тя. — О, това вие ли сте... госпожице... госпожо Монтроуз?

— Шепърд — поправи я майка. — Вече не нося моминското си име. Омъжих се.

— О, да, разбира се — усмихна се жената. — Изобщо не сте се променили. По косата ще ви позная навсякъде и по всяко време. — Тя ми хвърли бърз поглед. — Това да не е дъщеря ви? Е, май прилича на баща си, нали? Как е...

Мама я прекъсна.

— Госпожо Дженкинс, спешно трябва да говоря с майка си и господин Де Вилърс.

— О, боя се, че майка ви и господин Де Вилърс имат съвещание. — Госпожа Дженкинс се усмихна извинително. — Имате ли...

Мама отново я прекъсна:

— Искам да присъствам на това съвещание.

— Но... това... знаете, че не е възможно.

— Тогава го направете възможно. Кажете им, че вода техния *рубин*.

— Моля? Но... — госпожа Дженкинс зяпна, местейки погледа си ту към майка ми, ту към мен.

— Просто направете, каквото ви казах. — Никога досега майка ми не бе звучала толкова категорично.

Госпожа Дженкинс се изправи и заобиколи бюрото. Изглежда ме от горе до долу и аз се почувствах изключително неудобно в грозната училищна униформа. Косата ми не беше фризирана, а просто вързана на опашка. А и не бях гримирана (всъщност рядко се гримирах).

— Сигурна ли сте?

— Естествено, че съм сигурна. Смятате ли, че ще си позволя такава глупава шега? Моля побързайте, времето ни притиска.

— Моля изчакайте тук. — Госпожа Дженкинс се обърна и изчезна през една врата, намираща се между два шкафа.

— *Рубин*? — повторих аз.

— Да. Всеки от дванайсетте пътуващи във времето е наречен на някакъв скъпоценен камък. А ти си рубинът.

— Откъде знаеш?

— *Опал и кехлибар са първата двойка, ахат пее в си, вълкът-аватар, дует — solutio! — с аквамарин. Могъщо следват смарагд и цитрин, Близнаците карнеоли — в Скорпион, и нефритът, номер осем, е digestio. В ми мажор: черният турмалин, сапфир във фа, колко искреше. И почти едновременно диамантът, като единайсет и седем,*

познат като Лъв. *Projectio!* Времето тече, настояще и минало сливат се в едно. Рубин е началото и края.

Майка ми ме погледна с тъжна усмивка.

— Все още го знам наизуст.

Поради някаква незнайна причина докато тя декламираше кожата ми настръхна. Не ми прозвуча като стихотворение, а по-скоро като заклинание, нещо, което злите вещици от филмите си мърморят, докато разбъркват казан, пълен със зеленикава бълбукаща течност.

— Какво означава това?

— Не е нищо повече от стихотворение, съчинено от заговорнически старци, за да направят сложното да изглежда още по-сложно. Дванайсет цифри, дванайсет души, пътуващи във времето, дванайсет скъпоценни камъка, дванайсет музикални тона, дванайсет зодиакални знака, дванайсет стъпки за създаването на Философския камък^[1]...

— Философският камък? Какво... — спрях се и въздъхнах дълбоко. Беше ми писнало да задавам въпроси, отговорите, на които ме караха да се чувствам още по-незнаеща и объркана. А и без това майка ми, изглежда, нямаше особено желание да отговаря на въпросите ми. Тя погледна през прозореца.

— Тук нищо не се е променило. Сякаш времето е спряло.

— Често ли си идвала тук?

— Понякога баща ми ме взимаше със себе си — отговори мама. — В това отношение беше малко по-благосклонен от майка ми. Както и що се отнася до тайните. Като дете с удоволствие идвах тук. А по-късно, когато Люси... — Тя въздъхна.

За момент се подвоумих дали да продължа да задавам въпроси, но любопитството ми надделя.

— Пралеля Мади ми каза, че и Люси е от пътуващите във времето. Тя затова ли е избягала?

— Да — отвърна мама.

— И къде е отишла?

— Никой не знае. — Мама отново приглади косата си.

Явно беше разтревожена, никога не я бях виждала толкова притеснена. Ако самата аз не бях толкова отчаяна, щеше да ми стане жал за нея. Известно време мълчахме. Мама продължаваше да гледа през прозореца.

— Значи аз съм рубин — казах. — Той е червен, нали?

Мама кимна.

— А Шарлот какъв камък е?

— Никакъв — отвърна тя.

— Мамо, дали случайно нямам и сестра близначка, за която си забравила да ми споменеш?

Майка ми се обърна към мен и се усмихна.

— Не, миличко, нямаш близначка.

— Сигурна ли си?

— Напълно съм сигурна. Все пак присъствах на раждането.

Отнякъде се чуха стъпки, които бързо приближаваха. Тялото на мама се скова и тя си пое дълбоко въздух. Заедно с очилатата госпожа през вратата мина и леля Гленда, а зад нея в помещението пристъпи нисък, плешив възрастен мъж.

Леля Гленда изглеждаше ядосана.

— Грейс! Госпожа Дженкинс твърди, че си казала...

— Вярно е — рече мама. — И нямам никакво желание да губя времето на Гуендолин, за да убеждавам в истината точно теб. Искам веднага да се срещна с господин Де Вилърс. Гуендолин трябва да бъде запаметена в хронографа.

— Но това е напълно смехотворно! — Леля Гленда направо викаше. — Шарлот...

— ... още не е пътувала във времето, нали? — Майка ми се обърна към малкия плешив чичко. — Познавам ви, но за съжаление не мога да си спомня името ви.

— Джордж — отвърна мъжът. — Томас Джордж. А вие сте Грейс, по-малката дъщеря на лейди Ариста. Много добре си ви спомням.

— Господин Джордж, разбира се! Вие ни посетихте в Дърам след раждането на Гуендолин, аз също си ви спомням. Това е Гуендолин. Тя е рубинът, който все още ви липсва.

— Това е невъзможно! — каза леля Гленда с пронизителен глас. — Това е напълно и абсолютно невъзможно! Гуендолин не е родена на правилния ден. А и освен това се роди два месеца преждевременно. Недоразвито недоносче. Само я погледнете.

Господин Джордж вече ме оглеждаше с приветливите си бледосини очи. Опитах се да отвърна на погледа му възможно най-

невъзмутимо и да прикрия неудобството си. Недоразвито недоносче! На леля Гленда май ѝ хлопаше дъската! Бях висока почти метър и седемдесет, а чашките на сутиена ми бяха размер В, с неприятната тенденция да станат С.

— Вчера за пръв път е пътувала във времето — обясни мама. — Единственото, което искам, е да не ѝ се случи нищо лошо. С всеки следващ неконтролиран скок във времето рискът се увеличава.

Леля Гленда се изсмя злобно.

— Никой няма да вземе думите ти на сериозно. Това е просто жалък опит да станеш център на внимание.

— О, затваряй си устата, Гленда! Не искам нищо по-силно от това да стоя настрана от цялата тази история и да предоставя на твоята Шарлот неблагоприятната роля на опитно зайче на откачени езотерични псевдоучени и фанатични заговорници! Но не Шарлот е наследила проклетия ген, а Гуендолин! — Погледът на мама бе изпълнен с гняв и презрение. Това също бе напълно непозната нейна черта за мен.

Господин Джордж се засмя тихо.

— Нямайте особено добро мнение за нас, госпожо Шепърд.

Майка ми сви небрежно рамене.

— Не, не, не! — Леля Гленда се стовари в един стол. — Нямам намерение да слушам тези глупости. Та тя дори не е родена на точната дата. Освен това се роди и преждевременно!

Явно това с преждевременното раждане според нея бе особено съществено.

Госпожа Дженкинс прошепна:

— Да ви донеса ли чаша чай, госпожо Монтроуз?

— О, разкарайте се с вашия чай — озъби се леля Гленда.

— Някой друг да иска чай?

— Не, благодаря — отвърнах аз.

През това време господин Джордж отново ме фиксира с бледосините си очи.

— Гуендолин, значи вече си пътувала във времето?

Кимнах.

— И къде беше, ако мога да попитам?

— На същото място, където бях и преди това — отвърнах.

— Имам предвид, в кое време си била — усмихна се господин Джордж.

— Нямам никаква представа — отговорих грубо. — Никъде не беше изписана годината. А и никой не поиска да ми каже. Вижте, аз не искам това! Искам да престане. Не можете ли да направите нещо, за да престане?

Господин Джордж не ми отговори.

— Гуендолин се роди два месеца преди определения термин — каза той, без да се обръща конкретно към някого. — На осми октомври. Аз лично проверих акта за раждане в съвета. И детето също проверих.

Зачудих се какво ли можеше да бъде проверено на едно бебе. Дали е истинско?

— Тя се роди вечерта на седми октомври — каза майка ми, но сега гласът ѝ трепереше леко. — Подкупихме акушерката да промени часа на раждане върху документите с няколко часа напред.

— Но защо! — господин Джордж изглежда не можеше да проумее причината, също като мен.

— Защото... след всичко, което се случи с Люси, исках да спестя на детето си всички тези трудности. Исках да я защитя. И се надявах, че може би не е наследила гена и че случайно се е родила в същия ден, определен за истинската носителка на гена. Все пак Гленда бе родила Шарлот и бе оправдала надеждите на всички...

— О, недей да лъжеш! — извика леля Гленда. — Направила си всичко с умисъл! Твоето бебе трябваше да се роди през декември, но ти си рискувала бременността си и си предизвикала преждевременно раждане, за да можеш да родиш в същия ден като мен. Но не се е получило! Дъщеря ти се е родила един ден по-късно. Толкова се смях, когато научих за това.

— Не би трябвало да е трудно всичко това да се докаже — каза господин Джордж.

— Забравих фамилията на акушерката — бързо рече майка. — Знам само, че се казваше Доун. Но всичко това е без значение.

— Ха! На твое място и аз щях да кажа същото — рече леля ми.

— Сигурно имаме името и адреса на акушерката в архивите ни. — Господин Джордж се обърна към госпожа Дженкинс. — Важно е да я намерим.

— Не е необходимо — възрази майка ми. — Оставете бедната жена на мира. Тя просто получи малко пари от нас.

— Искаме само да ѝ зададем няколко въпроса — рече мъжът. — Моля, госпожо Дженкинс, разберете къде живее жената днес.

— Веднага се заемам — отвърна тя и изчезна през съседната врата.

— Кой друг знае за това? — попита господин Джордж.

— Само съпругът ми знаеше — отвърна мама и в гласа ѝ се усети непокорство и триумф. — А него не можете да го разпънете на кръст с въпросите си. За съжаление той почина.

— Знам. От левкемия, нали? Голяма трагедия. — Господин Джордж започна да крачи из стаята. — Кога казахте, че е започнало?

— Вчера — отвърнах.

— Три пъти за последните двайсет часа — добави майка ми. — Страхувам се за нея.

— Вече три пъти? — Господин Джордж се спря. — И кога е бил последният път?

— Преди около час — отговорих на въпроса му. — Или поне така си мисля.

Откакто събитията започнаха да се случват едно след друго, бях загубила всякакво чувство за време.

— Значи ще разполагаме с известно време, за да се подготвим.

— Не е възможно да вярвате на всичко това — включи се леля Гленда. — Господин Джордж! Познавате Шарлот. А сега погледнете това момиче тук и я сравнете с моята дъщеря. Наистина ли вярвате, че пред вас стои номер дванайсет? *Рубин, надарен с магията на гарвана, затваря кръга сол мажор, който дванайсетте образуват.* Вярвате ли?

— Е, все пак съществува такава вероятност — каза господин Джордж. — Макар мотивите ви да ми се струват повече от странни, госпожо Шепърд.

— Това си е ваш проблем — отвърна майка ми хладно.

— Ако наистина сте искали да предпазите детето си, тогава не е трябвало да я държите толкова години в неведение. Да се пътува във времето без никаква предварителна подготовка е много опасно.

Мама прехапа устни.

— Просто се надявах, че Шарлот е тази, която...

— И наистина е тя — извика леля Гленда. — От два дни има ясни симптоми. Всеки момент може да се случи. Може би се случва

точно сега, докато ние тук си губим времето да слушаме напълно изсмуканите от пръстите истории на завистливата ми по-малка сестра.

— Може би за разнообразие трябва да размърдаш малко мозъка си, Гленда. — Изведнъж майка ми звучеше уморено. — Защо ни е да измисляме подобни неща? Кой, освен теб би причинил това доброволно на детето си?

— Настоявам... — Изречението на леля ми увисна във въздуха и тя не доизказа за какво настоява. — Всичко това ще се окаже злонамерена измама. Веднъж вече имаше саботаж и добре знаете докъде доведе това, господин Джордж. А сега, толкова близо до целта, не можем да си позволим повече издънки.

— Не мисля, че ние сме тези, които решават. Моля, последвайте ме, госпожо Шепърд. И ти също, Гуендолин. — След кратък смях той добави: — Не се страхувай, откачените езотерични псевдоучени и фанатични заговорници не хапят.

[1] Названието на чудотворно вещество, за което се разказва, че може да превърне всичко в злато и с чиято помощ се прави еликсир на безсмъртието. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 7

*Смири, о, време, тигровата челюст.
Човечеството цяло прах стори.
Лиши лъва от презнатата му смелост.
И феникса в кръвта му изгори.^[1]*

УИЛЯМ ШЕКСПИР, СОНЕТ
XIX

Бяхме поведени нагоре по едни стълби, а после по един дълъг коридор, който много пъти правеше завой от четирийсет и пет градуса и понякога се налагаше да изкачим по няколко стъпала надолу или нагоре. Гледката от малкото прозорци, покрай които минавахме, всеки път беше различна: понякога се виждаше голяма градина, понякога друга сграда или малък заден двор. Беше безкрайно дълъг коридор, на места покрит с паркет, а на други — с каменна мозайка, който водеше покрай множество заключени врати, столове, наредени в дълги редици покрай стената, картини с маслени бои, шкафове, пълни с порцеланови фигури и подвързани с кожа книги, статуи и рицарски доспехи. Всичко изглеждаше като в музей.

През цялото време леля Гленда хвърляше на майка ми отровни погледи. От своя страна майка ми игнорираше сестра си, доколкото бе възможно. Беше бледа и изключително напрегната. За малко да хвана ръката ѝ, но тогава леля Гленда щеше да забележи колко се страхувам, а това бе последното, което исках.

В никакъв случай не бе възможно все още да се намираме в същата къща. Според интуицията ми бяхме минали поне през три други къщи, когато най-сетне господин Джордж спря и почука на една врата.

Залата, в която пристъпихме, бе изцяло облицована с тъмно дърво, подобно на нашата трапезария.

Таванът също бе от тъмно дърво и стените почти изцяло бяха украсени с красива дърворезба, която на отделни места бе оцветена. Мебелите също бяха тъмни и масивни. Обстановката би трябвало да изглежда мрачна и зловеща, но през високите прозорци отсреща струеше дневната светлина и се разкриваше гледка към цъфтяща градина. Дори зад стената в дъното на градината можеше да се види блестящата на слънцето Темза.

Но не само гледката и светлината придаваха жизнерадостност, а и дърворезбата излъчваше веселие, въпреки няколкото демонични лица и черепи. Изглеждаше сякаш стените бяха живи. Лесли щеше да си умре от радост да претърси хилядите сякаш истински розови пъпки, архаичните плетеници и забавните животински глави за тайни механизми. Имаше лъвове с крила, орли, звезди, слънца и планети, дракони, еднорози, елфи, феи, дървета и кораби, всяка дърворезба сякаш по-жива от останалите.

Но най-впечатляващ бе дракона, който сякаш се рееше на тавана над нас. От острата му опашка до голямото, люспесто тяло, сигурно бе дълъг седем метра. Направо не можех да откъсна очи от него. Колко беше прекрасен! Покрай цялото ми удивление, за малко да забравя защо бяхме дошли. И че не сме сами в залата.

При появата ни всички присъстващи изглеждаха като поразени от гръм.

— По всичко личи, че ще настъпят усложнения — обяви господин Джордж.

Лейди Ариста, която напълно вцепенена бе застанала до прозореца, каза:

— Грейс! Не трябва ли да си на работа? А Гуендолин на училище?

— Нищо не би ни било по-приятно от това, майко.

Шарлот седеше на канапе, точно под една прекрасна морска русалка, на чиято опашка всяка люспа бе фино изваяна и изрисувана във всички възможни нюанси на синьото. На широкия перваз на камината се бе подпрял мъж в перфектен черен костюм и с очила с черни рамки. Дори вратовръзката му беше черна. Гледаше ни изключително навъсено. Едно малко момченце, може би на около седем годинки, се беше вкопчило в сакото му.

— Грейс! — Зад едно бюро се надигна висок мъж. Имаше посивяла, вълниста коса, която подобно на лъвска грива се спускаше върху широките му рамене. Очите му бяха забележително светлокафяви, напомнящи на кехлибари. Лицето му изглеждаше много по-младежко, отколкото предполагаша сивите му коси, и беше такова, което видиш ли веднъж, никога не забравяш, защото те е очаровало. Когато мъжът се усмихна, се разкриха равните му бели зъби. — Грейс, отдавна не сме се виждали. — Той заобиколи бюрото и подаде ръка на майка ми. — Изобщо не си се променила.

За мое изумление тя се изчерви.

— Благодаря. Бих могла да кажа същото и за теб, Фолк.

— Косата ми е посивяла. — Мъжът направи извинителен жест.

— Смятам, че ти отива — отвърна мама.

Ехо? Да не би да флиртуваше с този тип? Усмивката му стана още по-широка, а после кехлибареният му поглед се плъзна върху мен и отново се почувствах неприятно изучавана. Очите му бяха наистина странни. Можеха да принадлежат на някой вълк или на тигър. Той ми подаде ръка.

— Аз съм Фолк де Вилърс. А ти трябва да си Гуендолин, дъщерята на Грейс. — Ръкостискането му беше солидно и дружелюбно. — Първото момиче от семейство Монтроуз, с което се запознавам ида няма червена коса.

— Наследила съм цвета на косата на баща ми — отвърнах смутено.

— Може ли да пристъпим към съществената част? — каза мъжът с черния костюм до камината.

Фолк де Вилърс пусна ръката ми и ми намигна.

— Моля, заповядайте.

— Сестра ми ни сервира една изключително възмутителна история — рече леля Гленда и се виждаше какво усилие ѝ коства да не вика. — А господин Джордж не поиска да ме чуе! Тя твърди, че Гуендолин — *Гуендолин!* — вече три пъти е пътувала във времето. И — защото много добре знае, че не може да бъде опровергано — от нищото изфабрикува много подходяща история, която да обясни грешната рождена дата. Искам да напомня за това, което се случи преди седемнайсет години и че тогава участието на Грейс не беше

никак похвално. Сега, когато се намираме толкова близо до целта, не се изненадвам, че се появява тук, за да саботира работата ни.

Лейди Ариста бе напуснала мястото си до прозореца и се приближи.

— Вярно ли е това, Грейс? — Изражението ѝ бе както винаги строго и непреклонно. Понякога се питах дали силно опънатата ѝ назад коса не беше причината за това чертите на лицето ѝ да са толкова неизразителни. Случваше се само очите ѝ да се разширят, когато е развълнувана. Както сега.

— Госпожа Шепърд обясни, че двамата със съпруга ѝ са подкупили акушерката да впише друга дата, за да не разбере никой, че и Гуендолин е потенциална носителка на гена — каза господин Джордж.

— Но поради каква причина би направила такова нещо? — попита лейди Ариста.

— Тя казва, че е искала да предпази детето си и освен това се е надявала Шарлот да е носителката на гена.

— Надявала! Как ли пък не! — извика леля ми.

— Според мен това звучи съвсем логично — каза господин Джордж.

Погледнах към Шарлот, която седеше преbledняла на канапето и гледаше говорещите. Когато погледите ни се срещнаха, бързо извъртя глава.

— И при най-добро желание не мога да разбера какво му е логичното — рече лейди Ариста.

— Вече проверяваме достоверността на историята — каза Джордж. — Госпожа Дженкинс ще се свърже с акушерката.

— Просто от любопитство: колко си платила на акушерката, Грейс? — попита Фолк де Вилърс. През последната минута очите му се бяха присвили и сега, когато взе майка ми на мушка, приличаше на вълк.

— Аз... не си спомням.

— Е, едва ли е било много. Доколкото съм запознат доходите на съпруга ти са били скромни.

— Колко вярно! — пускаше отровните си коментари леля Гленда. — Този бедняк.

— Щом вие казвате, значи не е било много — отвърна мама.

Несигурността, която я бе обзела при срещата с Де Вилърс, бе изчезнала толкова внезапно, колкото се бе появила.

— Тогава защо акушерката се е съгласила? — попита Де Вилърс. — Все пак става въпрос за фалшифициране на документ. А това не е незначително престъпление.

— Разказахме ѝ, че семейството ни е член на сатанинска секта и фанатично вярва на хороскопите. Освен това ѝ казахме, че дете, родено на седми октомври, ще е обект на силни репресии и ще бъде използвано за сатанински ритуали. Тя ни повярва. И тъй като имаше добро сърце и беше против сатанистите, фалшифицира датата върху акта за раждане.

— Сатанински ритуали! Изключително безочливо. — Мъжът до камината съскаше като змия и малкото момче се притисна още по-плътно до него.

Де Вилърс се усмихна одобрително.

— Историята не е никак лоша. Ще видим дали и акушерката ще разкаже същото.

— Не смятам, че е много умно да губим времето си с подобни разследвания — вметна лейди Ариста.

— Точно така — съгласи се леля ми. — Шарлот би могла всеки момент да направи скок във времето. Тогава ще знаем, че историята на Грейс е измислица, изсмукана от пръстите, за да ни саботира.

— Защо да не могат и двете да са наследили гена? — попита господин Джордж. — Вече се е случвало веднъж.

— Да, но Тимоти и Джонатан де Вилърс са били еднояйчни близнаци — отговори Де Вилърс. — И са били обявени в предсказанието.

— А в хронографа за това са предвидени два карнеола, две пипети, два пъти по дванайсет отделения за елементите и две зъбчати колела — каза мъжът до камината. — Докато рубинът е само един.

— Така е — съгласи се господин Джордж. Кръгловатото му лице изглеждаше угрижено.

— По-важно е да анализираме мотивите на сестра ми да излъже. — Леля Гленда гледаше направо с омраза майка ми. — Ако целта ти е да вкарат кръвта на Гуендолин в хронографа, за да стане негоден за употреба, значи си по-глупава, отколкото предполагам.

— Как изобщо може да й хрумне, че ще повярваме и на една нейна дума? — каза мъжът до камината. Намирах начина му на държане да се прави, че двете с майка ми изобщо не съществуваме, за изключително арогантен. — Много добре си спомням как навремето Грейс излъга, за да защити Люси и Пол. Тя им осигури решаваща преднина. Ако не беше тя, може би катастрофата щеше да бъде предотвратена.

— Джейк! — извика господин Де Вилърс.

— Каква катастрофа? — попитах аз. — И кой е този Пол?

— Намирам за възмутително дори самото присъствие на тази личност тук — продължи да говори мъжът до камината.

— А вие сте? — Погледът и гласът на майка ми бяха изключително хладни. Бях впечатлена, че не се оставяше да бъде сплашена.

— Това няма никакво значение. — Мъжът не я удостои дори и с поглед.

Русото момченце надникна предпазливо иззад гърба му и ме погледна. Заради луничките на носа му малко ми напомняше на Ник, докато беше още малък, и затова му се усмихнах. Бедното малко момче — с този гадняр за дядо беше наистина за съжаление. То реагира на усмивката ми, ококорвайки се уплашено, и после отново се скри зад гърба на мъжа.

— Това е доктор Джейкъб Уайт — представи го Фолк де Вилърс с ясно доловимо веселие в гласа. — Гений в областта на медицината и биохимията. Обикновено е малко по-любезен.

Джейкъб Грей^[2] по би му подхождало. Дори цветът на лицето му биеше на сив.

Господин Де Вилърс ме погледна, после погледът му се върна обратно на майка ми.

— Така или иначе трябва да вземем някакво решение. Можем ли да ти вярваме, Грейс, или си намислила нещо?

Няколко секунди мама просто го гледаше ядосано. После сведе поглед и тихо каза:

— Не съм дошла, за да попреча на вашата велика и тайна мисия. Тук съм, защото искам да предотвратя да се случи нещо лошо на дъщеря ми. С помощта на хронографа пътуването във времето може да

протича безопасно и тя би могла да има поне донякъде нормален живот. Това е всичко, което искам.

— Да, *разбира се!* — рече леля Гленда. Тя отиде до канапето и се настани до Шарлот. И на мен ми се искаше да седна, краката ми започваха да отмаляват. Но тъй като никой не ми предложи стол, не ми оставаше нищо друго, освен да остана права.

— Това, което направих навремето, няма нищо общо с вашата... дейност — продължи да говори мама. — Честно казано почти нищо не знам за нея, а това, което ми е известно, го разбирам само наполовина.

— При това положение наистина не мога да си представя поради каква причина сте дръзнали да се намесите по такъв начин в неща, от които нямате никаква представа — каза черният господин Уайт.

— Просто исках да помогна на Люси — отвърна майка ми. — Тя беше любимата ми племенница, грижила съм се за нея още от бебе, а и ме помоли за помощ. Какво бихте направили на мое място? Боже, и двамата бяха толкова млади и влюбени и... просто не исках да им се случи нещо лошо.

— Е, при всички положения добре сте се справили!

— Обичах Люси като родна сестра. — Мама хвърли поглед на леля Гленда и добави: — Дори повече от родна сестра.

Леля ми хвана ръката на Шарлот, която се взираше в пода, и я потупа.

— Всички ние много обичахме Люси — рече лейди Ариста. — Точно затова беше толкова важно да я държим настрана от това момче и неговите порочни намерения, а не да я насърчаваме.

— Как ли пък не, порочни намерения! Точно малкото червенокосо чудовище пусна мухата на Пол за глупавите конспиративни теории — каза доктор Уайт. — Тя го е придумала за кражбата!

— Това не е вярно! — възрази лейди Ариста. — Люси никога не би направила подобно нещо. Пол се е възползвал от младежката ѝ невинност и я е прелъстил.

— Наивност! Ще умра от смях! — изръмжа доктор Уайт.

Фолк де Вилърс вдигна ръка.

— Тази излишна дискусия сме я водили достатъчно често. Смятам, че всеки ясно е изразил позицията си. — Той погледна към часовника. — Гидиън ще се върне всеки момент и дотогава трябва да

сме взели решение за по-нататъшните ни действия. Шарлот, как се чувстваш?

— Главата продължава да ме боли — отговори тя, без да вдига поглед от пода.

— Ето, виждате ли. — Леля Гледна се усмихна злобно.

— Аз също имам главоболие, но това не означава, че ще тръгна да пътувам във времето — рече мама.

— Ти си... ти си такава *гад!* — отвърна леля Гленда.

— Смятам, че трябва да изходим от факта, че госпожа Шепърд и Гуендолин казват истината — каза господин Джордж, докато бършеше плешивото си теме с кърпичка. — В противен случай отново ще загубим ценно време.

— Не може да говориш сериозно, Томас! — Доктор Уайт удари с юмрук перваза на камината с такава сила, че един калаен съд се катурна.

Господин Джордж подскочи, но продължи да говори със спокоен глас:

— Според казаното, последният скок във времето е бил преди час и половина, два. Можем да подготвим момичето и да документираме следващия скок възможно най-подробно.

— И аз смятам така — каза Де Вилърс. — Някакви възражения?

— Със същия успех мога да говоря и на някоя стена — рече доктор Уайт.

— Така е — съгласи се с него леля Гленда.

— За целта ще предложа кабинета с архивите — каза господин Джордж. — Там Гуендолин ще е на сигурно място и веднага след завръщането ѝ ще можем да я регистрираме в хронографа.

— Аз не бих я допуснал близо до него — обяви доктор Уайт.

— Боже, Джейк, стига вече — отсеке Де Вилърс. — Та тя е само едно малко момиче! Наистина ли смяташ, че е скрила бомба под униформата си?

— И другата беше само едно малко момиче — възрази презрително доктор Уайт.

Де Вилърс кимна на Томас Джордж.

— Ще направим това, което предложи. Погрижи се за всичко.

— Ела, Гуендолин — обърна се господин Джордж към мен.

Аз не помръднах.

— Мамо?

— Всичко е наред, мила, ще те чакам тук. — Тя се усмихна измъчено.

Погледнах към Шарлот, която продължаваше да гледа към земята. Леля Гленда бе затворила очи и примирено се бе облегнала назад. И тя изглеждаше така, сякаш я мъчеше силно главоболие. Докато баба ми ме гледаше, сякаш ме вижда за първи път. А може и наистина да беше така.

Малкото момченце отново надникна иззад доктор Уайт. Бедното, малко хлапе. Злобният старчок не му бе проговорил нито веднъж, игнорираше го сякаш е невидим.

— До скоро, миличко — каза ми мама.

Господин Джордж взе ръката ми и ми се усмихна окуражително. Колебливо отвърнах на усмивката му. Някак си го харесвах. Във всеки случай от всички хора тук той беше най-любезният. И единственият, който изглежда ни вярваше. Въпреки това не ми се искаше да оставя майка си сама. Когато вратата се затвори зад мен и вече стояхме в коридора, за малко да започна да цивря: „Искам да остана при мама!“. Но се взех в ръце.

Господин Джордж бе пуснал ръката ми и тръгна пред мен, първоначално по същия път, по който бяхме дошли, после излязохме през една врата в друг коридор, слязохме по едни стълби, после минахме през друга врата в друг коридор — истински лабиринт. Въпреки че горящи факли повече биха подхождали, коридорите бяха оборудвани с модерни лампи, които светеха силно като дневна светлина.

— В началото изглежда объркващо, но след известно време човек се ориентира. — Отново слязохме по едни стълби, този път с повече стъпала, които сякаш водеха безкрайно дълбоко в земните недра. — Рицарите тамплиери са построили тази сграда през дванайсети век, а преди тях тук са били римляните, а още по-рано — келтите. За всички тях мястото е било свещено и до днес нищо не се е променило. Колко е специално може да се усети навсякъде, не смяташ ли? Сякаш от това късче земя се излъчва специална сила.

Не усещах нищо подобно. Напротив, по-скоро се чувствах отпусната и уморена. Сънят, който бях пропуснала през изминалата нощ, ми липсваше.

Когато в края на стъпалата завихме рязко надясно, изведнъж се озовахме пред един млад мъж. Още малко и щяхме да се сблъскаме.

— Опа! — извика господин Джордж.

— Господин Джордж. — Момчето имаше тъмна, чуплива коса, която стигаше почти до раменете му, и зелени очи, толкова блестящи, та си помислих, че носи контактни лещи. Въпреки че по-рано не бях видяла косата и очите му, веднага го разпознах. Дори звученето на гласът му бих познала навсякъде. Беше мъжът, който бях видяла при последното ми пътуване във времето. Или по-точно казано — този, когото бе целунала моята двойничка, докато аз стоях зад пердето и не вярвах на очите си.

Не можех да направя друго, освен да го зяпам изумено. Погледнат отпред и без перука изглеждаше хиляди пъти по-добре. Съвсем забравих, че двете с Лесли не харесвахме момчета с дълги коси. Според Лесли, момчетата пускаха косите си дълги, за да скриват стърчащите си уши.

Той също ни гледаше доста объркано, после ме огледа от глава до пети и хвърли въпросителен поглед към господин Джордж.

— Гидиън, това е Гуендолин Шепърд — представи ме господин Джордж с тиха въздишка. — Гуендолин, това е Гидиън де Вилърс.

Гидиън де Вилърс. Играчът на поло. *Другият* пътуващ във времето.

— Здравей — каза той любезно.

— Здравей. — Защо изведнъж ми стана топло?

— Мисля, че двамата ще се опознаете по-отблизо. — Господин Джордж се усмихна притеснено. — Може би Гуендолин е нашата нова Шарлот.

— Моля? — Зелените очи ме подложиха на повторен оглед, но този път само лицето. За съжаление можех само да продължа да зяпам.

— Историята е много заплетена. Най-добре е да отидете в драконовата зала и да оставите чичо ви да ви обясни всичко.

Гидиън кимна.

— И без това бях тръгнал натам. До после, господин Джордж. Довиждане, Уенди.

Коя беше Уенди?

— Гуендолин — поправи го господин Джордж, но Гидиън вече бе завил зад ъгъла. Стъпките му отекваха по стълбите.

* * *

— Сигурно имаш една камара въпроси. Ще ти отговоря на тях, доколкото ми е възможно.

Зарадвах се, че най-накрая можех да седна и изпънах краката си напред. Кабинетът с архивите се оказа доста уютен, въпреки че се намираше дълбоко в подземие и нямаше прозорци. В камината гореше огън и в помещението имаше множество етажерки и шкафове с книги, както и удобно изглеждащи фотьойли и широко канапе, на което сега седях.

Когато влязохме един млад мъж се бе надигнал от стола зад бюрото. Той бе кимнал на господин Джордж и без да каже и дума бе напуснал кабинета.

— Този мъж ням ли е? — попитах първото, което ми хрумна.

— Не. Но той е положил обет за мълчание. През следващите четири седмици няма да говори.

— И за какво е всичко това?

— Това е ритуал. Адептите трябва да преминат през редица изпитания, преди да бъдат приети в нашия външен кръг. За да стане това, трябва да докажат, че преди всичко могат да пазят тайна. — Господин Джордж се усмихна. — Сигурно ти се струваме много чудати, нали? Ето, вземи този фенер. Окачи го на врата си.

— Какво ще се случи сега с мен?

— Ще чакаме следващия ти скок във времето.

— А това кога ще се случи?

— О, това никой не би могъл да каже. При всеки пътуващ във времето е различно. Говори се, че твоята прародителка Елейн Бърли — втората родена в кръга на дванайсетте — през целия си живот не е пътувала във времето повече от пет пъти. Но все пак тя е починала едва на осемнайсет години от родилна треска. Докато самият граф по времето, когато е бил млад, е пътувал през няколко часа, от два до седем пъти на ден. Можеш да си представиш колко опасно е живял, докато най-сетне е успял да открие ползата от хронографа. — Господин Джордж посочи маслената картина над камината, която изобразяваше млад мъж с бяла къдрава перука. — Впрочем това е той. Граф Сен Жермен.

— Седем пъти на ден?

Но това е ужасно. Нямах да мога нито спокойно да спя, нито нормално да ходя на училище.

— Не се притеснявай. Когато се случи — в което и време да попаднеш — ще се озовеш в тази стая, където ще си на сигурно място. Просто ще изчакаш, докато отново се върнеш. Не трябва да мърдаш от мястото си. В случай че срещнеш някого, ще му покажеш този пръстен.

Господин Джордж свали пръстена си с печат и ми го подаде. Повъртях го в ръце и разгледах гравюрата. Представляваше звезда с дванайсет лъча, в средата на която букви със завъртулки се преплитаха една в друга. Умницата Лесли отново имаше право.

— Господин Уитман, учителят ми по английски и история, има същия пръстен.

— Това въпрос ли беше? — Огънят от камината се отразяваше в темето на господин Джордж, което му придаваше вид на домошар.

— Не. — Нямах нужда от отговор. Беше ясно като бял ден: господин Уитман беше един от тях. Точно както Лесли бе предположила.

— Няма ли нищо друго, което да искаш да знаеш?

— Кой е Пол и какво се е случило с Люси? И за каква кражба ставаше въпрос? И какво е направила мама навремето, че всички са й толкова сърдити? — избълвах наведнъж.

— О! Е, за съжаление на този въпрос не мога да ти отговоря — каза господин Джордж и се почеса смутено.

— То се знае.

— Гуендолин, ако ти наистина си нашата номер дванайсет, ще ти разкажем всичко до най-малката подробност, обещавам ти. Но първо трябва да сме сигурни. Но с удоволствие ще отговоря на други твои въпроси.

Замълчах.

Господин Джордж въздъхна.

— Е, добре. Пол е по-малкият брат на Фолк де Вилърс. Преди Гидиън, той беше последният пътуващ във времето от рода Де Вилърс, номер девет в кръга на дванайсетте. На първо време това трябва да задоволи любопитството ти. Ако имаш други не толкова деликатни въпроси...

— Тук има ли тоалетна?

— О, да, разбира се. Точно зад ъгъла. Ще те заведе.

— И сама мога да се оправя.

— Разбира се — каза отново господин Джордж, но ме последва като малка дебела сянка до вратата. Там стоеше — като караул от стражата на двореца — мъжът, който бе положил обет за мълчание.

— Следващата врата — посочи господин Джордж наляво. — Ще те чакам тук.

В тоалетната — малко, миришещо на дезинфекционни препарати помещение с тоалетна и мивка — измъкнах мобилния си телефон от джоба. Нямахше покритие, разбира се! А толкова исках да се обадя на Лесли и да ѝ разкажа най-подробно за всичко. Все пак часовникът работеше и бях изумена, че бе едва около обяд. Чувствах се, сякаш се намирах тук от дни. А и наистина ми се ходеше до тоалетната.

Когато излязох, господин Джордж ми се усмихна облекчено. Явно се бе страхувал, че ще изчезна. Обратно в кабинета отново седнах на канапето, а той се настани на един фотьойл срещу мен.

— И така, да продължим с нашата игра на въпроси и отговори — каза той. — Но този път ще се редуваме. Един въпрос аз, един въпрос ти.

— Добре — съгласих се. — Вие пръв.

— Жадна ли си?

— Да. Бих искала вода, ако е възможно. Или чай?

Наистина тук долу имаше вода, сок и вино, освен това и електрическа кана за чай. Господин Джордж направи една кана „Брл Грей“ и за двама ни.

— Твой ред е — каза той, след като отново седна.

— След като способността да се пътува във времето се определя от някакъв си ген, защо тогава рождената дата има значение? Защо от самото начало не е взета кръв от Шарлот и проверена за гена? И защо не може да бъде пратена е хронографа на безопасно място в миналото, преди неконтролируемо да направи скок във времето и по този начин да застраши живота си?

— Първо, ние само *предполагаме*, че става дума за ген, но не го знаем със сигурност. Знаем само, че е нещо в кръвта, което ви отличава от нормалните хора, но все още не сме открили въпросния фактор Х. Въпреки че от много години правим изследвания и в нашите редици

могат да бъдат намерени най-добрите учени в света. Повярвай ми, ще улесни много нещата, ако открием гена или каквото там е в кръвта. Докато сега сме зависими от изчисленията и наблюденията, които поколенията преди нас са направили.

— Ако хронографа беше напоен с кръвта на Шарлот, какво щеше да се случи?

— В най-лошия случай щяхме да го повредим — отвърна господин Джордж. — И моля те, Гуендолин, говорим за една миниатюрна капка кръв, а не за цяла цистерна. Но сега е мой ред. Ако можеше да избираш, в кое време би отишла?

Замислих се.

— Не бих отишла чак толкова далеч в миналото, а само десет години по-назад. Тогава ще мога отново да видя баща си и да си поговоря с него.

Лицето на господин Джордж се сгърчи в съжалителна гримаса.

— Да, желанието ти е разбираемо. Но не е възможно. Никой не може да пътува в миналото в рамките на собствения си живот. Най-рано можеш да отидеш във времето преди твоето раждане.

— О! — Това наистина беше жалко. Вече си бях представила как се връщам във времето, когато бях в основното училище, точно в деня, когато едно момче на име Грегъри Форбс ме нарече „крастава жаба“ и четири пъти един след друг ме изрита в пищяла. Щях да се появя като Суперуоман и след това Грегъри Форбс гарантирано никога повече нямаше да рита малки момичета.

— Отново е твой ред — рече господин Джордж.

— Трябваше да начертая кръст на мястото, на което Шарлот щеше да изчезне. По какъв начин това щеше да е от полза?

Той махна с ръка.

— Забрави за тази глупост. Леля ти Гленда настояваше въпросното място да се наблюдава. Трябваше да изпратим Гидиън с координатите в миналото, така че пазителите да я очакват и да я защитават, докато не се върне обратно.

— Да, но не би могло да се знае точно в кое време в миналото ще се озове тя. При това положение на пазителите е щяло да им се наложи да наблюдават въпросното място десетилетия наред по двама и четири часа в денонощието.

— Да, така е — въздъхна господин Джордж. — Сега е мой ред. Помниш ли дядо си?

— Разбира се. Вече бях на десет, когато той почина. Беше съвсем различен от лейди Ариста, забавен и изобщо не беше строг. Разказваше ни страховити истории на двамата с брат ми. И вие ли сте го познавали?

— О, да! Той беше мой ментор и най-добър приятел. — Господин Джордж се загледа замислено в огъня.

— Кое беше онова малко момче?

— Кое малко момче?

— Малкото момче, което се бе вкопчило в сакото на доктор Уайт.

— Моля? — господин Джордж отмести поглед от огъня и ме погледна объркано.

Честно! Едва ли можех да се изразя по-ясно от това.

— Едно малко русо момченце, на около седем години. Стоеше до господин Уайт — обясних подчертано бавно.

— Но там нямаше никакво момче. Шегуваш ли се с мен?

— Не — отвърнах. Изведнъж проумях какво бях видяла и се ядосах на себе си, че не се бях досетила веднага.

— Малко русо момче казваш? На около седем години?

— Забравете, няма значение.

Престорих се, че живо се интересувам от книгите върху лавицата зад мен. Господин Джордж замълча, но усещах изучаващия му поглед върху себе си.

— Мой ред е — каза най-накрая.

— Тази игра е тъпа. Не може ли вместо нея да играем шах?

На една масичка имаше поставен шах. Но господин Джордж не се остави да отклоня вниманието му.

— Понякога виждаш ли неща, които другите не могат да видят?

— Малките момчета не са неща. Но да, понякога виждам неща, които другите не могат.

Сама не знаех защо му се доверявах. Поради някаква причина изглежда думите ми го зарадваха.

— Изумително, наистина изумително. Откога имаш тази дарба?

— Винаги съм я имала.

— Очарователно! — Господин Джордж се огледа. — Моля те кажи ми, кой друг, освен нас седи тук и подслушва?

— Сами сме. — Нямахме как да не се засмея, когато видях разочарованото му изражение.

— О, пък аз можех да се закълна, че между тези дебели стени гъмжи от призраци. И по-специално в тази стая. — Той отпи глътка чай от чашата си. — Искаш ли сладкиш? С парченца портокал.

— Да, с удоволствие.

Не зная дали се дължеше на споменаването на сладкиша, но неприятното чувство в стомаха ми се завърна. Затаих дъх.

Чувството на виене на свят се засили. Господин Джордж се изправи и зарови в един от шкафове. Бая щеше да се изуми, когато се обърне и се окажеше, че просто съм изчезнала. Може би беше по-добре да го предупредя, възможно бе да има слабо сърце.

— Господин Джордж?

— Сега отново е твой ред Гуендолин. — Той подреди старателно сладкишите в една чиния, почти както го правеше господин Бърнард. — И мисля, че дори знам отговора на следващия ти въпрос.

Съсредоточих се върху усещанията си, но виенето на свят отслабна. Добре, фалшива тревога.

— Ако приемем, че отида във време, когато тази сграда още не е съществувала. Тогава под земята ли ще се озова и ще се задуша ли?

— О! А аз си мислех, че ще ме попиташ нещо за малкото русо момче. Е, добре, според всичко, което знаем, досега никой не е пътувал във времето по-назад от петстотин години. Дори датата, която може да бъде нагласена на хронографа за рубин, тоест за теб, е не по-рано от 1560 година, рождената година на Ланселот де Вилърс, първият от кръга, пътуващ във времето. Много пъти сме съжалявали за това. Така пропускаме толкова интересни години... Ето, вземи си. Това са любимите ми сладкиши.

Посегнах към тях, въпреки че изведнъж чинията се размаза пред погледа ми и имах чувството, че някой издърпва канапето изпод задните ми части.

[1] Превод Владимир Свинила — Бел.прев. ↑

[2] Игра на думи: white (англ.) — бяло; grey (англ.) — сиво. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 8

РОДОСЛОВНО ДЪРВО НА МЪЖЕТЕ, НОСИТЕЛИ НА ГЕНА:

Ланселот де Вилърс — Кехлибар

(1560–1607)

Уилям де Вилърс — Ахат

(1636–1689)

Граф Сен Жермен — Смарагд

(1703–1784)

Джонатан де Вилърс

Карнеол

(1875–1944)

Тимоти де Вилърс

Карнеол

(1875–1930)

Гидиън де Вилърс

Диамант

(род. 1992)

Пол де Вилърс

Черен турмалин

(род. 1974)

Из хрониките на пазителите
Том 4. Кръгът на дванайсетте

Приземих се по дупе върху студения камък, държаейки сладкиш в ръка. Или поне на пипане се усещаше като сладкиш. Навсякъде около мен цареше непрогледен мрак, по-черен и от черното. Би трябвало да съм като парализирана от страх, но изненадващо — изобщо не се страхувах. Може би се дължеше на успокоителните думи на господин Джордж, или може би вече бях свикнала с всичко това. Налапах

сладкиша (наистина бе много вкусен!), после посегнах към висящия на врата ми фенер и изнизах шнура през главата си.

Отне ми няколко секунди, докато намеря копчето. В лъча светлина от фенера видях рафтовете с книги, разпознах камината (за съжаление студена и без запален огън), картината над нея бе същата, която и преди малко бе висяла там, портретът на пътуващия във времето с бяла къдрава перука, граф Еди-кой-си. Всъщност липсваха само няколко кресла и малки масички, и точно удобното канапе, върху което бях седяла.

Господин Джордж бе казал просто да чакам, докато се завърна обратно. Сигурно точно това и щях да направя, ако канапето бе все още на мястото си. Но едва ли щеше да навреди, ако хвърлех един поглед през вратата. Внимателно се придвижих напред. Вратата беше заключена. Е, добре. Поне сега не ми се ходеше до тоалетната.

На светлината от фенера започнах да оглеждам стаята. Може би щях да успея да намеря някаква информация за годината, в която се намирах. Възможно бе на стената да виси календар или да е оставен такъв на бюрото.

Бюрото бе претрупано с книжа, книги, отворени писма и ковчежета. Лъчът светлина се спря върху мастилница и перодръжка. Взех един от листовите, който на допир бе дебел и груб. Почеркът бе труден за разчитане заради многото завъртулки на буквите.

„Уважаеми господин докторе_ — беше изписано. —
_Днес получих писмото ви, пътувало е само девет седмици. Човек може само да се удивлява на тази бързина, като се има предвид какъв дълъг път е изминал вашият духовит доклад за положението в колониите.“

Нямаше как да не се ухилия. Девет седмици за едно писмо! А хората вечно се оплакваха от ненадеждните британски пощенски служби. Е, добре, намирах се във време, в което са доставяли писмата с гълъби. Или с охлюви.

Седнах на стола и прочетох още няколко писма. Доста скучни неща. Имената също нищо не ми говореха. След това прегледах ковчежетата. Първото, което отворих, беше пълно с печати с изкусно

изработени мотиви. Потърсих такъв със звезда с дванайсет лъча, но имаше само с корони, с преплетени една в друга букви и флорални мотиви. Много хубави. Открих и восък във всякакви цветове, дори и в златно и сребърно.

Следващото ковчеже беше заключено. Може би ключът беше в някое от чекмеджетата. Това търсене на съкровища започваше да става интересно. Ако това, което се намираше в ковчезето, ми харесаше, просто щях да го взема. Ей така, за тест. Със сладкиша се беше получило. Искях да подаря на Лесли малък сувенир, това едва ли беше забранено.

В чекмеджетата на бюрото намерих още перодръжки и мастилници, писма, грижливо съхранявани в пликовете си, подвързани бележници, нещо като кама и ключове. Много, много ключове във всякаква форма и големина. Лесли щеше да е очарована. В тази стая сигурно за всеки ключ имаше съответната ключалка, а зад всяка ключалка се криеше малка тайна. Или съкровище.

Пробвах няколко от ключовете, които изглеждаха достатъчно малки, за да паснат на ключалката на ковчезето. Но подходящият не беше сред тях. Жалко. Сигурно вътре имаше ценни накити. Може би трябваше да задигна направо цялото ковчеже? Но не беше удобно за носене и бе прекалено голямо за вътрешния джоб на самото ми.

В следващото ковчеже имаше лула. Много хубава, изкусно гравирана, сигурно беше от слонова кост, но не бе подходящ подарък за Лесли. Може би трябваше да й занеса някой от печатите? Или хубавата кама? Или някоя от книгите?

Естествено, знаех, че не трябва да се краде, но това тук беше извънредна ситуация. Бях на мнение, че имам право на обезщетение. Освен това трябваше да изпробвам дали въобще щеше да се получи транспортирането на предмети от миналото в настоящето. Не чувствах и грам угризения, което ме учуди, защото обикновено се възмущавах, когато Лесли си взимаше повече от една от безплатните пробни хапки на щанда с деликатесите в „Хародс“ или — както наскоро се случи — си откъснеше цвете от лехата в парка.

Просто не можех да реша кое да бъде. Камата изглеждаше по-скъпа от всичко останало. Ако камъните на дръжката бяха истински, сигурно струваше цяло състояние. Но какво ще прави Лесли с някаква си кама? Може би един печат повече щеше да й хареса. Но кой?

Възможността за избор ми бе отнета, защото чувството за виене на свят се завърна. Когато бюрото се размаза пред погледа ми, посегнах към първия предмет, който все още можех да сграбча.

Приземих се благополучно на собствените си крака. Заслепи ме ярка светлина. Бързо мушнах ключа, който в последната секунда бях успяла да грабна, в джоба при телефона ми и се огледах в помещението. Всичко бе абсолютно същото, както докато с господин Джордж пиехме чай. Стаята бе приятно топла заради мъждукация в камината огън.

Само дето господин Джордж вече не беше сам. Стоеше в средата на помещението заедно с Фолк де Вилърс и нелюбезния посивял доктор Уайт (и малкото русо призрачно момче), където тихо разговаряха. Гидиън де Вилърс се бе облегнал небрежно на един от шкафовете с книги. Той бе първият, който ме забеляза.

— Здравей, Уенди.

— Гуендолин — поправих го. Боже, не беше чак толкова трудно да се запомни. Все пак и аз не го наричах Гилбърт, да речем.

Другите трима мъже се обърнаха рязко и ме зяпнаха: доктор Уайт — подозрително присвил очи, а господин Джордж — видимо изключително зарадван.

— Изминаха почти петнайсет минути — каза той. — Всичко наред ли е, Гуендолин? Добре ли си?

Кимнах.

— Някой видя ли те?

— Там нямаше никого. Не помръднах от мястото си, точно както ми казахте. — Подадох му фенера и пръстена с печата. — Къде е мама?

— Горے при другите е — рече Де Вилърс.

— Искам да говоря с нея — казах аз.

— Не се притеснявай, после ще имаш тази възможност — каза господин Джордж. — Но преди това... о, изобщо не знам откъде да започна.

Той направо сияеше. Защо толкова се радваше?

— Вече познаваш Гидиън, моя племенник — каза Де Вилърс. — Той вече е преживял това, през което ти преминаваш сега, преди две години. Но беше много по-добре подготвен от теб. Ще е трудно да се навакса всичко, което си пропуснала през изминалите години.

— Трудно? По-скоро бих казал невъзможно — подхвърли доктор Уайт.

— Изобщо не е необходимо — рече Гидиън. — Сам ще се справя много по-добре.

— Ще видим — каза Де Вилърс.

— Смятам, че подценявате момичето — вметна господин Джордж и после продължи с тържествен, дори прекалено патетичен тон. — Гуендолин Шепърд, сега ти си част от една древна тайна! Време е да научиш същината на тази тайна. Първото, което трябва да знаеш, е...

— Нека да не прибързваме — прекъсна го доктор Уайт. — Може и да е носител на гена, но това изобщо не означава, че може дай се има доверие.

— Или че ще разбере за какво става въпрос — допълни Гидиън.

Аха. Явно ме смяташе за доста ограничена. Надут глупак.

— Кой знае какви инструкции е получила от майка си — продължи доктор Уайт. — И кой знае тя пък от своя страна от кого получава инструкции. Имаме само този единствен хронограф, не можем да си позволим други издънки. Просто държа да обърна внимание на този факт.

Господин Джордж изглеждаше, сякаш е получил шамар.

— А може и ненужно да се усложняват нещата — измърмори той.

— Сега ще я взема с мен в кабинета за прегледи — продължи доктор Уайт. — Не се обиждай Томас, но за обяснения и по-късно ще има време.

При тези думи по гърба ми полазиха студени тръпки. Последното, което исках, е да отида с доктор Франкенщайн в някакъв си кабинет за прегледи.

— Искам при майка — казах, въпреки вероятността да звуча като някое малко дете.

Гидиън изцъка презрително с език.

— Не трябва да се страхуваш, Гуендолин — увери ме господин Джордж. — Ще ти вземем само малко кръв. Освен това доктор Уайт е отговорен за твоите имунизации и за здравето ти. В миналото дебнат една камара причинители на болести, които са непознати за хората от нашето време. Бързо ще приключи.

Беше ли наясно колко ужасно звучеше всичко това? *Ще ти вземем само малко кръв... и... бързо ще приключи* — майко мила!

— Но аз... аз не искам да остана сама с доктор Франкен... Уайт — казах. Беше ми все едно дали този човек ме смяташе за любезна или не. Освен това на него самия му липсваха всякакви маниери. А що се отнася до Гидиън — нека си мисли за мен каквото ще!

— Доктор Уайт не е толкова... безсърдечен, както може би ти се е сторил — каза господин Джордж. — Наистина не трябва да се...

— Напротив, трябва — изръмжа доктора.

Вече започвах да се вбесявам. Какво си въобразяваше този арогантен тип? Първо да вземе да си купи костюм, който има истински цвят!

— Така ли? А какво ще направите, ако се възпротивя? — изсъсках и в същото време забелязах, че зад черните рамки на очилата, очите му, които ме фиксираха ядосано, бяха зачервени и възпалени.

Страхотен лекар, няма що. Дори не можеше да излекува сам себе си. Преди доктор Уайт да успее да измисли какво би направил с мен (въображението ми набързо обрисова няколко отвратителни картини), за мое успокоение се намеси Де Вилърс.

— Ще кажа на госпожа Дженкинс да те придружи — каза той и тонът му не търпеше възражение. — Господин Джордж ще остане с теб, докато тя дойде.

Отправих на лекаря триумфиращ поглед, от типа сякаш съм му се изплезила, но той не ми обърна внимание.

— Ще се срещнем след половин час горе в драконовата зала — продължи Де Вилърс.

Не исках да го правя, но на излизане се обърнах към Гидиън, за да видя дали моята малка победа над доктор Уайт го е впечатлила. Явно не, защото в момента гледаше краката ми. Сигурно ги сравняваше с тези на Шарлот. По дяволите! Нейните бяха по-дълги и по-слаби. И със сигурност нямаше драскотини по прасците, защото през изминалата нощ не й се е наложило да клечи измежду вехтории и препарирани крокодили.

Кабинетът за прегледи на доктор Уайт изглеждаше като всеки друг лекарски кабинет. И тъй като той облече бяла престилка върху костюма си и дълго и старателно ми ръцете си, започна да прилича на

всеки друг лекар. Само малкото русо момче призрак до него изглеждаше не на място.

— Съблечи сакото и вдигни ръкава — рече доктор Уайт.

Господин Джордж преведе думите му:

— Моля те, бъди така добра да съблечеш сакото си и да навиеш нагоре ръкава си.

Малкият призрак наблюдаваше с интерес. Когато му се усмигнах, бързо се скри зад доктора, но само секунда след това отново се показа.

— Можеш ли да ме виждаш?

Кимнах.

— Гледай настрани — изръмжа доктор Уайт, докато пристягаше ръката ми.

— Мога да понеса гледката на кръв — отвърнах. — Дори когато е моята.

— Другите не могат да ме видят — каза малкият призрак.

— Знам. Аз се казвам Гуендолин. А ти?

— За теб съм доктор Уайт — каза докторът.

— Аз съм Робърт — отвърна призракът.

— Много хубаво име — казах аз.

— Благодаря — рече доктор Уайт. — Ти пък имаш много хубави вени.

Почти не почувствах убождането. Докторът напълни внимателно едно контейнерче с кръвта ми. После го замени с друго, празно, и напълни и него.

— Тя не говори с теб, Джейк — обясни господин Джордж.

— Така ли? А с кого тогава?

— С Робърт — отвърнах аз.

Доктор Уайт рязко вдигна глава. За първи път ме погледна директно.

— Моля?

— А, нищо — казах.

Той измърмори нещо неразбираемо под носа си, а господин Джордж ми се усмигна заговорнически.

Почука се. Госпожа Дженкинс, секретарката с дебелите рамки на очилата, влезе.

— Ето ви най-сетне — каза докторът. — Вече можеш да се разкараш, Томас. А вие можете да седнете на онзи стол. Но си дръжете устата затворена.

— Чаровен както обикновено — отбеляза госпожа Дженкинс, но седна послушно на посочения ѝ стол.

— След малко пак ще се видим — каза ми господин Джордж, вдигна едно от контейнерчетата с кръвта ми във въздуха и допълни с широка усмивка: — Отивам да заредя с гориво.

— Къде се намира този хронограф? И как изглежда? — попитах, когато вратата се затвори след господин Джордж. — Може ли да се седне в него?

— Последната личност, която ме разпитва за хронографа, две години по-късно го открадна. — Доктор Уайт извади абоката от ръката ми и сложи лепенка върху убоцканото място. — Надявам се разбираш защо ще се въздържа да отговоря на въпросите ти.

— Хронографът е бил откраднат?

Малкото момче призрак на име Робърт закима усилено.

— Лично от твоята очарователна братовчедка Люси — рече доктор Уайт. — Много добре си спомням първия път, когато седеше тук. Изглеждаше точно толкова безобидна и наивна като теб сега.

— Люси е много мила — каза Робърт. — Харесвам я.

Тъй като беше призрак, сигурно му се струваше като вчера последния път, когато я е видял.

— Люси е откраднала хронографа? И защо?

— Аз откъде да знам? Шизофренично разстройство на личността предполагам — изръмжа доктор Уайт. — Явно е наследствено. Всички жени от семейство Монтроуз са истерички. А освен това Люси е имала и нужното криминално съзнание.

— Доктор Уайт! — каза госпожа Дженкинс. — Това изобщо не е вярно!

— Не трябваше ли да си държите устата затворена?

— Но ако Люси е откраднала хронографа, как тогава той е тук? — попитах.

— Да, как ли е възможно? — Докторът махна пристягащата връзка от ръката ми. — Има още един, умнице такава. Кога за последно ти е правена имунизация против тетанус?

— Не знам. Значи има много хронографи?

— Не, само тези двата са — обясни ми той. — Предполагам, че не си ваксинирана и против вариола. — Той прегледа рамото ми. — Някакви хронични заболявания? Алергии?

— Не. Не съм ваксинирана и против чума, и холера, и едра шарка. — Сетих се за Джеймс. — Изобщо може ли да се ваксинира човек против едра шарка? Мисля, че един мой приятел е умрял от това.

— Не ми се вярва. Едрата шарка е друго наименование на вариолата. А от тази болест отдавна никой не е умираал.

— Приятелят ми е мъртъв от доста време.

— Винаги съм мислела, че едрата шарка е друго наименование на морбили — каза госпожа Дженкинс.

— А пък аз си мислех, че сме се разбрали, че ще си мълчите, госпожо Дженкинс.

Тя замълча.

— Всъщност защо сте толкова нелюбезен към всички? — попитах и после възкликнах: — Ох.

— Та това беше само едно нищо и никакво убождане — каза доктор Уайт.

— Какво беше това?

— Повярвай ми, не би искала да знаеш.

Въздъгнах. Малкият призрак Робърт също въздъгна.

— Винаги ли е такъв? — попитах го.

— През повечето време — отвърна Робърт.

— Не го прави от лошотия — рече секретарката.

— Госпожо Дженкинс!

— Добре, добре.

— На първо време приключихме. До следващото ни виждане ще имам резултатите от кръвната ти проба и може би твоята очарователна майка ще ни предостави здравния ти картон и имунизационната ти книжка.

— Никога не съм боледувала. А сега ваксинирахте ли ме против чума?

— Не. А и това няма да ти е от голяма полза. Предпазва само за половин година, а и страничните ефекти са значителни. Ако зависи от мен и без това няма да пътуваш в година с чумна епидемия. Вече можеш да се облечеш. Госпожа Дженкинс ще те заведе горе при останалите. Аз ще дойда след минута.

Госпожа Дженкинс се изправи.

— Ела, Гуендолин. Сигурно си гладна, след малко яденето ще е готово. Госпожа Малъри е приготвила за днес печено телешко с аспержи. Много хубав деликатес.

Наистина бях гладна. Дори ми се ядеше телешко с аспержи, на което обикновено не бях голям почитател.

— Знаеш ли, всъщност докторът е добродушен човек — каза госпожа Дженкинс, докато отивахме горе. — Просто му е трудно да бъде любезен.

— Да, това е очевидно.

— Едно време беше съвсем друг човек. Весел, винаги в добро настроение, въпреки че и тогава носеше тези ужасни черни костюми, но поне ги комбинираше с шарени вратовръзки. Това беше преди малкият му син да почине... ах, ужасна трагедия. Оттогава сякаш е като преобразен.

— Робърт.

— Точно така, малкият се казваше Робърт. Господин Джордж разказа ли ти за него?

— Не.

— Златно момченце. По време на един рожден ден се е удавил в басейна на техни приятели, направо не е за вярване. — Докато вървахме, госпожа Дженкинс преброи годините на пръстите си. — Осемнайсет години са изминали оттогава. Горкият доктор.

Горкият Робърт. Но поне не изглеждаше като удавен труп. Някои призраци обичаха да се шегуват като се разхождаха наоколо във вида, в който са били, когато са починали. За щастие още не бях срещнала някой със забита брадва в главата. Или изобщо без глава.

Госпожа Дженкинс почука на една врата.

— Ще се отбием за кратко при мадам Росини. Тя ще ти вземе мерки.

— Да ми вземе мерки? За какво?

Но стаята, в която ме избута да вляза, даде отговор на въпроса ми: представляваше шивашко ателие и наред платове, дрехи, шевни машини, манекени, ножици и макари ми се усмихваше една закръглена жена с бухнала червеноруса пищна коса.

— Добре дошла — каза тя с френски акцент. — Ти трябва да си Гуендолин. Аз съм мадам Росини и ще се грижа за гардероба ти. — Тя

вдигна един шивашки метър. — Все пак не можем да позволим да се разхождаш в памтивека с тази ужасна ученическа униформа, *nest-ce-ras*^[1]?

Кимнах. Ученическите *юниформи*, както го изговаряше мадам, бяха наистина ужасни, все едно в кой век си.

— Сигурно ще предизвикаш безредици, ако в онези времена се появиш така на улицата — каза тя и вдигна ръце заедно с метъра.

— За съжаление трябва да побързаме, защото горе ни чакат — каза госпожа Дженкинс.

— Бързо ще приключа. Би ли съблякла сакото си? — Мадам Росини обгърна талията ми с метъра. — Чудесно. А сега ханша. О, като млада кобилка. Мисля, че можем да ползваме повечето неща, които бях подготвила за другата, може би с малко промени тук и там.

Под „другата“ сигурно имаше предвид Шарлот. Загледах се в светложълта рокля с бял прозирен дантелен кант, която висеше на един щендер и изглеждаше сякаш е част от реквизита на „Гордост и предразсъдъци“. На Шарлот със сигурност щеше да ѝ стои превъзходно.

— Шарлот е по-висока и по-слаба от мен.

— Да, малко — каза мадам Росини. Като закачалка е. Но това няма да е проблем. — Тя измери и шията и главата ми. — За шапките и перуките — каза и ми се усмихна. — Ах, колко хубаво за разнообразие да шия за брюнетка. При червенокосите трябва много да се внимава с цветовете. От години имам тази прекрасна тафта с цвета на залязващо слънце. Ще си първата, на която този цвят ще отива...

— Мадам Росини, *моля ви!* — госпожа Дженкинс посочи часовника на ръката си.

— Да, да, почти съм готова! — каза францужойката, докато се въртеше около мен с метъра и премери дори обиколката на глезените ми. — Винаги толкова бързат, тези мъже. Но модата и красотата просто не са припряно занимание. — Най-накрая ме потупа приятелски и каза: — До после, лебедова шийке.

Направи ми впечатление, че тя самата нямаше никаква шия. Главата ѝ сякаш бе захваната направо за раменете. Но наистина беше мила.

— До после, мадам Росини.

Отново в коридора, госпожа Дженкинс вървеше подтичвайки и аз се затруднявах да я следвам, въпреки че тя носеше обувки с високи токчета, а аз бях с моите удобни, макар и малко безформени тъмносиви ученически обувки.

— Почти стигнахме. — Пред нас отново се виеше един безкрайно дълъг коридор. За мен бе истинска загадка как някой можеше да се оправи в този лабиринт.

— Тук ли живеете?

— Не, в Айлингтън. Работното ми време свършва в пет. Тогава се прибирам вкъщи при съпруга ми.

— А какво казва съпругът ви за това, че работите за тайна организация, в чийто килер има машина на времето?

Госпожа Дженкинс се засмя.

— О, той изобщо не знае. В трудовия ми договор, който съм подписала, има клауза за пазене на професионална тайна. Нямам право да казвам какво се случва тук нито на съпруга ми, нито на някой друг.

— *В противен случай?* — Сигурно зад тези стени гниеха една камара кости на словоохотливи секретарки.

— В противен случай ще загубя работата си — каза госпожа Дженкинс и звучеше, сякаш намираше тази вероятност за наистина трагична, а после добави развеселено: — А и без това никои не би ми повярва. Най-малко пък мъжът ми. Милият той, няма никакво въображение. Мисли, че се тормозя със скучни досиета в най-обикновена адвокатска кантора... О, не! Досието! — тя се закова на място. — Забравих го! Доктор Уайт ще ме убие. — Погледна ме колебливо. — Ще успееш ли да се ориентираш и без мен? Остават само няколко метра. Зад ъгъла свиваш наляво и после втората врата вдясно.

— Зад ъгъла вляво, втората врата вдясно, няма проблем.

— Ти си истинско съкровище! — каза госпожа Дженкинс вече подтичвайки. За мен бе истинска загадка как го постигаше с тези високи токчета. За разлика от нея аз не трябваше да си давам зор да измина „няколкото метра“. Най-накрая можех да разгледам на спокойствие стенописите (бяха избледнели), да почукам рицарските доспехи (бяха ръждясали) и да прокарам пръст по една от рамките на картините (беше прашлясала). Когато завих зад ъгъла, чух гласове.

— Шарлот, почакай!

Бързо отстъпих назад и притиснах гръб към стената. Бях видяла как Шарлот излиза от драконовата зала, следвана от Гидиън, който я бе хванал за ръката. Дано не ме бяха забелязали.

— Всичко това е толкова ужасяващо срамно и уничително — каза Шарлот.

— Не, изобщо не е. Ти нямаш никаква вина. — Колко нежен и приятелски можеше да звучи гласът му.

Той е влюбен в нея, помислих си и поради някаква тъпа причина това ме прониза. Притиснах се още по-плътно към стената, въпреки че ми се искаше да видя какво правеха. Държаха ли се за ръце? Шарлот изглеждаше съкрушена.

— Лъжливи симптоми! Ще потъна в земята от срам. Наистина вярвах, че всеки момент ще се случи...

— Но на твоето място и аз щях да мисля същото — каза Гидиън. — Леля ти трябва да е луда, щом през всичките тези години си е мълчала. А братовчедка ти може само да бъде съжалявана.

— Така ли смяташ?

— Само си помисли! Как ще се оправи? Та тя няма никакво понятие от всичко това... Как ще навакса това, което ние сме изучавали през последните десет години?

— Да, бедната Гуендолин — каза Шарлот, но някак си не звучеше наистина състрадателно. — Въпреки че тя определено има и силни страни.

О! Това беше много мило от нейна страна.

— Да се хили с приятелката си, да пише есемеси и да декламира списъците с имената на актьорите в различните филми. Това наистина го може много добре.

Май все пак не беше мило.

Надникнах внимателно иззад ъгъла.

— Да — каза Гидиън. — И аз това си помислих, когато преди малко я видях за първи път. Наистина ще ми липсваш, както и съвместните ни тренировки по фехтовка.

— Добре се забавлявахме, нали? — въздъхна Шарлот.

— Така е. Но помисли само какви възможности се разкриват сега пред теб, Шарлот! Завиждам ти. Сега си свободна и можеш да правиш каквото си искаш.

— Никога не съм искала нещо друго от това тук!

— Да, защото не си имала избор. Но сега целият свят е в краката ти — можеш да учиш в чужбина и да пътуваш в далечни страни, докато аз не мога да се отделя за повече от един ден от този прок... хронограф и трябва да прекарвам нощите си в 1953 година. Повярвай ми, с най-голямо удоволствие бих се разменил с теб!

Вратата на драконовата зала отново се отвори и лейди Ариста и леля Гленда излязоха в коридора. Бързо отдръпнах главата си назад.

— Ще съжаляват за това! — каза леля ми.

— Гленда, моля те! Ние сме едно семейство — каза лейди Ариста. — Трябва да се подкрепяме.

— По-добре кажи това на Грейс. Тя ни постави в тази отвратителна ситуация. Да я *защити*! Ха! След всичко, което се случи, никой, който е с акъла си, няма да повярва и на една нейна дума. Но това вече не е наш проблем. Хайде, Шарлот.

— Ще ви придружа до колата — каза Гидиън.

Подмазвач!

Изчаках, докато стъпките им заглъхнаха, и едва тогава посмах да се покажа от мястото, от което подслушвах. Лейди Ариста все още стоеше там и уморено разтъркваше с пръсти челото си. Изведнъж сякаш се бе състарила, изобщо не изглеждаше както обикновено. Всичката дисциплинираност на учителка по балет изглежда я бе напуснала. Стана ми жал за нея.

— Здравей — казах тихо. — Всичко наред ли е?

Стойката на баба ми веднага се стегна. Всичките глътнати бастуни отново се върнаха по местата си.

— Ето те и теб — каза и изучаващият ѝ поглед се спря на блузата ми. — Да не би това да е петно? Дете, наистина трябва да се научиш да обръщаш повече внимание на външния си вид.

[1] Нали (фр.). — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 9

„Интервалите между отделните пътувания във времето — в случай че не са контролирани от хронографа — са различни при всеки един от носителите на гена. В своите наблюдения граф Сен Жермен е стигнал до заключението, че жените пътуват по-рядко и за по-кратък период от време, отколкото мъжете, но от днешна гледна точка не можем да се съгласим с това. Откакто е започнало воденето на статистика, продължителността на неконтролируемите скокове във времето варира от осем минути и дванайсет секунди (първично пътуване на Тимоти де Вилърс, 5 май 1892) до два часа и четири минути (Маргрет Тилни, второ пътуване, 22 март 1894). Продължителността на скоковете във времето, която хронографът може да осигури, е минимум 30 минути и максимум четири часа.

Не е известно някога да е имало неконтролируемо пътуване във времето в рамките на собствения живот. В записките си граф Сен Жермен нахожда от факта, че това не е възможно заради континуума^[1] (вж. Том 3: Закони на континуума). Настройките на хронографа също не позволяват пътуване в собственото минало.“

Из хрониките на пазителите
Том 2. Общи положения за
пътуването във времето

Майка ми ме прегърна, сякаш ме е нямало поне три години. Безброй пъти трябваше да я убедя, че с мен всичко е наред, докато престане да ме разпитва.

— И с теб ли всичко е наред, мамо?

— Да, миличко, добре съм.

— Значи всички сме добре. Хубаво е, че изяснихме този въпрос — каза иронично господин Де Вилърс. — Той пристъпи толкова плътно до двете ни с мама, че можех да подуша афършейва му. Някакъв аромат на подправки и плодове с лек дъх на канела. Веднага огладнях още повече. — А сега какво трябва да правим с теб, Грейс? — Вълчите очи взеха на мушка майка ми.

— Казах истината.

— Да, що се отнася до Гуендолин. Но все още предстои да се изясни защо акушерката, която е била толкова отзивчива навремето и е подправила акта за раждане, е трябвало да отпътува точно днес.

Мама сви небрежно рамене.

— Не бих придавала на всяка случайност толкова голямо значение, Фолк.

— Намирам за също толкова странно, че при очевидно преждевременно раждане е потърсена помощта на акушерка. Всяка жена, която поне донякъде е с разсъдъка си, още при първите признаци на контракции ще отиде в болница.

Определено имаше право.

— Всичко се случи прекалено бързо — рече мама, без да й мигне окото. — Зарадвах се, че акушерката изобщо успя да дойде.

— Дори и така да е, при преждевременно раждане човек би отишъл в болницата веднага след това, за да може детето да се прегледа.

— Така и направихме.

— Но едва на следващия ден — каза Де Вилърс. — В болничния картон пише, че детето е било основно прегледано, но майката е отказала самата тя да бъде прегледана. Защо, Грейс?

Мама се засмя.

— Мисля, че би ме разбрал, ако самият ти родиш дете и зад гърба си имаш няколко десетки гинекологически прегледа. Аз се чувствах отлично, исках единствено да знам дали с бебето всичко е наред. Това, което мен ме учудва, е, как си успял толкова бързо да се добереш до болничния картон. Мислех, че подобен род информация е лекарска тайна.

— Ако искаш, можеш да съдиш болницата за нарушаване на закона. Междувременно ще продължим да издирваме акушерката. Вече изгарям от любопитство да чуя какво ще ни разкаже тази жена.

Вратата се отвори и господин Джордж и доктор Уайт влязоха заедно с госпожа Дженкинс, която мъкнеше цяла камара папки. След тях с небрежна походка се появи и Гидиън. Този път намерих време да огледам и останалата част от тялото му, не само хубавото му лице. Търсех нещо, което да не ми харесва, за да не се чувствам толкова несъвършена в сравнение с него. За съжаление нищо не можах да открия. Краката му не бяха станали криви от играта на поло^[2], нито имаше прекалено дълги ръце или пък провиснали уши (което според Лесли бе признак за скръндзавост). Както бе подпрял дупето си на бюрото и бе скръстил ръце пред гърдите си, изглеждаше неподражаемо самоуверен и страхотен. Единствено ми оставаше дългата почти до раменете коса, която можех да сметна за тъпа. За съжаление дори това не се получи. Косата му бе хубава и блестяща, и неволно се запитах какво ли бе чувството да я докоснеш.

Такава красота, пропиляна напразно. Истинска мъка.

— Всичко е подготвено — каза господин Джордж и ми намигна.
— Машината на времето е готова за старт.

Робърт, момчето призрак, ми махна срамежливо и аз му махнах в отговор.

— Е, сега вече се събрахме всички — каза Де Вилърс. — Това ще рече, че за съжаление Гленда и Шарлот трябваше да се сбогуват с нас. Но предадоха сърдечни поздравии на всички.

— Да, сигурен съм — рече доктор Уайт.

— Горкото момиче! Цели два дни тази болка от лъжливите симптоми, сигурно не ѝ е било лесно — Господин Джордж изопна състрадателно лице.

— А и с такава майка — измърмори доктор Уайт, докато прелистваше една от папките, които бе донесла секретарката. — Наистина е наказано, бедното момиче.

— Госпожо Дженкинс, докъде е стигнала мадам Росини с гардероба на Гуендолин?

— Та тя току-що... Ще я попитам — каза и забързано излезе през вратата.

Господин Джордж потри ръце, изпълнен с желание за действие.

— Значи можем да започваме.

— Нали няма да я изложите на опасност? — обърна се мама към него. — Дръжте я настрана от цялата тази история.

— Със сигурност ще я държим настрана — каза Гидиън.

— Ще направим всичко възможно, за да защитим Гуендолин — увери я господин Джордж.

— Не можем да я държим настрана, Грейс — каза Де Вилърс. — Тя е част от *тази* история. От самото начало трябваше да си наясно. Още преди да започнеш глупавата си игра на криеница.

— И благодарение на вас момичето е напълно неподготвено и незнаещо — рече доктор Уайт. — Което значително ще усложни мисията ни. Но сигурно точно това е била и целта ви.

— Целта ми бе да не излагам на опасност Гуендолин — отвърна мама.

— Дори и сам постигнах много — каза Гидиън. — Мога и сам да довърша мисията.

— Точно на това се надявах — рече мама.

Мога и сам да довърша мисията. Боже! С усилие потиснах смеха си. Звучеше като реплика от тъп екшън филм, в който меланхолично гледащ мускулест тип спасява света, като сам-самичък се изправя срещу сто и дващест нинджи, цяла флота вражески извънземни кораби или цяло село въоръжени до зъби гангстери.

— Ще видим за какви задачи ще се окаже подходяща — каза Де Вилърс.

— Имаме кръвта ѝ — рече Гидиън. — Не ни е нужно нищо повече от нея. Ако иска, може да идва всеки ден тук и да елапсира — така всички ще са доволни.

Моля? *Елапсира?* Звучеше като някое от понятията, с които господин Уитман обичаше да ни обърква в час по английски. „*По принцип интерпретацията ти не беше никак лоша, Гордън, но следващия път с малко повече елаборация, моля.*“ Или може би беше *елапсация!* Все тая, нито Гордън, нито аз, нито пък останалата част от класа някога са чували тази дума. Разбира се, с изключение на Шарлот.

Мистър Джордж забеляза неразбиращото ми изражение.

— Под елапсиране се има предвид целенасочено изразходване на времето ти за пътуване във времето, като с помощта на хронографа те изпращаме за няколко часа в миналото. По този начин предотвратяваме неконтролируемите скокове във времето. — Той се обърна към останалите. — Сигурен съм, че тепърва Гуендолин ще ни изненадва с потенциала си. Тя...

— Тя е едно *дете* — прекъсна го Гидиън. — Няма представа от нищо.

Изчервих се. Що за нахалство беше това? И колко презрително ме гледаше. Този малоумен, надут... *поло играч!*

— Изобщо не е вярно!

Не бях дете! Бях на шестнайсет и половина. Точно колкото и Шарлот. На моите години Мария-Антоанета отдавна е била омъжена. (Това го знаех не от уроците по история, а от филма с Кирстен Дънст, който двете с Лесли гледахме на дивиди). А Жана д'Арк е била едва на петнайсет, когато...

— Така ли? — гласът на Гидиън преливаше от сарказъм. — Какви са познанията ти по история, например?

— Достатъчни са. — Та нали бях изкарала шестица на последния тест по история?

— Наистина ли? Кой управлява Англия след Джордж Първи?

Нямах абсолютно никаква представа.

— Джордж Втори? — казах, разчитайки на късмета.

Ха! Изглеждаше разочарован. Явно беше вярно.

— А коя кралска династия през 1702 година поема управлението от Стюардите и защо?

По дяволите!

— Тъъ... това още не сме го учили.

— Да, разбира се. — Гидиън се обърна към останалите. — Няма понятие от история. Дори не може да говори адекватно. Без значение къде в миналото ще се озовем, тя ще се набива на очи. Освен това няма никаква представа за какво става дума. Тя не само ще е напълно безполезна, но и ще застраши цялата мисия!

Моля? Дори не мога да говоря *адекватно*? Бяха ми хрумнали няколко много адекватни ругатни, които с удоволствие бих му изкрещяла.

— Гидиън, мисля, че достатъчно ясно изказа мнението си — каза Де Вилърс. — Сега ще е интересно да разберем какво ще каже графът за всичко това.

— Не можете да направите това. — Думите бяха изречени от майка ми. Изведнъж гласът ѝ звучеше сякаш задавено.

— Графът изключително много ще се зарадва да се запознае с теб, Гуендолин — каза господин Джордж, без да обръща внимание на

протеста й. — Рубинът, дванайсетият — последният в кръга. Ще е много тържествен момент, когато се изправите един срещу друг.

— *Не!* — каза майка ми.

Всички се обърнаха към нея.

— Грейс! Не започвай отново! — рече баба ми.

— Не — повтори мама. — Моля ви! Не е необходимо да се запознава с нея. Би трябвало да му е достатъчно, че с кръвта си тя ще затвори кръга.

— *Щеше* да затвори кръга — вметна доктор Уайт, който все още прелистваше папката. — Ако след кражбата не трябваше да започнем отначало.

— Както и да е, не искам Гуендолин да се запознава с него. Това е моето условие. Гидиън може сам да се справи с всичко.

— Със сигурност не е в твоите правомощия да решаваш това — каза Де Вилърс, а доктор Уайт извика: — *Условия!* Тя поставя условия!

— Но тя е права! Никой няма полза от това да замесваме и момичето — каза Гидиън. — Ще обясня на графа какво се е случило и съм сигурен, че ще сподели мнението ми.

— При всички положения ще иска да я види, за да може сам да си състави мнение — рече Де Вилърс. — Това няма да я застраши. Дори не е нужно да напуска сградата.

— Госпожо Шепърд, уверявам ви, че на Гуендолин няма да й се случи нищо лошо — каза господин Джордж. — Вероятно мнението ви за графа се базира на предразсъдъци и за всички нас ще е удоволствие да ги опровергаем.

— Опасявам се, че няма да успеете.

— Скъпа Грейс, сигурно ще искаш да споделиш с нас въз основа на каква информация отхвърляш графа — човек, който никога не си виждала? — попита Де Вилърс.

Мама стисна устни.

— Слушаме те! — каза Де Вилърс.

Мама мълчеше, но най-накрая промълви:

— Просто... такава е вътрешното ми усещане.

Де Вилърс изви устни в иронична усмивка.

— Не знам защо, Грейс, но постоянно имам чувството, че премълчаваш нещо. От какво се страхуваш?

— Кой е този граф и защо не мога да се запозная с него? — попитах аз.

— Защото майка ти има вътрешно усещане — каза доктор Уайт и приглади сакото си. — Между другото, госпожо Шепърд, този мъж е мъртъв от поне двеста години.

— И такъв трябва и да си остане — промърмори майка ми.

— Граф Сен Жермен е петият от дванайсетте пътуващи във времето — обясни ми господин Джордж. — Преди малко в кабинета с архивите видях портрета му. Той е човекът, който е успял да разбере как функционира хронографът и да разчете древните ръкописи. Той не само е установил как с помощта на хронографа да пътува в избрана от него година и ден, а и е открил тайната зад тайната. *Тайната на дванайсетте.*

С помощта на хронографа е успял да открие родените преди него пътуващи във времето и да ги посвети в тайната. Графът е потърсил и получил подкрепата на най-брилянтните учени на своето време — математици, алхимици, магьосници, философи — всички те били очаровани от мисията му. Заедно те разчели древните ръкописи и изчислили рождените дати на седемте пътуващи във времето, които е предстояло да бъдат родени, за да се затвори кръгът. През 1745 година графът е основал Обществото на пазителите, тайната ложа на граф Сен Жермен.

— При разчитането на древните ръкописи на графа са помагали такива известни личности като Раймонд Лулий, Агрипа фон Нетесхайм, Джон Колет, Хенри Дрейпър, Саймън Форман, Самуел Хартлиб и Джон Уолис.

Не бях чувала нито едно от тези имена.

— Не е чувала нито едно от тези имена — каза Гидиън подигравателно.

Боже! Да не би да можеше да чете мисли? В случай че можеше, го изгледах гневно и си помислих с цялата концентрация, на която бях способна: *Ти! Малоумен! Фукльо!*

Той погледна встрани.

— Но Исак Нютон е починал през 1727 година. Как тогава е могъл да бъде член на Обществото на пазителите? — Самата аз се учудих, че се сетих за това. Лесли ми го беше казала вчера по телефона

и по непонятни причини се бе загнездило в съзнанието ми. Все пак не бях толкова тъпа, колкото този Гидиън твърдеше.

— Правилно — рече господин Джордж и се усмихна. — Това е едно от предимствата, които имат пътуващите във времето. Човек може да има приятели и от миналото.

— А каква е тайната зад тайната? — попитах.

— Тайната на дванайсетте ще се разкрие, когато кръвта на дванайсетте пътуващи във времето се вкара в хронографа — обяви господин Джордж тържествено. — Затова кръгът трябва да се затвори. Това е най-важната задача, с която трябва да се справим.

— Но нали аз съм последната от дванайсетте. С мен кръгът би трябвало да се е затворил!

— Да, щеше да се е затворил, ако преди седемнайсет години на твоята братовчедка Люси не ѝ бе хрумнало да открадне хронографа.

— Пол открадна хронографа — каза лейди Ариста. — Люси само...

Де Вилърс вдигна ръка.

— Да, да, нека кажем, че двамата заедно са го откраднали. Две заблудени деца... С това се съсипа целият петстотингодишен труд. За малко мисията да се провали и заветът на граф Сен Жермен веднъж завинаги да остане загубен.

— Значи заветът е тайната?

— За щастие в сградата имаше още един хронограф — продължи с обясненията си господин Джордж. — Не е било предвидено някога да влезе в употреба. Озовал се е в ръцете на пазителите през 1757 година. Бил е дефектен, занемарен и скъпоценните му камъни били ограбени. След мъчителни, продължили двеста години реконструкции, пазителите успели да...

Доктор Уайт нетърпеливо го прекъсна:

— Нека съкратим малко историята: бил е поправен и наистина е проработил, което обаче успяхме да установим едва след като единайсетият пътуващ във времето, тоест Гидиън, направи първото си пътуване. Бяхме загубили единия хронограф, а с него и кръвта на десет от пътуващите във времето. Затова трябваше да започнем съвсем отначало с втория хронограф.

— За да... разкриете тайната на дванайсетте? — попитах.

За малко да кажа „разбулите“. Започвах да се чувствам, сякаш някой е промил съзнанието ми.

Тържественото кимане на доктор Уайт и господин Джордж даде отговор на въпроса ми.

— А какво представлява тази тайна?

Мама започна да се смее. Беше напълно неуместно, но тя се смееше толкова невъздържано, също като Каролайн, когато гледаше „Мистър Бийн“ по телевизията.

— Грейс! — изсъска лейди Ариста. — Вземи се в ръце!

Но мама се засмя още по-силно.

— Самата тайна представлява тайна — успя да каже тя през смях. — Винаги е било така.

— Нали ви казвам: всичките са истерички! — изръмжа доктор Уайт.

— Хубаво е, че успяваш да откриеш нещо смешно във всичко това — каза Де Вилърс.

Мама избърса сълзите, потекли ѝ от смях.

— Съжалявам, не знам какво ми стана. Всъщност по-скоро ми иде да плача, честно.

Осъзнах, че с въпросите си за същината на тайната няма да стигна до никъде.

— Какво му е толкова опасното на този граф, че не бива да се запознавам с него? — попитах вместо това.

Мама само поклати глава, изведнъж отново станала сериозна. Започвах да се притеснявам за нея. Тези резки промени в настроението ѝ изобщо не бяха характерни за нея.

— Абсолютно нищо — отговори докторът вместо нея. — Майка ти се безпокои, че можеш да влезеш в досег с нечии умни мисли, които противоречат на нейните собствени представи. Но тя няма думата между тези стени.

— Умни мисли — повтори майка ми и този път нейният глас бе този, който преливаше от сарказъм. — Това не е ли малко преувеличено?

— Както и да е, нека оставим Гуендолин сама да реши дали да се срещне с графа.

— Само за да разговаряме? В миналото? — местех въпросително погледа си от Де Вилърс към господин Джордж и обратно. — Може ли

той да даде отговор на въпроса ми за тайната?

— Ако пожелае — каза господин Джордж. — Ще се срещнеш с него през 1782 година. По това време графът вече е бил много стар мъж. И за щастие е имал работа тук, в Лондон — строго секретна мисия, за която историците и неговите биографи не са знаели. Той е пренощувал в тази сграда. Затова ще е много лесно да организираме срещата ви. Разбира се, Гидиън ще те придружи.

Гидиън измърмори нещо неразбираемо под носа си, като долових само думите „идиоти“ и „бавачка“. Как само ненавиждах този тип.

— Мамо?

— Кажи „не“, миличко.

— Но защо?

— Още не си готова за това.

— Още не съм готова за какво? Защо не трябва да се срещам с този граф? Какво му е толкова опасното? Просто ми кажи, мамо!

— Да, Грейс, кажи й — рече Де Вилърс. — Тя не харесва всичката тази тайнственост. А когато идва от собствената ти майка, боли още повече, си мисля аз.

Мама мълчеше.

— Както сама можеш да видиш, е трудно да се изкопчи наистина полезна информация — каза Де Вилърс. Кехлибарените му очи ме гледаха сериозно.

Мама продължаваше да мълчи.

Идеше ми да я разтърся. Фолк де Вилърс беше прав: с тези тъпи намеци не ми помагаше ни най-малко.

— Тогава сама ще разбере. Искам да се запозная с него. — Не знам какво ми стана, но изведнъж вече не се чувствах като петгодишна, която иска да избяга вкъщи, за да се скрие под леглото.

Гидиън въздъхна.

— Грейс, чу какво каза дъщеря ти — каза Де Вилърс. — Предлагам да се върнеш в Мейфеър и да вземеш успокоително. Ще откараме Грейс вкъщи, когато... свършим с нея.

— Няма да я оставя сама — прошепна майка ми.

— Каролайн и Ник скоро ще се приберат от училище, мамо. Спокойно можеш да тръгнеш. Мога и сама да се грижа за себе си.

— Не можеш — отново прошепна тя.

— Ще дойда с теб, Грейс — каза лейди Ариста с изненадващо нежен глас. — От два дена без почивка съм тук и вече главата ме боли. Събитията взеха наистина непредвидим обрат. Но... вече нищо не зависи от нас.

— Много мъдро — рече доктор Уайт.

Майка ми изглеждаше сякаш всеки момент ще избухне в плач.

— Добре тогава. Ще си тръгна. Разчитам, че ще бъде направено всичко възможно, за да не се случи нещо лошо на Гуендолин.

— И утре трябва да отиде навреме на училище — включи се отново лейди Ариста. — Не трябва да изпуска от учебния материал. Тя не е като Шарлот.

Погледнах я изумено. Съвсем бях забравила за училището.

— Къде са шапката и мантото ми? — попита баба ми.

Мъжете в стаята колективно си отдъхнаха. Не се чу, но можеше да се види.

— Госпожа Дженкинс ще се погрижи за всичко, лейди Ариста — каза Де Вилърс.

— Ела, детето ми — обърна се тя към мама, която още се колебаеше.

— Грейс, за мен беше удоволствие да те видя отново след толкова много години. — Фолк де Вилърс пое ръката ѝ и я приближи до устните си.

— Не са били чак толкова много години.

— Седемнайсет.

— Шест — поправи го мама и изглеждаше сякаш засегната. — Видяхме се и на погребението на баща ми. Но явно си забравил. — Тя се обърна към господин Джордж. — Ще се грижите ли за нея?

— Госпожо Шепърд, уверявам ви, че Гуендолин е на сигурно място при нас — отвърна той. — Доверете ми се.

— Не ми остава нищо друго. — Мама издърпа ръката си от тази на Де Вилърс и нарами дамската си чанта. — Може ли да поговоря с дъщеря си на четири очи?

— Разбира се — рече Де Вилърс. — В съседната стая ще сте необезпокоявани от никого.

— Бих предпочела да излезем навън.

— Да не би да се страхуваш, че ще подслушваме? Че ще те шпионираме през дупки в картините? — Де Вилърс повдигна

въпросително вежди и се засмя.

— Просто имам нужда от малко свеж въздух — каза мама.

По това време градината не беше отворена за посещения. Няколко туристи — разпознаваеми по фотоапаратите, висящи на вратовете им — гледаха завистливо как мама отвори една двуметрова порта от ковано желязо с множество орнаменти и отново я затвори след нас.

Бях очарована от пищността на цветните лехи, наситеното зелено на тревата и аромата, който се носеше във въздуха.

— Много добро хрумване. Вече се чувствах като някоя къртица. — С копнеж изложих лицето си на слънцето. За началото на април бе изненадващо силно.

Мама седна на една пейка и потърка челото си с пръсти, почти същия жест като на лейди Ариста, само дете не изглеждаше състарена.

— Истински кошмар — рече тя.

Седнах на пейката до нея.

— Да. На човек не му остава време да го осмисли.

Вчера сутринта всичко си беше наред и после изведнъж... Имам чувството, че главата ми ще се пръсне, трябва да се справи с толкова много информация наведнъж. Хиляди малки детайли, които сякаш си противоречат.

— Ужасно съжалявам. Толкова ми се иска да можем да ти спестя всичко това.

— Какво си направила навремето, че сега всички са ти толкова сърдити?

— Помогнах на Люси и Пол да избягат. — Тя се огледа, сякаш за да се увери, че никой не ни подслушва. — Известно време се укриваха при нас в Дърам. Но разбира се те ги откриха и Люси и Пол трябваше да заминат.

Замислих се над това, което бях разбрала днес. И изведнъж осъзнах, къде бе отишла братовчедка ми. Черната овца на семейството не живееше в амазонската джунгла или в Ирландия, скрита в някой манастир, както двете с Лесли като деца си представяхме.

Не, Люси и Пол бяха на съвсем различно място.

— Те са изчезнали заедно с хронографа в миналото, нали?

Майка ми кимна.

— В крайна сметка нямаха друг избор. Но не им беше лесно да вземат това решение.

— Защо?

— Хронографът не бива да се отстранява от времето, в което се намира. Ако това се направи, тогава човек не може да се върне в настоящето. Който вземе хронографа със себе си в миналото, ще остане там.

— Що за причина трябва да е това, която да те накара да вземеш такова решение? — попитах тихо и преглътнах.

— Разбраха, че в настоящето не съществува сигурно място за тях и хронографа. Рано или късно пазителите щяха да ги открият навсякъде по света.

— Но защо са го откраднали?

— Искаха да предотвратят да се затвори кръвният кръг.

— Какво ще се случи, ако кръвният кръг се затвори? — Боже, сега говорех точно като някой от тях. Кръвният кръг. Сега оставаше да проговоря и с рими.

— Чуй ме, миличко, нямаме много време. Дори и сега да твърдят друго, те ще се опитат да те включат в така наречените си мисии. Ти си им нужна, за да затворят кръга и да разкрият тайната.

— Но каква е тази *тайна*, мамо? — Вече имах чувството, че хиляда пъти съм задавала този въпрос и направо ми идеше да крещя.

— Нямам никаква представа, точно както и останалите. Мога само да гадая. Но е могъща и дарява с голяма сила този, който знае как да я използва. Но могъщество в погрешните ръце е много опасно нещо. Люси и Пол бяха на мнение, че е по-добре тайната да остане неразкрита. Те принесоха голяма жертва заради това.

— Това вече го разбрах, не разбрах само защо.

— Макар и някои от мъжете там вътре да се ръководят единствено от научния си интерес, подбудите на много други в никакъв случай не са благородни. Знаем, че няма да се спрат пред нищо, за да постигнат целта си. Не можеш да вярваш на никого. На никого, Гуендолин.

Въздъхнах. Нищо от това, което току-що ми каза, нямаше да ми е от полза. Откъм предната част на градината се чу шум от двигател, после една кола спря пред портата. Въпреки че тук бе забранено за автомобили.

— Време е, Грейс! — извика лейди Ариста.

Мама се изправи.

— О, вечерта ще е просто чудесна. Ледените погледи на Гленда сигурно ще замразят вечерята.

— Защо акушерката е отпътувала точно днес? И защо не си ме родила в болница?

— Трябва да оставят горката жена на мира — рече мама.

— Грейс! Хайде, идвай! — лейди Ариста почука о върха на чадъра си по железната порта.

— Мисля, че скоро ще си отнесеш боя — казах аз.

— Сърцето ми се къса да те оставя тук сама.

— Бих могла и да се прибера с теб вкъщи. — Още докато го изричах знаех, че не го искам.

Беше точно както бе казал Фолк де Вилърс — аз бях част от *всичко това* и колкото и да бе чудно, ми харесваше.

— Не, не можеш. При неконтролируемите пътувания във времето е възможно да бъдеш ранена или дори убита. Поне що се отнася до това, тук си на сигурно място. — Тя ме прегърна. — Не забравяй какво ти казах. Не се доверявай на никого. Дори и на собствените си чувства. И се пази от граф Сен Жермен. Говори се, че притежава способността да прониква в съзнанието на другите. Ако го допуснеш, ще може да прочете мислите ти и — още по-лошо — да контролира волята ти.

Прегърнах я толкова силно, колкото можах.

— Обичам те, мамо.

Над рамото ѝ можех да видя, че вече и Де Вилърс бе застанал пред портата. Когато мама се обърна, също го видя и рече тихо:

— От онзи там трябва особено да се пазиш! Превърнал се е в опасен мъж.

В гласа ѝ ясно се улавяше нещо като възхищение и следвайки обзелото ме изведнъж прозрение, попитах:

— Мамо, някога имала ли си нещо с него?

Нямаше нужда да ми отговаря, по изражението на лицето ѝ видях, че бях уцелила право в десетката.

— Бях на седемнайсет и лесно се впечатлявах.

— Разбирам — отвърнах и се усмихнах. — Според мен има страхотни очи.

Мама ми се усмихна в отговор, докато преднамерено бавно се отправихме към портата.

— О, да. Пол имаше същите очи. Но за разлика от по-големия си брат, изобщо не беше надут. Нищо чудно, че Люси се влюби в него...

— Много ми се иска да разбера какво се е случило с тях двамата.

— Опасявам се, че рано или късно ще разбереш.

— Дай ми ключа — каза Де Вилърс нетърпеливо. Мама му подаде връзката ключове през решетките на портата и той я отключи. — Поръчал съм ви кола.

— Ще се видим утре на закуска, Гуендолин — каза лейди Ариста и хвана брадичката ми. — Горе главата! Ти си Монтроуз, а ние винаги и навсякъде запазваме стойката на тялото си изправена.

— Ще се постарая, бабо.

— Точно така. О! — Тя замаха с ръка, сякаш искаше да пропъди досадни мухи. — Какво си мислят тези хора? Аз да не съм кралицата! — Но с елегантната си шапка, чадъра и мантото в същия цвят, в очите на туристите явно изглеждаше като типичната англичанка, защото от всички страни я снимаха.

Мама още веднъж ме прегърна.

— Тази тайна е коствала човешки животи — прошепна в ухото ми. — Не го забравяй.

Със смесени чувства се загледах след нея и баба, докато не се скриха зад ъгъла и изчезнаха. Господин Джордж хвана ръката ми и я стисна.

— Не се страхувай, Гуендолин. Не си сама.

Правилно, не бях сама. Бях обградена от хора, на които не можех да имам доверие. На никого от тях, бе казала мама. Погледнах в приятелските очи на господин Джордж и потърсих в тях намек за нещо опасно, неискрено. Но не успях да открия нищо.

Не се доверявай на никого. Дори и на собствените си чувства.

— Ела, нека влезем вътре. Трябва да хапнеш нещо.

— Надявам се краткият разговор с майка ти да е бил ползотворен за теб — каза Де Вилърс, докато вървахме. — Нека отгатна: тя те е предупредила да внимаваш с нас. Всички ние сме безскрупулни и неискрени, нали?

— Знаете го по-добре от мен. Но всъщност говорихме за това, че навремето сте имали нещо с майка ми.

Де Вилърс вдигна изненадано вежди.

— Казала ти е това? — Върху лицето му действително се изписа нещо като смущение. — Е, това беше много отдавна. Бях млад и...

— ... и лесно сте се впечатлявали — допълних. — И майка ми каза същото.

Господин Джордж избухна в гръмък смях.

— Да, точно така! Съвсем бях забравил. Фолк, двамата с Грейс Монтроуз бяхте симпатична двойка. Макар и само за три седмици. Тогава по време на онзи благотворителен бал в „Холанд Хаус“ тя ти размаза един сладкиш на ризата и каза, че никога повече няма да ти проговори и дума.

— Беше парче малинова торта със сметана — каза Де Вилърс и ми намигна. — Всъщност искаше да ми я запрати в лицето, но за щастие улучи само ризата ми. Петното така и не се изпра. И всичко това само защото ревнуваше от едно момиче, чието име дори не мога да си спомня.

— Лариса Крофтс, дъщеря на финансовия министър — рече господин Джордж.

— Наистина ли? — Де Вилърс изглеждаше искрено изненадан. — Днешния или тогавашния?

— Тогавашния.

— Беше ли симпатична?

— Горе-долу.

— Във всеки случай Грейс разби сърцето ми, защото се хвана с едно момче от училище. Неговото име си спомням много добре.

— Да, защото му счупи носа и за малко родителите му да те съдят — каза господин Джордж.

— Вярно ли е? — Бях направо очарована.

— Беше нещастен случай. Играехме заедно в отбора по ръгби.

— Пред теб се разкриват неподозирани истории, нали, Гуендолин? — Господин Джордж продължаваше да се смее доволно, докато отваряше вратата към драконовата зала.

— И още как. — Спрях на място, когато видях Гидиън да седи до масата в средата на помещението, гледайки ни смръщил чело.

Де Вилърс ме бутна напред.

— Не беше нищо сериозно. Любовните връзки между Де Вилърс и Монтроуз не са под щастлива звезда. Може да се каже, че от самото

начало са обречени на провал.

— Мисля, че това предупреждение е напълно излишно, чичо — каза Гидиън, като скръсти ръце пред гърдите си. — Тя определено не е мой тип.

Под „тя“ имаше предвид мен. Отне ми секунда или две докато проумея обидата. Първото, което ми хрумна, бе да отвърна нещо от рода на: „Аз също не си падам по арогантни нафукани типове“ или „О, и слава богу. Защото вече имам приятел. И то такъв с отлични маниери“. Но си замълчах. Не бях негов тип. Е, и? Какво от това? Беше ми абсолютно безразлично.

[1] Непрекъснатост във времето и пространството. — Бел.прев. ↑

[2] Отборен спорт с топка, в който участниците яздят коне и преместват топката по полето със специален стик. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 10

„Днес получихме вълнуващо посещение от бъдещето. Единайсетият от кръга на дванайсетте, Гидиън де Вилърс. За в бъдеще всяка нощ ще елапсира по три часа при нас. Ще му осигурим място и спане в кабинета на сър Уолтър. Там е прохладно и спокойно и момчето ще е защитено от любопитни погледи и тъпи въпроси. По време на днешното му посещение всички офицери, които бяха на смяна, се отбиха при него «съвсем случайно». И съвсем случайно всички имаха въпроси, засягащи бъдещето. Момчето препоръча купуването на акции на «Епъл» — каквото и да означава това.“

Из хрониките на пазителите
Доклад: Робърт Пийл, вътрешен
кръг
4 август 1953 г.

— Пелерината е от венецианско кадифе, подплатена с копринена тафта. Роклята е от щампован лен от Германия, поръбена с девънширска дантела, корсажът е украсен с копринен брокат. — Мадам Росини разстла внимателно всяка от дрехите върху масата. След като се нахранихме, госпожа Дженкинс отново ме заведе при нея в шивашкото ателие. Това помещение ми харесваше повече от строгата зала за хранене. Навсякъде бяха разпръснати прекрасни платове и мадам Росини, с врата си като на костенурка, беше единствената, която дори и майка ми не би посрещнала с недоверие.

— Всичко в тъмносиньо с кремави орнаменти, един елегантен следобеден тоалет — продължи тя. — И подходящи брокатени обувки. Много по-удобни, отколкото изглеждат. За щастие ти и закачалката имате един и същи номер обувки. — Тя хвана ученическата ми униформа с два пръста и я сложи встрани. — Пфу! Срамота! И най-

красивото момиче, облечено с това, ще прилича на плашило. Ако поне полата можеше да се скъси според модата. А и това отвратително пикняно жълто! Който е измислил тази униформа, сигурно мрази учениците от цялото си сърце!

— Мога ли да задържа своето бельо?

— Само гащичките — каза мадам Росини, като френският ѝ акцент звучеше много сладко. — Не са исторически издържани, но едва ли някой ще наднича под полата ти. А ако все пак някой го направи, изритай го силно, така че да загуби ума и дума. Макар и да не им личи, върховете на тези обувки са подсилени с метал. Ходи ли вече до тоалетната? Важно е, защото веднъж щом облечеш роклята, ще е трудно...

— Да, мадам Росини, вече три пъти ме попитахте.

— Искам да съм сигурна.

Непрестанно се изумявах как се грижеха за мен и на какви дреболии обръщаха внимание. След като се нахранихме, госпожа Дженкинс ми подаде един чисто нов несесер с тоалетни принадлежности, за да мога да си измия лицето и зъбите.

Очаквах, че корсетът ще затрудни дишането ми и ще изкара насила телешкото от стомаха ми, но в действителност се оказа изненадващо приятен за носене.

— А пък аз си мислех, че жените, носещи корсети, масово са припадали.

— Да, наистина са припадали. От една страна, защото са ги връзвали прекалено стегнато, а от друга — защото въздухът е бил толкова гъст, че с нож да го режеш, никой не се е къпел, а само са се парфюмирали — каза мадам Росини и потръпна при представата за това. — Перуките са гъмжали от въшки и бълхи, а бях чела някъде, че понякога в тях са се загнезждали и мишки. Ах, най-красивата мода, но е липсвала всякаква хигиена. Твоят корсет не е като на онези бедни същества, носиш специална изработка а ла мадам Росини, удобен като втора кожа.

— Аха. — Бях ужасно развълнувана, докато си слагах полата с кринолин. — Усещането е сякаш носиш огромен кафез за птици.

— Това не е нищо — увери ме мадам Росини, докато внимателно обличаше роклята през главата ми. — Този кринолин е направо миниатюрен в сравнение с другите, които са се носели по същото

време във Версай. Обиколката им е била четири метра и половина. Пък и твоят не е изработен от балени^[1], а от лек като перце високотехнологичен материал. Никой няма да го види.

Около мен се стелеше синият плат с кремавите орнаменти, който би бил много подходящ и за покривка за диван. Но трябваше да призная, че въпреки дължината и гигантската си обиколка, роклята бе много удобна и ми стоеше като излята.

— Очарователно — каза госпожа Росини и ме избута пред огледалото.

— О! — възкликнах изненадано. Кой би предположил, че една покривка за диван би изглеждала толкова прекрасно? И аз заедно с нея. Колко изящна изглеждаше талията ми и колко сини бяха очите ми. Ах! Само деколтето ми изглеждаше като на някоя оперна певица, сякаш всеки момент ще се скъса по шевовете.

— Отгоре ще сложим малко дантела — каза мадам Росини, която бе проследила погледа ми. — Все пак е следобедна рокля. Но вечер човек трябва да покаже с какво е надарен. Толкова се надявам да имаме удоволствието да ушием бална рокля за теб! А сега да се погрижим за косата ти.

— Перука ли ще ми сложите?

— Не. Ти си младо момиче, а и следобедът е чудесен. Достатъчно е, ако си с хубава прическа и носиш шапка (произнесе го като „апка“). Нищо няма да слагаме върху кожата ти, тя е истински алабастър. А и това симпатично петно във формата на полумесец може като нищо да мине за изкуствена бенка. *Très chic*^[2].

Мадам Росини навигосата ми с маша, след което закрепилс фиби предната част, а другата остави да се стеле свободно върху раменете ми. Огледах се в огледалото, любувайки се сама на себе си.

Замислих се за костюменото парти миналата година, което Синтия бе организирала. Поради липсата на по-оригинално хрумване се бях маскирала като спирка на автобус и в края на вечерта ми идеше да размахам табелата около себе си, защото всеки ме питаше за разписанието.

Ха! Само ако тогава бях познавала мадам Росини! Щях да съм звездата на вечерта!

Напълно очарована отново се завъртях пред огледалото, но на това бързо бе сложен край, когато мадам Росини застана зад мен и ми

надяна „апката“. Тя представляваше огромно чудовище от слама с пера и сини панделки и според мен оплескваше целия ми външен вид. Опитах се да убедя мадам Росини да я махне, но тя остана непреклонна.

— Без апка — не. Това би било неприлично! Това не е конкурс за красота, *ma cherie*^[3]! Тук става дума за автентичност.

Потърсих в джоба на ученическата си униформа мобилния си телефон.

— Поне бихте ли ме снимали без шапката?

— *Bien stir*^[4], сладката ми!

Заех подходяща поза и мадам Росини ми направи поне трийсет снимки от всички страни, няколко дори и с шапка. Все пак Лесли трябваше да има и на какво да се посмее.

— Така, а сега ще кажа горе, че си готова. Чакай тук и повече не пипай шапката. Стои ти перфектно.

— Да, мадам Росини — казах послушно.

Едва беше напуснала помещението и вече набирах с чевръсти пръсти номера на Лесли и ѝ изпратих няколко от снимките с шапка чрез емемес. Тя се обади след четиринайсет секунди. Слава богу, обхватът в шивашкото ателие беше безупречен.

— В автобуса съм — изкрещя Лесли в ухото ми. — Вече съм приготвила бележник и химикалка за писане. Само трябва да говориш по-високо, защото до мен двама глухи индийци си говорят. За съжаление не с езика на жестовете.

Започнах да разказвам всичко, което се беше случило, като се опитах набързо да ѝ обясня къде се намирам и какво бе казала майка ми. Въпреки че говорех тотално объркано, явно Лесли успяваше да следи мисълта ми. Отвърщаше ми ту с „Яко!“ ту с „Бъди внимателна!“.

Когато ѝ описах Гидиън (искаше да чуе и най-малката подробност) каза:

— Не намирам дългата коса за чак толкова лоша. Само си спомни филма „Като рицарите“. Но обърни внимание на ушите му.

— И без това няма никакво значение. Той е високомерен и надут. Освен това е влюбен в Шарлот. Записа ли си Философски камък!

— Да, всичко записах. Веднага щом се прибера вкъщи ще се потопя в интернет. Граф Сен Жермен... защо името ми се струва

толкова познато? Може ли да се окаже, че го познавам от някой филм? Не, бъркам го с граф Монте Кристо.

— Ами ако наистина може да четете мисли?

— Тогава мисли за нещо безобидно. Или просто брой до хиляда отзад напред, но през осем. Тогава няма да можеш да мислиш за нищо друго.

— Могат да дойдат всеки момент и просто ще затворя телефона. О, виж дали ще можеш да откриеш нещо за едно малко момче на име Робърт Уайт, който преди осемнайсет години се е удавил в басейн.

— Записах си. Човече, толкова е откачено. Трябваше да ти набавим автоматичен нож или газов спрей... Знаеш ли какво? Поне си вземи телефона.

Запристъпях със ситни крачки към вратата и внимателно надникнах в коридора.

— В миналото? Мислиш ли, че ще мога да ти се обадя оттам?

— Глупости! Но можеш да направиш снимки, които ще ни помогнат. О, и много бих искала една на Гидиън. Ако е възможно хвани и ушите му. Те казват страшно много за един човек. Най-вече долната им част.

Вече можеха да се чуят нечии стъпки. Тихо затворих вратата и казах:

— Идват. До после, Лесли.

— Бъди много внимателна — чух я да казва, преди да затворя телефона и да го мушна в деколтето си. Малкото празно пространство под гърдите ми беше точно толкова голямо, колкото да го побере. Какво ли са крили дамите едно време там? Шишенца с отрова, пистолети (много малки), любовни писма?

Първото, което ми мина през ума, когато Гидиън влезе в стаята, бе: защо той не е длъжен да носи шапка? А второто бе: как може някой с червена жилетка без ръкави, тъмнозелени панталони до коленете и копринени чорапи на райета, да изглежда добре? А след това, ако изобщо мислех за нещо, то бе: дано не ми личи какво си мисля.

Зелените му очи ме стрелнаха за кратко.

— Хубава шапка.

Мръсник.

— Прекрасно — рече господин Джордж, който влезе в шивашкото ателие след Гидиън. — Мадам Росини, справили сте се

невероятно.

— Да, знам — каза тя, но остана в коридора. Ателието не беше достатъчно голямо да побере всички ни, защото роклята ми заемаше поне половината свободно пространство.

Гидиън бе завързал косата си на тила и аз съзрях възможност да му го върна.

— Имаш много хубава сатенена панделка — казах с целия сарказъм, на който бях способна. — Нашата учителка по география винаги носи такава!

Вместо да ме изгледа злобно, той се ухили.

— Всъщност панделката е направо безобидна. Трябва да ме видиш с перука.

Ако трябва да сме точни, вече го бях виждала.

— Мосю Гидиън, бях ви приготвила лимоненожълти панталони, а не тези тъмните. — Когато беше възмутена, акцентът на мадам Росини ставаше още по-силен.

— Жълти панталони заедно с червена жилетка, чорапите на Пипи дългото чорапче и кафяв плащ със златни копчета? Стори ми се прекалено шарено.

— Мъжът по времето на рококо *носи* шарено! — Мадам Росини го изгледа строго. — Аз съм експертът, не вие.

— Да, мадам Росини. Следващия път ще се слушам в думите ви — любезно отвърна Гидиън.

Огледах ушите му. Не стърчаха дори и малко, а и във всяко друго отношение не се набиваха на очи. Почувствах облекчение. Въпреки че, разбира се, това нямаше абсолютно никакво значение.

— Къде са жълтите кожени ръкавици?

— О, помислих си, че щом няма да обличам панталоните, по-добре да не слагам и ръкавиците.

— Но разбира се! — мадам Росини изцъка с език. — При цялото ми уважение към модния ви вкус, млади човече, тук не става дума за вкус, а за автентичност. Освен това много внимавах всички избрани цветове да ви подхождат, неблагодарно момче такова.

Мърморейки си тя ни остави да минем покрай нея.

— Много, много ви благодаря, мадам Росини — казах аз.

— Ах, лебедова шийке, за мен беше истинско удоволствие! Поне ти оценяваш работата ми.

Усмихнах се. Харесваше ми да съм лебедова шийка.

Господин Джордж ми намигна.

— Моля последвайте ме, госпожице Гуендолин.

— Първо трябва да й вържем очите — каза Гидиън и понечи да свали шапката от главата ми.

— По настояване на доктор Уайт — поясни господин Джордж с извинителна усмивка.

— Но това ще съсипе прическата й! — Мадам Росини перна пръстите на Гидиън. — *Tiens*^[5]! Да не би да искате да й свалите и косата от главата? Никога ли не сте чували за игли за шапки? Ето! — Тя подаде шапката и иглата на господин Джордж. — Само я носете внимателно!

Гидиън върза очите ми с черна кърпа. Подсъзнателно затаих дъх, когато ръката му докосна бузата ми и за съжаление не можах да предотвратя да не се изчервя. Но за щастие той не можеше да ме види, защото стоеше зад мен.

— Ох! — възкликнах, защото част от косата ми попадна във възела.

— Извинявай. Можеш ли да видиш нещо?

— Не. — Пред очите ми нямаше нищо друго, освен чернилка. — Защо да не мога да гледам къде отиваме?

— Не бива да знаеш точното местонахождение на хронографа — обясни Гидиън. Той положи ръка на гърба ми и ме бутна напред. Чувството да вървя сляпа в нищото бе странно, а ръката на Гидиън върху гърба ми допълнително ме смущаваше. — Излишна предпазна мярка, според мен. Къщата е същински лабиринт. Никога не би успяла да намериш помещението. А и господин Джордж смята, че си въвн от всякакво съмнение, що се отнася до евентуално предателство.

Беше много мило от страна на господин Джордж, макар и да не знаех какво точно има предвид. Кой би имал интерес да знае местонахождението на хронографа и защо?

Блъснах рамото си в нещо твърдо.

— Ох!

— Хванете ръката й, Гидиън, недодялано момче такова — каза господин Джордж невъздържано. — Та тя да не е пазарска количка в някой супермаркет, че я бутате така!

Почувствах как топла, суха ръка се склучи около моята и трепнах.

— Спокойно, аз съм. Следват няколко стъпала надолу. Внимавай.

Известно време вървахме един до друг, отначало право напред, после завивахме, след това заслизахме по стълби, а аз се бях концентрирала основно върху това ръката ми да не трепери или да не се изпоти. Гидиън не трябваше да си мисли, че близостта му ме смущава. Дали е забелязал как пулсът ми се бе ускорил?

Изведнъж десният ми крак стъпи в нищото, залитнах и със сигурност щях да падна, ако той не ме беше хванал с две ръце и не ме бе дръпнал обратно. И двете му ръце обхващаха талията ми.

— Внимание, стъпало.

— Благодаря, но и сама го разбрах, когато си изкълчих крака — казах възмутено.

— Господи, Гидиън! Внимавайте — скара се господин Джордж. — Ето! Вземете шапката. Аз ще помогна на Гуендолин.

Водена от господин Джордж, вече ми бе по-лесно да вървя. Може би защото можех да се концентрирам върху крачките си, вместо върху това ръката ми да не трепери. Разходката ни продължи цяла вечност. Отново имах чувството, сякаш се придвижваме дълбоко към земните недра. Когато най-накрая спряхме, имах чувството, че умишлено ме бяха прекарали през заобиколен маршрут, за да ме заблудят. Една врата се отвори, а после отново бе затворена и най-накрая господин Джордж махна превръзката от очите ми.

— Пристигнахме.

— Красив като майска утрин — каза доктор Уайт, но имаше предвид Гидиън.

— Много благодаря — отвърна той и направи лек поклон. — Последен писък на модата в Париж. Всъщност трябваше да нося жълти панталони и подходящи на тях ръкавици, но просто не можех да си причиня това.

— Мадам Росини е ужасно сърдита — каза мистър Джордж.

— Гидиън! — смърри го Де Вилърс, който бе изникнал иззад доктора.

— Жълти панталони, чичо Фолк!

— Там няма да срещнеш съученици, които да ти се присмеят.

— Не, няма — каза Гидиън и захвърли шапката ми върху една маса. — По-скоро ще срещна типове с бродирани розови рединготи, които се смятат за много елегантни. — Самата представа за това го накара да се потресе.

При влизането си трябваше да привикна към ярката светлина, затова сега любопитно се огледах. Както можеше да се очаква, стаята беше без прозорци и имаше камина. Напразно търсех да видя машина на времето. Забелязах само маса, няколко стола, ракла, шкаф и някакъв надпис на латински, гравирани в камъка на стената.

Господин Де Вилърс ми се усмихна приятелски.

— Синьото ти отива изключително много, Гуендолин. Мадам Росини е направила прическата ти с много вкус.

— Тъъ... благодаря.

— Трябва да побързаме. Умирам от жегата в тези парцали. — Гидиън разтвори плаща си, така че шпагата, висеща на колана му, можеше да се види.

— Застани тук. — Доктор Уайт отиде до камината и разви един предмет, увит в червена кадифена кърпа, който на пръв поглед приличаше на голям часовник. — Вече направих настройките. Имате на разположение три часа.

При по-внимателно вглеждане установих, че не ставаше дума за часовник, а за странен апарат от полирано дърво и метал, с множество копчета, клапи и колелца. Целият бе изрисуван с миниатюрни слънца, луни и звезди и изписан с тайнствени знаци и шарки. Беше заоблен като цигулка и обсипан с блестящи скъпоценни камъни, толкова масивни, че нямаше начин да са истински.

— Това ли е хронографът? Толкова малък?

— Тежи четири килограма и половина — каза доктор Уайт и прозвуча гордо като баща, който съобщава теглото на новородения си син. — И преди да попиташ — да, всички камъни са истински. Само този рубин е шест карата.

— Гидиън ще тръгне пръв — обяви Де Вилърс. — Паролата?

— *Qua redit nescitis* — каза Гидиън.

— Гуендолин?

— Да?

— Паролата!

— Каква парола?

— *Qua redit nescitis* — повтори Де Вилърс. — Паролата на пазителите за двайсет и четвърти септември.

— Но днес е шестнайсети април.

Гидиън завъртя очи.

— Ние ще се озовем на двайсет и четвърти септември, точно тук между тези стени. За да не ни направят пазителите с една глава пониски, трябва да знаем паролата. *Qua redit nescitis*. Кажй я!

— *Qua redit nescitis*. — Това никога и по никакъв начин нямаше да го запомня за повече от секунда. Ето, вече го бях забравила. Може би щяха да ми позволят да си го запиша на листче? — Какво означава това?

— Да не искаш да кажеш, че не изучавах латински в училище?

— Не — отвърнах. Имах френски и немски, а това бе достатъчно кошмарно.

— *Вие не знаете часа на неговото завръщане* — каза доктор Уайт.

— Това е един много свободен превод — поясни господин Джордж. — Може да се каже и така: *Вие не знаете кога...*

— Господа! — Де Вилърс почука многозначително по часовника си. — Не разполагаме с много време. Гидиън, готов ли си?

Гидиън протегна ръка към доктор Уайт, който отвори една от клапите на хронографа и постави показалеца му в отвора. Чу се тихо жужене, когато колелата във вътрешността на апарата се задвижиха, звучеше почти като мелодия на свирещ часовник. Един от скъпоценните камъни, огромен диамант, изведнъж заблестя и освети лицето на Гидиън с бяла светлина. В същия миг той изчезна.

— Супер яко — прошепнах впечатлена.

— Може и така да се каже — каза господин Джордж. — Сега е твой ред. Застани точно тук.

— И помни какво ти обяснихме: ще изпълняваш това, което ти каже Гидиън и каквото и да се случи, стой близо до него — продължи с наставленията доктор Уайт.

После взе ръката ми и постави показалеца ми в една от отворените клапи. Нещо остро убоде върха на пръста ми и аз подскочих.

— Ох!

Докторът задържа пръста ми върху клапата.

— Не мърдай!

Този път започна да свети един от големите червени камъни на хронографа. Червената светлина се разля наоколо и ме заслепи. Последното, което видях, бе огромната ми шапка, лежаща забравена на масата. После всичко около мен потъна в мрак.

Една ръка хвана рамото ми.

По дяволите, как беше онази тъпа парола? Qua еди-какво-си?

— Ти ли си Гидиън? — прошепнах.

— Кой друг — отвърна ми той шепнешком и пусна рамото ми. — Браво, не успя да паднеш!

Запали клечка кибрит и в следващия миг стаята бе осветена от горяща факла.

— Яко. И нея ли ти я донесе?

— Не, беше си тук. Дръж за малко.

Когато поех факлата, се зарадвах, че не нося тъпата шапка. Огромните поклащащи се пера за секунда щяха да се подпалят и тогава аз самата щях да се превърна в хубава, горяща факла.

— Тихо — каза Гидиън, въпреки че дори не бях шукнала. Бе отворил вратата (Носеше ли ключа или го бе намерил в ключалката? Не бях внимавала достатъчно) и внимателно се оглеждаше в коридора. Бе тъмно като в рог.

— Тук мирише някак си на мърша — казах аз.

— Глупости. Хайде, ела! — Гидиън затвори вратата след нас, взе факлата от ръката ми и пристъпи в тъмния коридор. Последвах го.

— Няма ли отново да завържеш очите ми? — реших да го измайтапя.

— Адски тъмно е, а и без това никога не би запомнила пътя — отвърна Гидиън. — Още една причина винаги да си плътно до мен. Защото най-късно след три часа трябва да сме отново тук долу.

Още една причина да трябва да знам пътя. Как щях да се оправя, ако с Гидиън се случеше нещо или се наложеше да се разделим? Според мен не беше никак добра идеята да ме държат в неведение. Но прехапах език. Нямах желание точно сега да се разправам с господин Гадняр.

Миришеше на мухъл много повече отколкото в нашето време. В коя година бяхме дошли? Миризмата наистина беше специфична, сякаш тук долу гниеше нещо.

Поради някаква причина изведнъж се замислих за плъхове. Във филмите в дългите тъмни коридори, осветени от факли, винаги имаше и плъхове! Грозни черни плъхове, чиито очи светят в тъмното. Или умрели плъхове. А, да, и паяци. Паяците също бяха задължителна част.

Стараех се да не докосвам стените и да не си представям как тлъсти паяци се захващат за подгъва на роклята ми и бавно се провират под нея, за да запълзят нагоре по голите ми крака...

Вместо това броях крачките до всеки завой. След четирийсет и четири крачки поехме надясно, след петдесет и пет наляво, после отново наляво и стигнахме до една вита стълба, която водеше нагоре. Повдигнах полите си колкото можах по-нависоко, за да не изоставам от Гидиън.

Някъде там горе се виждаше светлина и ставаше все по-ярка, колкото повече се изкачвахме, докато не се озовахме в един широк коридор, осветен от много факли, поставени на стените. В края на коридора се виждаше широка врата, а от двете ѝ страни имаше рицарски доспехи, точно толкова ръждясали колкото и в нашето време.

За щастие не видях никакви плъхове и въпреки това имах чувството, че ни наблюдават, и колкото повече се приближавахме към вратата, толкова по-силно ставаше чувството. Огледах се, но коридорът беше празен.

Когато изведнъж едната от рицарските брони вдигна ръка и ни препречи пътя с едно опасно изглеждащо копие (или както там се наричаше), спрях като закована и шумно поех въздух. Сега вече знаех кой ни беше наблюдавал.

Напълно излишно рицарската броня проговори, при това с металически звучащ глас:

— Стой!

Идеше ми да извикам от ужас, но отново от гърлото ми не излезе нито звук. Все пак доста бързо разбрах, че не рицарската броня се движеше и говореше, а човекът, който бе в нея. Другата броня също изглеждаше обитавана.

— Трябва да говорим с Великия пазител — каза Гидиън. — Въпросът е спешен.

— Паролата — каза втората рицарска броня.

— *Qua redit nesciis* — отвърна Гидиън.

А, да, точно така. За един кратък момент бях наистина впечатлена. Той действително я беше запомнил.

— Можете да минете — каза първата броня и дори ни отвори вратата.

Зад нея се простираше още по-дълъг коридор, който също бе осветен от факли. Гидиън сложи нашата в една поставка на стената и забърза напред, а аз го последвах бързо, доколкото ми позволяваше кринолина. Вече бях започнала да се задъхвам.

— Тук е като в някой филм на ужасите. Направо сърцето ми спря. Мислех, че броните са само за декорация! Искам да кажа, че едва ли рицарските доспехи са на мода през осемнайсети век, нали? И сигурно не са от особена полза, си мисля.

— Пазителите ги носят заради традицията. И в нашето време не е по-различно.

— Но в нашето време не съм видяла рицар с доспехи. — Но после ми хрумна, че май все пак бях видяла. Просто си мислех, че са доспехи без рицар вътре.

— Разбързай се малко!

Беше му лесно да говори. Все пак той не трябваше да мъкне със себе си рокля с размерите на единична палатка.

— Кой е този *Велик пазител*?

— Орденът има един Велик пазител, който го ръководи. Разбира се, по това време е самият граф. Орденът все още е млад, основан е от графа само преди трийсет и седем години. Дори и по-късно председателството често е поемано от членове на рода Де Вилърс.

Това означаваше ли, че граф Сен Жермен е от рода Де Вилърс? Тогава защо се казваше Сен Жермен?

— А сега? Тъъ, искам да кажа в *наше* време? Кой е Великият пазител?

— В момента е моят чичо Фолк. Той е застъпил след дядо ти, лорд Монтроуз.

— Наистина ли? — Моят любим, винаги в добро настроение дядо като Велик пазител в тайната ложка на граф Сен Жермен! А пък аз винаги съм мислела, че е бил под чехъла на моята баба. — А какъв пост заема лейди Ариста?

— Никакъв. В ложата не могат да членуват жени. Макар че най-близките от семействата на членовете автоматично се числят към

външния кръг на посветените, те нямат думата при взимането на решения.

То се знае!

Може би начинът, по който се отнасяше с мен, беше вроден при Де Вилърс? Нещо като генетичен дефект, заради който положителното им отношението към жените се изчерпваше с презрителна усмивка? От друга страна с Шарлот се бе държал много учтиво. И трябваше да призная, че в момента държанието му бе приемливо.

— Всъщност защо винаги наричате баба си „лейди Ариста“? Защо не се обръщате към нея с „бабо“, както правят останалите деца?

— Просто така. А защо жените не могат да членуват в ложата?

Гидиън протегна ръка към мен и ме избута зад себе си.

— Затвори си за малко устата.

— Моля?

В края на коридора имаше друго стълбище. От горе нахлуваше дневна светлина, но преди да приближим стълбището двама мъже с извадени шпаги излязоха от сенките, сякаш ни бяха очаквали.

— Добър ден — поздрави Гидиън, който, за разлика от мен дори не беше трепнал, но бе поставил ръка върху шпагата си.

— Паролата! — извика единият мъж.

— Вчера също бяхте тук — каза другият мъж и се приближи още една крачка към нас, за да разгледа Гидиън. — Или вашият помлад брат. Приликата е поразителна.

— Това ли е момчето, което може да се появява от нищото? — попита първият мъж.

И двамата зяпаха Гидиън с отворени усти. Носеха подобни на неговите дрехи и явно мадам Росини наистина беше права: мъжът по времето на рококо наистина обичаше шареното. Тези тук бяха комбинирали тюркоазеносиньо на лилави цветчета с червено и кафяво, а единият наистина носеше лимоненожълт редингот. Трябваше да изглеждат ужасяващо, но все пак имаше някакъв стил в облеклото им. Просто беше малко шарено.

На главите си носеха перуки, от които над ушите им се спускаха масури, а отзад на тила имаха малки опашки, които бяха вързани със сатенени панделки.

— Да кажем, че знам някои пътища в тази къща, които на вас не са известни — каза Гидиън с арогантна усмивка. — Аз и моята

спътница трябва да говорим с Великия пазител. Въпросът е спешен.

— Магарето винаги първо себе си споменава — измърморих тихо.

— Паролата?

Quark edit bisquitis. Или нещо такова.

— *Qua redit nescitis* — каза Гидиън.

Е, почти познах.

[1] Рогови пластини, заместващи зъбите при беззъбите баленови китове. — Бел.прев. ↑

[2] Много шик (фр.). — Бел.прев. ↑

[3] Скъпа (фр.). — Бел.прев. ↑

[4] Разбира се (фр.). — Бел.прев. ↑

[5] Как така! (фр.). — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 11

РОДОСЛОВНО ДЪРВО НА ЖЕНИТЕ, НОСИТЕЛКИ НА ГЕНА:

Елейн Върли — Опал

(1562–1580)

Сесилия Удвил — Аквамарин

(1628–1684)

Жана дьо Понкаре (мадам Дюрфе) — Цитрин

(1705–1775)

Маргрет Тилни — Нефрит

(1877–1944)

Люси Монтроуз — Сапфир

(род. 1976)

Гуендолин Шепърд — Рубин

(род. 1994)

Из хрониките на великите
пазители

Том 4. Кръгът на дванайсетте

Мъжът с жълтия редингот прибра шпагата си.

— Последвайте ме.

Погледнах с любопитство през първия прозорец, покрай който минахме. Значи така изглеждаше осемнайсети век. От вълнение кожата ми настръхна. Но можех да видя само хубавия вътрешен двор с фонтана в средата, който вече бях виждала.

Отново се изкачихме по едни стълби, като Гидиън ме пусна да мина пред него.

— Вчера също си бил тук? — полюбопитствах. Шепнех, за да не може да ни чуе Жълтият, който вървеше само няколко крачки пред нас.

— За тях е вчера. За мен са изминали почти две години.

— И защо си бил тук?

— Представих се на графа и му съобщих, че първият хронограф е откраднат.

— Сигурно не му е станало особено приятно.

Жълтият се правеше, че не слухти, но направо можеше да се види как напряга уши под белите масури.

— Прие го с по-голямо самообладание, отколкото очаквах. И след първоначалния ужас бе изключително радостен, че вторият хронограф действително функционира и по този начин ни се предоставя още един шанс да доведем нещата до добър край.

— А къде се намира хронографът сега? — прошепнах. — Имам предвид в този момент, в това време?

— Вероятно някъде тук в сградата. Графът не би се разделил задълго с него, защото и той трябва да елапсира, за да предотврати неконтролируеми пътувания във времето.

— Защо просто да не можем да вземем хронографа с нас в бъдещето?

— По много причини. — Тонът на Гидиън се беше променил, вече не бе толкова арогантен, но затова пък звучеше покровителствено. — Най-важните са повече от очевидни. Едно от дванайсетте златни правила на пазителите за боравене с хронографа гласи, че континуума не бива да се прекъсва. Ако вземем хронографа с нас в бъдещето, графът и родените след него носители на гена ще са принудени да се оправят без него.

— Да, но и никой няма да може да го открадне.

Гидиън поклати глава.

— Личи си, че досега не си изучавала естеството на времето. Има следствени връзки, които е много опасно да бъдат прекъснати. В най-лошия случай е възможно дори да не бъдеш родена.

— Разбирам — излъгах.

Междувременно бяхме стигнали първия етаж и минахме покрай още двама въоръжени с шпаги мъже, с които Жълтият размени шепнешком няколко думи. Как точно беше паролата? Хрумваше ми единствено *Qua nesquick mosquitos*. Непременно трябваше да се сдобия с нов мозък.

Двамата мъже зяпаха мен и Гидиън с нескрито любопитство и едва бяхме минали покрай тях, когато започнаха да си шушукат помежду си. Много ми се искаше да чуя за какво си говорят.

Жълтият почука на една врата. В помещението, зад бюро седеше друг мъж, който също носеше перука — но руса — и шарени дрехи. Над бюрото човек биваше заслепен от тюркоазен редингот и жилетка на цветчета, а под бюрото насреща му се смееха червени панталони до коленете и раирани чорапи. Вече нищо не можеше да ме учуди.

— Господин секретар — каза Жълтият, — тук е отново посетителят от вчера и отново знае паролата...

Секретарят погледна невярващо Гидиън в лицето.

— Как може да знаете паролата, при положение че я обявихме едва преди два часа и оттогава никой не е напускал къщата? Всички входи са строго охранявани. А вие коя сте? За жените достъпът тук е забранен.

Исках учтиво да кажа името си, но Гидиън хвана ръката ми и ме прекъсна.

— Трябва да говорим с графа. Въпросът е неотложен. И е много спешно.

— Те дойдоха *от долу* — вметна Жълтият.

— Но графът не е в къщата — обясни секретарят. Той бе скочил от мястото си и кършеше ръце. — Можем да изпратим куриер...

— Не, трябва да говорим с него лично. Нямаме време да изпращаме куриери напред-назад. Къде се намира той в момента?

— Той е на посещение при лорд Бромптън в новата му къща на „Уигмор Стрийт“. Провеждат разговор от изключителна важност, който бе насрочен след вашето посещение вчера.

Гидиън изруга тихо.

— Трябва ни карета, която да ни закара до „Уигмор Стрийт“. Веднага!

— Мога да го уредя — каза секретарят и кимна на Жълтия. — Заеми се лично с това, Уилбур.

— Но... ще имаме ли достатъчно време? — попитах, мислейки си за дългия път обратно до плесенясалия сутерен. — Докато стигнем до „Уигмор Стрийт“ с карета... — Там се намираще кабинетът на нашия зъболекар. Следващата спирка на метрото бе „Бонд Стрийт“. При това имаше: поне едно прекачване. И както казах — с метрото! А колко дълго би се пътувало с карета, дори не исках да си представям. — Може би е по-добре да дойдем друг път?

— Не — каза Гидиън и изведнъж ми се усмихна. На лицето му бе изписано нещо, което не можех да определя точно. Може би жажда за приключение? — Разполагаме с повече от два часа и половина. Ще отидем до „Уигмор Стрийт“ — каза в добро настроение.

Пътуването с карета през Лондон бе по-вълнуващо от всичко, което бях виждала до този момент. По някаква незнайна причина си бях представяла Лондон без колите съвсем спокоен — шляещи се по улиците хора със слънчобрани и шапки, от време на време някоя влачеща се карета, без воня на изгорели газове, без безогледно фучащи такситата, които ще те сгазят дори когато се опитваш да пресечеш на зелено на пешеходна пътека.

В действителност беше всичко друго, но не и спокойно. Първо, че валеше. И второ, и без колите и автобусите движението беше крайно хаотично: карети и каруци от всякакъв вид се бутаха плътно една до друга, пръски от водата от локвите и калта хвърчаха наоколо. Макар че не смърдеше на газове, във въздуха се носеше неприятна миризма на разложено и на конски и други изпражнения. Никога досега не бях виждала толкова много коне на едно място. Само нашата карета беше теглена от четири черни и много красиви коня. Мъжът с жълтия редингот седеше на капрата и насочваше животните през навалищата с главоломна скорост. Каретата се клатеше необуздано и всеки път, когато вземахме някой завой, си мислех, че ще се обърнем. От страх и защото полагах неимоверни усилия да не се катурна върху Гидиън, почти нищо не видях от Лондон. Когато успеях да погледна през прозореца, абсолютно нищо не ми се струваше познато. Сякаш бях попаднала в напълно друг град.

— Това е Кингсуей — каза Гидиън. — Човек не може да го разпознае, нали?

Кочияшът ни предприе безразсъдно изпреварване на каруца с биволи и карета, подобна на нашата. Този път не можах да предотвратя земното притегляне да ме запрати към Гидиън.

— Този тип да не се мисли за Бен-Хур^[1] — казах, докато отново се настанявах в моя ъгъл.

— Карането на карета е голямо удоволствие — отвърна Гидиън и гласът му звучеше сякаш завиждаше на мъжа на капрата. — Разбира

се, още по-весело е с отворена карета. Лично аз предпочитам някой файтон.

Каретата отново се разклати и почувствах как започваше да ми се гади. Това преживяване определено не беше за хора с лабилни стомаси.

— Мисля, че аз предпочитам някой ягуар — казах изтощено.

Все пак трябваше да призная, че пристигнахме на „Уигмор Стрийт“ по-бързо, отколкото предполагах, че е възможно.

Когато слязохме от каретата пред една разкошна къща, се огледах наоколо, но не разпознах нищо от тази част на града, въпреки че за съжаление посещавах зъболекаря си по-често отколкото ми се искаше. Въпреки това сякаш някакво бегло чувство на познатост се стелеше наоколо.

Беше престанало да вали. Лакеят, който ни отвори вратата, първоначално твърдеше, че лорд Бромптън не си е вкъщи, но Гидиън убедително го увери, че му е известно противното и че ако на мига не ни заведе при лорда и неговия посетител, ще загуби работата си още същия ден. Той сложи в ръката на изплашения мъж пръстена си с печат и му заповяда да побърза.

— Имаш собствен пръстен с печат? — попитах, докато чакахме в преддверието.

— Да, разбира се — отвърна Гидиън. — Много ли си развълнувана?

— Защо? Трябва ли?

Пътуването с каретата още ми държеше, така че в момента не можех да си представя нещо по-вълнуващо. Но сега, след като го спомена, сърцето ми започна да бие като лудо. Спомних си какво бе казала майка ми за графа. Ако този мъж наистина можеше да чете мисли...

Опипах прическата си, която сигурно бе напълно съсипана от пътуването.

— Перфектна е — успокои ме Гидиън с лека усмивка.

Това пък сега какво трябваше да означава? Искаше непременно да ме изнерви ли?

— Знаеш ли какво? Нашата готвачка също се казва Бромптън — казах, за да прикрия смущението си.

— Да, светът е малък.

Лакеят тичаше надолу по стълбите с развети поли на редингота си.

— Господата ви очакват, сър.

Последвахме мъжа до първия етаж.

— Наистина ли може да четете мисли? — прошепнах.

— Лакеят ли? — прошепна в отговор Гидиън. — Надявам се, че не. Току-що си помислих, че прилича на невестулка.

Това да не би да бе нещо като опит за шега? Господин „махни се от пътя ми, защото имам важна мисия за пътуване в миналото“ действително се шегуваше? Бързо се усмихнах. Все пак това трябваше да бъде поощрено.

— Не лакеят, а графът.

Той кимна.

— Така се твърди.

— Чел ли е *твоите* мисли?

— Ако ги е чел, не съм разбрал.

Лакеят ни отвори една от вратите и направи нисък поклон. Заковах се на място. Може би просто не трябваше да мисля за нищо? Но това бе просто невъзможно. Тъкмо бях решила да не мисля за нищо и милиони мисли преминаха през съзнанието ми.

— Първо дамата.

Направих няколко крачки напред и отново спрях, несигурна какво се очаква сега от мен. Гидиън ме последва, а след още един дълбок поклон лакеят затвори вратата след нас.

Намирахме се в голям, елегантно обзаведен салон с високи прозорци и бродирани завеси, от които вероятно би се получила страхотна рокля.

Трима мъже срещу нас ни наблюдаваха. Първият бе дебелак, който с усилие можа да се надигне от стола си, вторият бе по-млад, много мускулест мъж, който единствен не носеше перука, а третият бе слаб и висок, чертите на лицето му приличаха на тези от портрета в кабинета с архивите.

Граф Сен Жермен.

Гидиън се поклони, макар и не толкова дълбоко като лакея. Тримата мъже също се поклониха.

Докато аз просто си стоях и нищо не правех. Никой не ме бе научил как се прави поклон с кринолин. А и освен това намирах

поклоните за глупави.

— Не очаквах да ви видя толкова скоро, млади приятелю — каза мъжът, когото мислех за граф Сен Жермен. Цялото му лице сияеше. — Лорд Бромптън, ще позволите ли да ви представя прапраправнукът на моя прапраправнук? Гидиън де Вилърс.

— Лорд Бромптън! — Отново малък поклон. Явно ръкостискането все още не бе дошло на мода.

— Смятам, че наследниците ми са се развили великолепно, поне що се отнася до външния вид — каза графът. — Явно при избора на дамата на сърцето ми съм имал късмет. Прекалено орловият нос съвсем е изчезнал.

— О, скъпи графе, отново се опитвате да ме впечатлите с невероятните си истории — каза лорд Бромптън, докато отново се настаняваше в стола си, който изглеждаше толкова мъничък, че се притесних, че ще се счупи на мига. Лордът не беше просто закръглен като господин Джордж, мъжът бе екстремно дебел! — Но аз нямам нищо против — продължи той и свинските му очички гледаха развеселено. — С вас винаги е много забавно. Всяка секунда има някаква изненада.

Графът се засмя и се обърна към младия мъж без перука.

— Лорд Бромптън е и ще си остане невярващ, скъпи ми Миро! Трябва да измислим още нещо, за да го убедим в делото ни.

Мъжът отговори нещо на непознат, твърдо и рязко звучащ език и графът отново се засмя, после се обърна към Гидиън.

— Това, скъпи ми внуко, е моят добър приятел и побратим Миро Ракоци, в хрониките на пазителите известен като *Черния леопард*.

— Приятно ми е да се запознаем — отвърна Гидиън.

Отново поклони от всички страни.

Ракоци — откъде името ми бе толкова познато? И защо предизвикваше у мен такова неприятно чувство?

Усмивка изви устните на графа, когато погледът му бавно се плъзна по мен. Автоматично затърсих някаква прилика между него и Гидиън или Фолк де Вилърс. Но не намерих такава. Очите на графа бяха много тъмни и в погледа му имаше нещо пронизващо, което отново ме накара да се замисля за думите на мама.

Да мисля! Само не и това. Но все с нещо мозъкът ми трябваше да се занимава, затова запях наум „Бог да пази кралицата“.

Графът ме заговори на френски, което не схванах веднага (все пак в мислите си пламенно пеех националния химн), но с известно закъснение и въпреки непознатите думи, дължащи се на бедния ми речник, успях да си преведа следното:

— А ти, красиво момиче, си [непозната дума] на добрата [непозната дума] Жана Дюрфе. Бяха ми казали, че имаш червена коса.

Да, явно ученето на думи все пак наистина бе основата при ученето на чужд език, както винаги казваше учителката ни по френски. За съжаление, не познавах и въпросната Жана Дюрфе, затова не успях да се досетя за смисъла на изречението.

— Тя не разбира френски — обясни Гидиън също на френски. — И тя не е момичето, което очаквахте.

— Как е възможно? — Графът поклати глава. — Всичко това е изключително [непозната дума].

— За съжаление погрешното момиче бе подготвено за [непозната дума].

Да, за съжаление.

— Погрешното? Всичко това ми изглежда една огромна грешка.

— Това е Гуендолин Шепърд, тя е братовчедка на въпросната Шарлот Монтроуз, за която ви разказах вчера.

— Значи също е внучка на лорд Монтроуз, последният [непозната дума]. И също така братовчедка на [непозната дума]? — Графът ме наблюдаваше с тъмните си очи и аз отново започнах да пея наум. *Send her victorious, happy and glorious...* — [Непозната дума] [непозната дума] е това, което просто не мога да разбера.

— Нашите учени казват, че е напълно възможно генетически [непозната дума] да...

Графът вдигна ръка, за да накара Гидиън да млъкне.

— Знам, знам! Според научните закони може и да е така. Но въпреки това имам лошо предчувствие.

Е, изглежда и той се чувстваше като мен.

— Значи не знае френски? — попита, този път на немски. Немският ми се отдаваше малко по-добре (все пак от пет години имах стабилна петица), но и тук се появяваха досадни непознати думи. — Защо е толкова зле подготвена?

— Тя изобщо не е била подготвяна, графе. Не говори чужди езици. — Явно Гидиън говореше и немски. И във всяко друго

отношение тя е напълно [непозната дума]. Шарлот и Гуендолин са родени в един и същи ден. По погрешка се е смятало, че Гуендолин е родена един ден по-късно.

— Но как е било възможно да бъде объркано такова нещо? — Най-сетне можех да разбера всяка дума. Отново бяха преминали на английски и графът говореше без никакъв акцент. — Защо ли имам чувството, че пазителите в твоето време не взимат задълженията си достатъчно на сериозно?

— Мисля, че отговорът е в това писмо. — Гидиън измъкна запечатан пощенски плик от вътрешния джоб на редингота си и го подаде на графа, чийто поглед ме прониза.

... frustrate their knavish tricks, on Thee our Hopes we fix, God save us all...

Аз избегнах погледа на тъмните му очи и се загледах в другите двама мъже. Изглежда лорд Бромптън имаше повече непознати думи и от мен (устата му зееше отворена над множеството двойни брадички и изглеждаше малко тъпичък), а другият мъж, Ракоци, разглеждаше внимателно ноктите на ръцете си.

Той беше млад, може би на около трийсет, имаше черна коса и странно, издължено лице. Щеше да изглежда много добре, ако устните му не бяха разтеглени, сякаш в устата си усеща изключително отвратителен вкус, а кожата му не изглеждаше болнаво бледа. Замислих се дали не е използвал светлосива пудра, когато изведнъж той вдигна поглед и ме погледна право в очите. Неговите бяха гарвановочерни, не можех да различа къде свършва ирисът и започва зеницата. Сториха ми се странно мъртви, без да мога да кажа защо. Автоматично започнах отново да пея наум „Бог да пази кралицата“.

Междувременно графът бе счупил печата на плика и бе разгънал писмото. С въздишка започна да чете. От време на време вдигаше глава и ме поглеждаше. Все още не бях помръднала от мястото си.

Not in this land alone, but be God's mercies known...

Какво пишеше в писмото? Кой го бе написал? Явно лорд Бромптън и Ракоци се интересуваха от същото. Лордът проточи дебелия си врат, за да хвърли поглед на написаното, докато Ракоци се концентрираше върху лицето на графа. Явно изражението на отвращение, което изразяваха устните му, бе вродено.

Когато отново обърна лицето си към мен, косъмчетата по ръцете ми настръхнаха. Очите му приличаха на черни дупки и сега вече разбрах защо изглеждаха като мъртви: светлината не се отразяваше в тях, липсваха отблясъците, които правеха очите живи. Това бе не само странно, но и наистина плашещо. Бях повече от доволна, че поне пет метра ме делиха от тези очи.

— Мило дете, изглежда твоята майка е рядко своенравен човек, нали? — Графът бе приключил е четенето на писмото и го сгъна. — Какви са мотивите ѝ, може само да се гадае.

Той пристъпи към мен и под пронизващия му поглед не можех да си спомня дори националния химн. И тогава забелязах нещо, което преди това от страх ми бе убягнало: графът бе стар. Въпреки че очите му буквално струеше енергия, стойката му бе изправена, а гласът му звучеше младежки и жизнен, следите на старостта не можеха да останат незабелязани. Кожата на ръцете и лицето му бе набръчкана като пергамент, като бръчките и синеещите вени си личаха дори и под пластове пудра. Старостта му придаваше крехкост, нещо, което почти ме изпълни със състрадание.

Във всеки случай страхът изведнъж ме напусна. Та това бе само един стар мъж, по-стар от собствената ми баба.

— Гуендолин е в неведение както за мотивите на майка ѝ, така и за събитията, довели до тази ситуация — каза Гидиън. — Тя няма представа за абсолютно нищо.

— Странно, много странно — рече графът, докато бавно ме обиколи веднъж. — Ние действително никога не сме се срещали.

Разбира се, че никога не сме се срещали, че как би могло това да се случи?

— Но ти нямаше да си тук, ако не си рубинът. *Рубин, надарен с магията на гарвана, затваря кръга сол мажор, който дванайсетте образуват.* — Той бе приключил с обиколката си, застана точно пред мен и ме погледна в очите. — Каква е твоята магия, момиче?

... from shore to shore. Lord make the nations see...

Ох! Какво правех? Та това бе само един старец. Трябва да се отнасям любезно и с уважение към него, а не да го зяпам като парализиран заек змия.

— Нямам представа, сър.

— С какво си по-специална? Сподели с мен.

Какво ми беше по-специалното, като изключим факта, че от два дни можех да пътувам в миналото? Изведнъж отново можех да чуя гласа на леля Гленда, която казва: „*Още докато беше бебе, си личеше, че Шарлот е родена за по-висши дела. Вие, обикновените деца, изобщо не можете да се сравнявате с нея*“.

— Мисля, че изобщо не съм специална, сър.

Графът изцъка с език.

— Възможно е да си права. Все пак това е само едно стихотворение. Стихотворение със съмнителен произход. — Изглежда изведнъж загуби интерес към мен и се обърна към Гидиън. — Скъпи синко, чета с истинско възхищение какво си постигнал. Открил си Ланселот де Вилърс в Белгия! Уилям де Вилърс, Сесилия Удвил — очарователния аквамарин — и близнаците, с които никога не се запознах, също са отметнати. И представете си, лорд Бромптън, това момче е посетило дори мадам Жана Дюрфе, родена Понкаре, в Париж и я е убедило да дари малко кръв.

— За същата мадам Дюрфе ли говорите, на която моят баща дължи приятелството си с мадам Помпадур и не на последно място с вас?

— Не познавам друга с това име — отвърна графът.

— Но тази мадам Дюрфе е починала преди десет години.

— Преди седем, ако трябва да бъдем точни. По това време пребивавах в двора на маркграф^[2] Карл Александър фон Ансбах. Ах, чувствам се много близък с Германия. Интересът към франкмасонството и алхимията там е радващо висок. И както вече ми бе казано преди много години, ще умра в Германия.

— Само отклонявате темата на разговора — каза лорд Бромптън.

— Как може този млад мъж да е посетил мадам Дюрфе в Париж? Преди седем години той самият е бил още дете.

— Все още нямате правилния начин на мислене, скъпи лорде. Попитайте Гидиън, кога е имал удоволствието да вземе кръвта на мадам Дюрфе.

Лордът погледна въпросително към Гидиън.

— През май 1759 година.

Лордът се изсмя пронизително.

— Но това е невъзможно. Вие самият сте на не повече от двацет години.

Графът също се засмя развеселено.

— 1759-а. Никога не ми е разказвала за това, старата хитруша.

— По това време вие също пребивавахте в Париж, но имах строга заповед да не се срещам с вас.

— Заради континуума, знам — въздъхна графът. — Понякога роптая срещу собствените си закони... Но да се върнем към скъпата Жана. Трябваше ли да употребиш сила? При мен тя не беше особено готова да сътрудничи.

— Тя ми разказа. А също така и как сте ѝ измъкнали хронографа.

— Измъкнал! Та тя дори не знаеше какво съкровище е наследила от баба си. Горкият, очукан апарат си стоеше неизползван в един прашлясал сандък на тавана. Рано или късно е щял напълно да потъне в забравата. Аз го спасих и го използвах според първоначалното му предназначение. И благодарение на гениите, които в бъдещето ще се присъединят към ложата ми, днес той отново функционира. Това граничи с чудо.

— Освен това мадам сподели, че за малко да я удушите, защото не е знаела рождената дата и моминското име на баба си.

Удушил? Не беше ли това малко крайно!

— Да, точно така. Подобни пропуски ми костваха безкрайно много време, което прекарах, ровейки се в стари църковни дневници, вместо да го посветя на по-важни неща. Жана е една изключително злопамятна личност. Значи умението ви да я накарате да ви сътрудничи, е наистина достойно за възхищение.

Гидиън се усмихна.

— Не беше лесно. Но явно съм успял да спечеля доверието ѝ. Освен това танцувах с нея гавот^[3]. Пък и търпеливо изслушах оплакванията ѝ от вас.

— Колко несправедливо. Все пак ѝ осигурих вълнуваща афера с Казанова и въпреки че той беше хвърлил око на парите ѝ, много жени ѝ завиждаха. А и братски делях с нея моя хронограф. Ако не бях аз...

— Явно развеселен, графът отново се обърна към мен. — Неблагодарна жена, твоята прародителка. И за съжаление не бе благословена с голяма интелигентност. Мисля, че никога не разбра какво точно се случва с нея, горката, стара женица. Освен това беше обидена, че в кръга на дванайсетте ѝ е отредено да бъде цитрин. *Защо вие можете да сте смарагд, а аз само един жалък цитрин, казваше*

тя. В днешно време никой, който държи на себе си, не носи цитрин. — Той се засмя. — Нейната глуповатост нямаше равна. Бих искал да знам по време на старините си колко често е пътувала във времето. Може би изобщо не е. И без това не е била голяма пътешественичка. Понякога минаваше цял месец, без да се случи да изчезне. Бих казал, че женската кръв е значително по-ленива от нашата. Както и женската мисъл е значително по-бавна от мъжката. Ще се согласиш ли с мен, момиче?

Дърт шовинист, помислих си, докато свеждах надолу очи, празнодумен, надут, скучен старец.

О, небеса! Да не би да бях полудяла? Нали нищо не трябваше да си мисля! Но явно четенето на мисли не се отдаваше на графа толкова добре, защото той продължаваше да се хили.

— Не е особено разговорлива, нали?

— Просто е срамежлива.

Май сплашена би била по-точната дума.

— Няма срамежливи жени — възрази графът. — Зад уж срамежливо свеждане на погледа просто прикриват собствената си глуповатост.

Все повече стигах до заключението, че не трябва да се страхувам от него. Той бе просто един самовлюбен старец женомразец, който сам обичаше да се слуша как говори.

— Изглежда нямате особено високо мнение за жените — каза лорд Бромптън.

— О, напротив! — отвърна графът. — Обичам жените. Наистина! Просто не вярвам, че разполагат с нужния мозък, който да е от полза за човечеството. Затова в моята ложа жените нямат работа. — Той се усмихна сияйно на лорда. — Между другото, лорд Бромптън, нерядко за много мъже това е решаващият аргумент, за да пожелаят членството.

— И въпреки това жените ви обичат! Баща ми не се уморяваше да ми разказва въодушевено за успехите ви при дамите. По всяко време, както тук в Лондон, така и в Париж, са лежали в краката ви.

Графът веднага се отнесе в спомени за времето си на разбивач на женски сърца.

— Не е особено трудно да омаеш една жена и да я подчиниш на волята си, скъпи лорде. Всички са еднакви. Ако не се занимавах с по-

възвишени дела, отдавна да съм написал книга със съвети за подходящото държане спрямо жените.

Да, разбира се. А аз дори вече можех да му предложа подходящото заглавие: „С душене към успех“ или „Как с дрънкане на глупости да слошим съпротивата на всяка жена“. За малко да се разсмея. Но тогава видях, че Ракоци ме наблюдава много внимателно и закачливото ми настроение се изпари толкова бързо, колкото се бе появило.

Явно се бях побъркала! Черните очи фиксираха моите за секунда, сведох поглед към мозаечния под и опитах да се преборя с чувството на паника, което заплашваше да ме погълне. Не от графа трябваше да се страхувам, това бе повече от ясно. Но това не означаваше, че можех да се чувствам в безопасност.

— Всичко това е много забавно — каза лорд Бромптън, а двойните му брадички се тресяха от удоволствие. — Без съмнение във ваше лице и в това на придружителите ви са пропилены истински артистични таланти. Както казваше баща ми, вие можете да разказвате изумителни истории, скъпи ми графе Сен Жермен. Но за съжаление не можете да докажете нито една от тях. Досега не сте ми показали нито един фокус.

— Фокус! — извика графът. — О, скъпи ми лорде, вие сте такава душа, изпълнена със съмнения. Отдавна да съм загубил търпение с вас, ако не се чувствах задължен към баща ви, бог да го богослови. И ако интересът ми към вашите пари и влияние не беше толкова голям.

Лордът се засмя неловко.

— Е, поне сте откровен.

— Алхимията не може да съществува без покровителство. — Графът се обърна импулсивно към Ракоци. — Ще трябва да демонстрираме на добрия лорд няколко от нашите фокуси. Той е от хората, които вярват само на онова, което видят. Но първо трябва да разменя няколко думи на четири очи с правнука си и да напиша писмо до Великия пазител на моята ложа в бъдещето.

— Спокойно можете да използвате за целта кабинета в съседство — каза лордът и посочи една врата зад себе си. — И с най-голям интерес ще очаквам демонстрацията ви.

— Ела, синко. — Графът хвана ръката на Гидиън. — Има някои неща, за които искам да те попитам. И друга, които трябва да ти кажа.

— Имаме на разположение само половин час — каза Гидиън, поглеждайки към джобния си часовник, който бе закрепен със златна верижка за жилетката му. — Най-късно тогава трябва да тръгнем обратно за Темпъл.

— Ще ни стигне — рече графът. — Пиша бързо, а и мога да правя двете едновременно: да говоря и да пиша.

Гидиън се засмя. Изглежда той наистина намираще графа за забавен и явно напълно бе забравил, че и аз бях там.

Прокашлях се. Наполовина стигнал до вратата той се обърна към мен и въпросително повдигна вежда. Аз също отговорих мълчаливо, защото нямаше да е много подходящо да кажа на глас: „Само не ме оставяй сама с тези откачалки.“

Гидиън се поколеба.

— Тя само ще пречи — каза графът.

— Изчакай ме тук — рече Гидиън неочаквано мило.

— През това време лордът и Миро ще й правят компания — продължи графът. — Спокойно можете да я разпитате за бъдещето. Това е единствена по рода си възможност. Тя идва от двама и първи век, попитайте я за автоматичните влакове, които ще фучат под Лондон. Или за златистите летящи апарати, които се издигат във въздуха сякаш с рева на хиляди лъвове и могат да прекосят морето на множество километри височина.

Лордът така силно се разсмя, че сега сериозно се притесних за стола му. Всяка от гигантските му паласки се тресеше.

— А има ли още нещо друго?

В никакъв случай не исках да оставам сама с него и Ракоци. Но Гидиън само се усмихна, въпреки че му отправих умоляващ поглед.

— След малко се връщам — каза той.

[1] Американски филм, базиран на едноименния роман на Лу Уолъс. Действието се развива по времето, когато е живял Исус. — Бел.прев. ↑

[2] Висша титла в средновековна Германия. — Бел.прев. ↑

[3] Старинен френски танц. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 12

„Както бе уговорено, черен турмалин (Пол де Вилърс) пристигна днес от 1992 година, за да елапсира в кабинета с архивите. Но този път го придружаваше едно червенокосо момиче, което твърдеше, че се казва Люси Монтроуз и че е внучката на нашия адепт Лукас Монтроуз. Тя определено притежаваше фатална прилика с Ариста Бишъп (от родословната линия на нефрит, обект на научно наблюдение номер 4). Заведохме двамата в кабинета на Лукас. Сега на всички ни е ясно, че Лукас явно ще направи предложение на Ариста, а не на Клодин Сиймор, както се надяваме от него. (Въпреки че Ариста има по-хубави крака и наистина желязна ръка, това трябва да ѝ се признае.) Много странно да получиш посещение от внучката си, преди още да имаш деца.“

Из хрониките на пазителите
Доклад: Кенет де Вилърс,
вътрешен кръг
12 юни 1948 г.

Когато вратата се затвори зад Гидиън и графа, автоматично отстъпих крачка назад.

— Можете да седнете — каза лордът и посочи един от мъничките столове. Ракоци изви устни. Това усмивка ли трябваше да бъде? Ако да, май трябваше да потренира малко пред огледалото.

— Не, благодаря. Предпочитам да остана права. — Още една крачка назад и за малко да се блъсна в едно голо ангелче, което стоеше върху пиедестал вдясно от вратата.

— И вие искате да ми кажете, че идвате от двайсет и първи век?

Е, за искане и дума не можеше да става. Но кимнах.

Лорд Бромптън потърка ръце.

— Ами тогава... кой крал управлява Англия през двайсет и първи век?

— Имаме министър-председател, който управлява страната — казах колебливо. — Кралицата има по-скоро представителни функции и задачи.

— Кралица?

— Елизабет Втора. Тя е много мила. Дори миналата година дойде на мултинационалния празник на училището. Пяхме националния химн на седем различни езика, а Гордън Гелдърман успя да си вземе автограф в учебника по английски и после го продаде за осемдесет лири в eBay. Тъъ, но това, разбира се, нищо не ви говори. Във всеки случай имаме министър-председател и правителство, които се избират от народа.

Лорд Бромптън се разсмя одобрително.

— Това е наистина весела представа, нали, Ракоци? Изключително забавно е това, което графът отново е измислил. А каква е ситуацията с Франция през двайсет и първи век?

— Мисля, че и те имат министър-председател. Доколкото ми е известно нямат крал, дори не и с представителни функции. Чрез Революцията просто са премахнали аристокрацията, а с нея и краля. На бедната Мария-Антоанета са й отсекли главата. Не е ли ужасно?

— О, да — засмя се лордът. — Като цяло французите са ужасни хора. Затова ние англичаните не се разбираме с тях. Но я ми издай: с кого водим война през двайсет и първи век?

— С никого — казах малко неуверено. — Или поне не наистина. Само се намесваме тук и там, в Близкия Изток и на други места. Но честно казано нищо не разбирам от политика. По-добре ме попитайте нещо за... хладилници. Разбира се, не за това как функционират, това не го знам. Само знам, че функционират. Във всяко жилище в Лондон има по един такъв хладилник и в него можете да съхранявате в продължение на дни кашкавал, мляко и месо.

Лорд Бромптън не изглеждаше така, сякаш се интересува особено от хладилници. Ракоци се протегна на стола си като котка. Надявах се да не му хрумне да стане.

— Можете да ме разпитате и за телефоните — казах бързо. — Въпреки че не мога да обясня как функционират. — Доколкото можех да преценя, лорд Бромптън изобщо не би и разбрал. Честно казано,

съдейки по външния му вид едва ли щеше да си струва да му се обясни и принципа на електрическата крушка. Замислих се за нещо, което би го заинтригувало. — Или за... въз... има един тунел, който минава под Ламанша и свързва Доувър и Кале.

На лорд Бромптън това му се стори изключително смешно. От смях той се удари по грамаданските бедра.

— Прекрасно! Прекрасно!

Вече бях започнала малко да се поотпускам, когато Ракоци за пръв път се включи в разговора. Говореше английски е твърд акцент.

— А какво се случва с Трансилвания?

— Трансилвания? — Родината на граф Дракула? Сериозно ли питаше? Избегнах погледа на черните му очи. Може би това бе граф Дракула! Във всеки случай цветът на кожата му отговаряше.

— Красивите Карпати са моята родина. Княжество Трансилвания. Какво се случва там през двама и първи век? — Гласът му звучеше малко пресипнало и в него определено се долавяше нещо като копнеж. — И какво става с народа на куруците?

Народът на какво? Куруците? Никога не съм ги чувала.

— Ами, в нашето време не се говори много за Трансилвания — казах внимателно. Ако трябва да съм честна, дори не знаех къде се намира. А Карпатите ги знаех само като понятие. Когато Лесли говореше за чичо си Лео от Йоркшир, обичаше да казва: „Той живее някъде там из Карпатите“, а за лейди Ариста всичко отвъд Челси беше „Карпати“. Е, може би действително куруците населяват Карпатите.

— Кой управлява Трансилвания през двама и първи век? — искаше да знае Ракоци. Стойката му беше напрегната, сякаш всеки миг ще скочи от стола, ако отговорът ми не му се харесаше.

Хм, хм. Добър въпрос. Беше ли част от България? Или може би Румъния? Или Унгария?

— Не знам — отвърнах честно. — Толкова е далеч. Ще попитам госпожа Каунтър. Това е нашата учителка по география.

Ракоци изглеждаше разочарован. Може би щеше да е по-добре да го бях излъгала. От двеста години Трансилвания се управлява от граф Дракула. Вече е природен резерват за изчезнали другаде по света видове прилепи. Куруците са най-щастливите хора в Европа. Сигурно този отговор щеше повече да му хареса.

— А какво е положението с колониите в двайсет и първи век? — попита лорд Бромптън.

С облекчение видях как Ракоци отново се облегна на стола си. А и не се разпадна на прах, когато слънцето се показа иззад облаците и потоци стаята в сияйна светлина.

Известно време разговаряхме почти без напрежение за Америка и Ямайка, и за няколко острова, за които за мой срам никога не бях чувала. Лорд Бромптън беше доста смаян, че всички те се управляваха сами. (Всъщност така предполагах, не бях съвсем сигурна.) Естествено, не повярва на нито една моя дума и непрестанно избухваше в смях. Ракоци не се включи повече в нашия разговор, просто разглеждаше ту дългите си орлови нокти, ту тапетите по стените. От време на време поглеждаше и към мен.

— Ех, някак си го намирам за много потискащо, че сте само една актриса — въздъхна лорд Бромптън. — Колко жалко, защото с най-голямо удоволствие бих ви повярвал.

— Е — казах с разбиране, — на ваше място и аз не бих повярвала на всичко това. За съжаление нямам доказателства... О, почакайте! — Бръкнах в деколтето си и извадих телефона си.

— Какво е това? Табакера?

— Не! — Отворих телефона си, който изпиука, защото не намери мрежа. Разбира се, че няма да има обхват. — Това е... няма значение. С него мога да правя снимки.

— Да рисувате снимки?

Поклатих глава и вдигнах телефона във въздуха, така че лордът и Ракоци се появиха на дисплея.

— Усмихнете се. Така, готово.

Тъй като слънцето светеше прекалено силно, не се включи светкавицата. Жалко. Това щеше много да ги впечатли.

— Какво е това? — Лорд Бромптън бе повдигнал тлъстите си сланини изумително бързо и идваше към мен. Показах му снимката върху дисплея. Двамата с Ракоци бяха излезнали много добре. — Но... какво е това? Как е възможно?

— Наричаме го фотографиране.

Дебелите пръсти на лорда поглаждаха въодушевено телефона.

— Великолепно! Ракоци, трябва да видите това.

— Не, благодаря — рече той лениво.

— Не знам как го правите, но това е най-добрият трик, който някога съм виждал. О, какво стана?

Върху екрана вече се виждаше Лесли, защото лордът бе натиснал едно от копчетата.

— Това е моята приятелка Лесли — казах с копнеж. — Снимката е от миналата седмица. Виждате ли, там отзад, това е „Мерилбоун“, а това там е „Аведа“. Майка ми винаги си купува лака за коса оттам. — Изведнъж почувствах ужасна носталгия. — А това тук е част от такси. Нещо като карета, но се движи без коне...

— Какво искате за тази магическа кутийка? Ще платя всяка цена, всяка!

— Хм, не, наистина, не е за продан. Трябва ми. — С извинителен жест затворих магическата кутийка — тъъ, телефона — и отново го пуснах в скривалището му в корсета.

Точно навреме, защото вратата се отвори и графът и Гидиън се върнаха — графът, усмихвайки се развеселено, докато Гидиън бе по-скоро сериозен. Сега и Ракоци стана от стола си.

Гидиън ми отпрати изучаващ поглед, на който аз предизвикателно отвърнах. Да не би да си е мислел, че докато го няма ще избягам? Не че не го заслужаваше. В крайна сметка той настояваше да стоя винаги до него, за да може при първа възможност да ме постави сама.

— Е, лорд Бромптън, ще ви хареса ли да живеете в двайсет и първи век? — попита графът.

— Със сигурност! Какви невероятни хрумвания имате само — каза лордът и плесна с ръце. — Беше наистина много забавно.

— Знаех, че ще ви хареса. Но спокойно можехте да предложите на бедното дете да седне.

— О, направих го. Но тя предпочете да остане права. — Лордът свойски се наведе напред. — Наистина бих искал да откупя сребърното ковчеже, скъпи графе.

— Сребърното ковчеже?

— За съжаление сега трябва да се сбогуваме — каза Гидиън, с няколко крачки прекоси стаята и застана до мен.

— Разбирам, разбирам! Двайсет и първи век ви очаква — каза лорд Бромптън. — Сърдечно ви благодаря за посещението. Беше изключително забавно.

— Мога само да се присъединя към тези думи — каза графът.

— Надявам се, че отново ще имам това удоволствие — продължи лорд Бромптън.

Ракоци не каза нищо. Той просто ме гледаше. И изведнъж почувствах сякаш някаква ледена ръка ме хваща за гърлото. Изплашено се опитах да си поема въздух и погледнах надолу към тялото си. Нямаше нищо. И въпреки това съвсем ясно усещах пръстите, които обгръщаха шията ми.

— *Мога да стигна по всяко време.*

Не Ракоци каза това, а графът. Но без да помръдва устните си. Стъписана погледах първо устата, а после и ръката му. Стоеше на повече от четири метра от мен. Как можеше в същото време тя да е на шията ми? И защо гласът му звучеше в главата ми, въпреки че не говореше?

— *Не знам каква точно роля играеш, момиче, и дали изобщо си от значение. Но няма да допусна да се нарушават правилата ми. Това е само предупреждение. Разбра ли ме?* — Натискът на пръстите се засили. Бях като парализирана от страх. Можех само да се вирам в него и едва да си поемам дъх. Никой ли не забелязваше какво се случва в момента с мен? — *Разбра ли ме?*

— Да — прошепнах.

Хватката му веднага се разхлаби и ръката изчезна. Въздухът можеше свободно да изпълни дробовете ми.

Графът изви устни и разтърси ръката си.

— Пак ще се видим — каза той.

Гидиън се поклони. Тримата мъже отвърнаха на поклона му. Само аз стоях като скована, не бях в състояние да помръдна никаква част от тялото си, докато Гидиън не хвана ръката ми и не ме издърпа от стаята.

Дори след като вече седяхме в каретата, напрежението не искаше да ме напусне. Чувствах се отпусната и останала без сили, и някак си омърсена. Как бе успял графът да говори с мен, без другите да го чуят? И как бе успял да ме докосне, въпреки че бе на четири метра от мен? Значи майка ми беше права — това, което се говореше за него, бе вярно: той бе в състояние да проникне в съзнанието на човек и да контролира чувствата му. Бях се подвела от суетното му, надуто

дърдорене и от немоцната му външност. Тотално го бях подценила. Колко глупаво от моя страна.

И като цяло бях подценила цялата история, в която бях въввлечена.

Каретата потегли и се клатеше точно толкова силно като на идване. Гидиън бе дал наставления на пазителя с жълтия редингот да побърза. Сякаш бе нужно. И без това на идване бе карал като някой самоубиец.

— Добре ли си? Изглеждаш сякаш си видяла призрак. — Гидиън съблече плаща си и го остави до себе си. — Много е горещо за септември.

— Не беше призрак — отвърнах, неспособна да го погледна в очите. Гласът ми леко трепереше. — Само граф Сен Жермен и един от неговите фокуси.

— Той не се държа особено любезно с теб — рече Гидиън. — Но това можеше да се очаква. Явно е имал друга представа за това, каква трябва да си. — Тъй като нищо не отвърнах, той продължи: — В предсказанието дванайсетият пътуващ във времето се описва като много специален. *Надарен с магията на гарвана*. Каквото и да означава това. Във всеки случай графът не беше склонен да ми повярва, че ти си само една най-обикновена ученичка.

Странно, но тази забележка на мига измести чувството на окаяност и безсилие, което бе предизвикало в мен зловещото докосване на графа. Вместо слабост и страх, сега чувствах безкрайна обида. И ярост. Прехапах устни.

— Гуендолин?

— *Какво?*

— Това не беше обида. Под обикновена нямах предвид елементарна, по-скоро средностатистическа, разбираш ли?

Ставаше все по-интересно.

— Няма значение — казах и го изгледах гневно. — Все ми е едно какво е мнението ти за мен.

Той отвърна невъзмутимо на погледа ми.

— Ти не си виновна за това.

— Та ти изобщо не ме познаваш — изсумтях.

— Може и така да е. Но познавам цели тълпи момичета като теб. Всички сте еднакви.

— Цели гълпи момичета? Ха!

— Момичетата като теб се интересуват само от прически, дрехи, филми и рок звезди. Постоянно се хилите и ходите до тоалетната само на групички. И одумват Лиса, само защото си е купила тениска за пет лири от „Маркс и Спенсър“.

Въпреки че бях много ядосана, нямаше как да не се засмея с глас.

— Да не искаш да кажеш, че всички момичета, които познаваш, одумват Лиса, която си е купила тениска от „Маркс и Спенсър“?

— Знаеш какво имам предвид.

— Да, знам. — Всъщност не исках да продължа да говоря, но просто не можах да се спра: — Значи мислиш, че всички момичета, които не са като Шарлот, са повърхностни и глупави. Само защото сме имали нормално детство и не сме имали непрестанно уроци по фехтовка и обучение по мистерии. В действителност не си имал време да се запознаеш с някое нормално момиче, затова си си измислил тези жалки предразсъдъци.

— О, я стига! И аз съм бил в гимназията точно като теб.

— Да бе! — Думите сами се изплъзваха от устата ми. — Ако дори наполовина така старателно си бил подготвян за живота ти като пътуващ във времето като Шарлот, значи нямаш нито приятели, нито приятелки и мнението ти за така наречените средностатистически момичета се базира само на наблюдения, които си правел, докато си стоял самотен в училищния двор. Или искаш да ми кажеш, че твоите съученици са смятали хобитата ти — изучаване на латински, танцуване на гавот и управляване на карета — за изключително страхотни?

Вместо да се засегне, Гидиън изглеждаше развеселен.

— Забрави да споменеш свиренето на цигулка. — Той се облегна назад и кръстоса ръце пред гърдите си.

— Цигулка? Наистина ли? — Гневът ми изчезна толкова мигновено, колкото се беше появи. Цигулка — *не е истина!*

— Поне сега лицето ти отново придоби малко цвят. Преди малко беше бледо като това на Миро Ракоци.

Точно така, Ракоци.

— Всъщност как се изписва?

— Р-а-к-о-ц-и. Защо питаш?

— Искам да го проверя в Гугъл.

— О, толкова много ли ти хареса?

— Да ми е харесал? Той е вампир — казах. — Идва от Трансилвания.

— Идва от Трансилвания, но не е вампир.

— Откъде знаеш?

— Защото вампирите не съществуват, Гуендолин.

— Така ли? Щом има машини на времето — и хора, които са в състояние да удушат някого, без да го докоснат — защо да не съществуват и вампири? Заглеждал ли си се в очите му? Като черни дупки са.

— Това е заради отварите с беладона, с които експериментира. Растителна отрова, която уж помага да разшириш съзнанието си.

— Откъде знаеш?

— Има го записано в хрониките на пазителите. В тях наричат Ракоци *Черния леопард*. Той на два пъти е спасявал графа от покушения. Много е бърз и умел в боравенето с оръжие.

— Кой е искал да убие графа?

Гидиън сви рамене.

— Човек като него има много врагове.

— Не се и съмнявам. Но останах с впечатлението, че и сам много добре може да се грижи за себе си.

— Определено — съгласи се Гидиън.

Зачудих се дали да не му разкажа какво бе направил графа, но после размислих. Макар Гидиън да се държеше любезно с мен, бях останала с впечатлението, че двамата с графа са големи дружки.

Не вярвай на никого!

— Наистина ли си отишъл в миналото при всички тези хора и си източил от кръвта им? — попитах вместо това.

Гидиън кимна.

— Заедно с теб и мен сега в хронографа отново са вкарани осем от дванайсет пътуващи във времето. Останалите четири също ще ги намеря.

Спомних си думите на графа и попитах:

— Как си успял да стигнеш от Лондон до Париж и Брюксел? Мислех, че времето, което може да се прекара в миналото, е само няколко часа.

— Четири, за да бъдем точни.

— За четири часа никога не би успял да стигнеш от Лондон до Париж, да не говорим, да ти остане време да танцуваш гавот и да вземеш на някого кръв.

— Така е. Ето защо *преди това* отидохме с хронографа в Париж, глупаче такава — отвърна Гидиън. Същото направихме и в Брюксел, в Милано и в Бат. Другите успях да ги открия в Лондон.

— Разбирам.

— Наистина ли? — Усмивката на Гидиън отново бе изпълнена със сарказъм. Този път не й обърнах внимание.

— Да, наистина, постепенно някои неща започнаха да ми стават ясни. — Погледнах през прозореца. — На идване май не минахме покрай тези поляни, или?

— Това е Хайд Парк — каза Гидиън, изведнъж застанал нащрек и съвсем напрегнат. Той се показва през прозореца. — Хей, Уилбур или както там е името ви, защо минаваме оттук? Трябва по най-краткия път да стигнем в Темпъл!

Не можах да разбера отговора на мъжа върху капрата.

— Спрете веднага! — заповяда Гидиън. Когато отново се обърна към мен, беше преbledнял.

— Какво става?

— Не знам. Мъжът твърди, че е получил заповед да ни закара до южния край на града за една среща.

Конете спряха и Гидиън отвори вратата на каретата.

— Тук нещо не е наред. Не ни остава много време до скока ни във времето. Ще поема управлението на конете и ще закарам каретата до Темпъл. — Той слезе и отново затвори вратата. — А ти остани вътре, каквото и да се случи.

В този миг нещо гръмна. Инстинктивно се свих. Въпреки че звукът ми бе познат само от филмите, веднага разбрах, че ставаше дума за изстрел. Чу се тих вик, конете изцвилиха, каретата подскочи напред, но после отново спря, разклащайки се.

— Долу главата! — извика Гидиън и аз се проснах върху седалката.

Отекна втори изстрел. Тишината, последвала гърма, направо не можеше да се издържа.

— Гидиън? — Надигнах се и погледнах навън. Отвън на тревата пред прозорчето Гидиън бе извадил шпагата си.

— Долу главата, казах!

Слава богу, още беше жив. Но изглежда не за дълго. Сякаш от нищото бяха изникнали двама мъже, облечени в черно, трети, възседнал кон, се приближаваше от сенките на дърветата. В ръката си държеше блестящ сребрист пистолет.

Гидиън се дуелираше едновременно с двамата мъже, всички бяха мълчаливи, чуваше се единствено задъханото им дишане и звъна от шпагите, когато се удряха една в друга. Няколко секунди наблюдавах очарована колко умело боравеше Гидиън с оръжието. Беше точно като от сцена на някой филм. Всяка крачка, всеки замах, всеки удар беше перфектен, сякаш каскадьори дни наред са работили върху хореографията. Когато обаче единият от мъжете извика и падна на колене, а от врата му бликна кръв като от фонтан, отново се опомних. Това не беше филм, случваше се наистина. И въпреки че шпагите бяха смъртоносно оръжие (раненият мъж лежеше на земята и потръпваше, издавайки ужасяващи звуци), не ми се струваше, че ще са от голяма помощ срещу някой пистолет. Защо Гидиън не носеше пистолет? Би било много лесно да се донесе едно такова оръжие от нашето време. И къде бе кочияшът, защо не се сражаваше заедно с Гидиън?

Междувременно конникът се беше приближил и скочил от коня. За мое изумление и той извади шпага, с която се нахвърли върху Гидиън. Защо не използваше пистолета? Беше го захвърлил в тревата, където нямаше да е от полза на никого.

— Кой сте вие? Какво искате? — попита Гидиън.

— Нищо друго, освен вашия живот — отвърна мъжът, който се бе присъединил последен.

— Е, няма да го получите!

— Ще ви го отнемем. Бъдете сигурен!

Сражението пред прозореца отново заприлича на заучен балет, като раненият мъж вече лежеше безжизнен на земята и другите трябваше да го заобикалят. Гидиън парираше всяка атака, сякаш предварително знаеше какво замисляха мъжете, но без съмнение те бяха започнали да взимат уроци по фехтовка още от деца. По някое време видях как шпагата на единия от противниците му се стрелна към рамото му, докато той бе зает да парира удара на другия. Само едно ловко извъртане настрани предотврати да бъде улучен, което вероятно

щеше да разкъса половината му ръка. Чух звук от трошащо се дърво, когато вместо ръката му шпагата улучи каретата.

Случващото се не можеше да е истина! Кои бяха тези типове и какво искаха от нас?

Припряно се плъзнах по седалката и надникнах през прозореца от другата страна. Никой ли не виждаше какво се случва тук? Действително ли можеше да бъде нападнат човек в Хайд Парк посред бял ден? Струваше ми се, че борбата продължава вече цяла вечност.

Въпреки че Гидиън се справяше добре с превъзхождащата го сила, не изглеждаше, че някога ще успее да спечели надмощие. Двамата мъже щяха да го притискат все повече и повече и накрая щяха да победят. Нямах представа колко време е изминало от изстрела или още колко ни остава до скока ни във времето. Вероятно нямаше да е скоро, за да се надявам, че ще се изпарим във въздуха пред очите на нападателите ни. Повече не можех да издържам да седя в каретата и просто да гледам как двамата убиват Гидиън. Може и да успеях да се покатеря през прозореца, а да повикам помощ.

За един кратък миг се притесних, че огромният кринолин няма да мине през отвора, но секунда по-късно вече стоях на пътя в пясъка и се опитвах да се ориентирам.

От другата страна на каретата се долавяше само тежко дишане, ругатни и безжалостното звънтене на метал, удрящ се в метал.

— Просто се предайте — каза задъхано единият от непознатите мъже.

— Никога — отвърна Гидиън.

Внимателно се придвижих напред към конете и за малко да се спъна в нещо жълто. С усилие потиснах вика си. Беше мъжът с жълтия редингот.

Беше се свлякъл от капрата и лежеше по гръб в пясъка. С ужас видях, че част от лицето му липсваше и че дрехите му бяха напоени с кръв. Окото откъм невредимата половина на лицето му бе широко отворено и се взираше в нищото.

Значи за него е бил предназначен изстрелът преди малко. Гледката бе прекалено ужасяваща, почувствах, как стомахът ми се обръща. Никога досега не бях виждала мъртвец. Какво ли не бих дала сега да седя в киното и да мога просто да погледна встрани!

Но това тук бе действителността. Този мъж бе мъртъв, а животът на Гидиън бе застрашен. Поредното издрънчаване ме извади от вцепенеността ми. Гидиън изстена и това окончателно ме накара да се опомня. Преди да разбера какво правя, бях забелязала шпагата на мъртвия и вече я освобождавах от колана. Беше по-тежка, отколкото предполагам, но се почувствах по-добре. Нямах никаква представа как да боравя с оръжието, но едно поне беше ясно — то бе остро.

Звуковете от битката не отслабваха. Рискувах един поглед и видях, че двамата мъже бяха успели да притиснат Гидиън с гръб към каретата. Няколко кичура коса се бяха измъкнали от опашката му и се спускаха разбъркани върху челото му. На единия му ръкав зееше дълбока дупка, но за мое облекчение никъде не видях кръв. Все още не бе ранен.

Един последен път се огледах на всички страни, но отникъде не се задаваше помощ. Претеглих шпагата в ръката си и решително пристъпих напред. Поне появата ми щеше да отклони вниманието на двамата мъже и може би това щеше да осигури предимство на Гидиън.

Но в действителност се получи тъкмо обратното. Тъй като мъжете се биеха с гръб към мен, не можеха да ме видят, но очите на Гидиън се разшириха уплашено, когато ме съзря.

Поколеба се за част от секундата и това бе достатъчно за единия от облечените в черно непознати, за да го уцели почти на същото място, на което ръкавът му вече бе разкъсан. Този път потече кръв. Гидиън продължи да се дуелира, сякаш нищо не се беше случило.

— Няма да издържите още дълго — извика мъжът триумфиращо и пристъпи още по-рязко към него. — Молете се, ако можете, защото скоро ще се изправите пред създателя си.

Хванах дръжката на шпагата с две ръце и се затичах, игнорирайки ужасения поглед на Гидиън. Мъжете не ме чуха да се приближавам. Забелязаха присъствието ми едва когато шпагата премина без никакво съпротивление и почти безшумно през черните дрехи откъм гърба на единия от тях. За един кратък миг си помислих със страх, че съм пропуснала целта, че съм уцелила точно дупката между ръката и тялото, но тогава мъжът изпусна оръжието си с хриптене и се стовари на земята като повалено дърво. Едва когато той падаше пуснах шпагата.

О, боже мой!

Гидиън се възползва от ужаса на другия мъж, за да му нанесе удар, който го накара да падне на колене.

— Да не си полудяла? — кресна ми той, докато изригваше шпагата на противника си в страни и насочваше острието към шията му.

Мъжът на секундата загуби самообладание.

— Моля... пощадете живота ми — каза той.

Зъбите ми започнаха да тракат.

Няма начин това да се е случило. Току-що не забих шпага в гърба на човек.

Въпросният човек хриптеше в агония. Другият изглеждаше сякаш всеки момент ще заплаче.

— Кои сте вие и какво искате от нас? — попита Гидиън безжалостно.

— Направих само това, което бе поискано от мен. Моля ви!

— Кой и какво поиска от вас? — Една капчица кръв се образува под върха на шпагата върху шията на мъжа. Гидиън бе стиснал устни, сякаш трудно се въздържаше да държи оръжието неподвижно.

— Не знам името му, кълна се.

Изкривеното от страх лице започна да се размазва пред погледа ми, зелената трева се завъртя около мен и затваряйки очи, с облекчение позволих на този водовъртеж да ме отнесе.

ГЛАВА 13

Приземих се на меко върху собствената си пола, но не бях в състояние да се изправя. Сякаш всички кости в краката ми се бяха изпарили, цялото ми тяло трепереше и зъбите ми неконтролируемо тракаха.

— Стани! — Гидиън ми подаде ръка. Отново бе закачил шпагата за колана си. С тръпки на ужас забелязах, че бе полепнала с кръв. — Хайде, Гуендолин! Хората вече ни зяпат.

Беше вечер и отдавна се бе стъмнило, но се бяхме приземили някъде в парка под една лампа. Един от тичащите в парка, със слушалки на ушите, ни хвърли озадачен поглед.

— Нали ти казах да останеш в каретата! — Тъй като не реагирах, Гидиън хвана ръката ми и ме изправи на крака. Лицето му бе смъртно бледо. — Това бе абсолютно безотговорно и... изключително... опасно и... — той преглътна и се втренчи в мен. — ... и, по дяволите, доста смело.

— Мислех, че би трябвало да се усети, когато се пронизва ребро — казах, а зъбите ми продължаваха да тракат. — Не предполагах, че чувството ще е сякаш... режа торта. Защо мъжът нямаше кости?

— Със сигурност е имал. Просто извади късмет и си го уцелила между тях.

— Ще умре ли?

Гидиън сви рамене.

— Ако пробождането е било чисто, няма. Но хирургията през осемнайсети век трудно може да се сравни с „Анатомията на Грей“.

Ако пробождането е чисто? Какво трябваше да означава това? Как може едно пробождане да е чисто?

Какво бях сторила? Може би току-що бях убила човек!

Осъзнаването на това за малко да ме накара отново да се свлека на земята, но Гидиън ме държеше здраво.

— Хайде, трябва да се върнем обратно в Темпъл. Сигурно вече се притесняват за нас.

Явно знаеше къде точно в парка се намираме, защото ме задържа целенасочено по една пътека, като минахме покрай две жени, които разхождаха кучетата си и ни зяпаха любопитно.

— Моля те престани да тракаш със зъби. Звучи страховито — каза Гидиън.

— Аз съм убиец.

— Да си чувала някога за самоотбрана? Ти просто се защити. Или по-скоро мен, ако трябва да сме точни.

Гидиън ми се усмихна накриво и през съзнанието ми мина мисълта, че само допреди час можех да се закълна, че той никога не би могъл да признае такова нещо.

Наистина не можеше.

— Не че имаше нужда... — каза той.

— О, разбира се, че имаше нужда! Как е ръката ти? Та ти кървиш!

— Не е нещо сериозно. Доктор Уайт ще ме превърже.

Известно време вървахме мълчаливо един до друг.

Прохладният нощен въздух ми действаше добре, постепенно пулсът ми се успокои и тракането на зъбите ми престана.

— Сърцето ми направо спря, когато изведнъж те видях — каза Гидиън накрая.

Беше пуснал ръката ми. Явно вече смяташе, че мога и сама да стоя на краката си.

— Защо нямаше пистолет? — нападнах го. — Единият от мъжете имаше!

— Имаше дори два.

— Защо не ги използва?

— Направи го. Той застреля бедния Уилбур, а изстрелът от втория пистолет едва не ме уцели.

— Но защо той не стреля още веднъж?

— Защото всеки пистолет има само един изстрел, глупачето ми. Практичните малки огнестрелни оръжия, които познаваш от филмите за Джеймс Бонд, още не са били измислени.

— Но сега са измислени! Защо взимаш тази тъпа шпага в миналото, вместо някой приличен пистолет?

— Та аз да не съм професионален убиец.

— Но това е... искам да кажа, нали трябва да има все някаква полза от това, че идваме от бъдещето? О! Ето къде сме!

Бяхме дошли точно до „Апели Хаус“ на Хайд Парк Корнър. Хората, които се разхождаха, тичаха и извеждаха кучетата си в парка, ни гледаха с любопитство.

— Ще вземем такси до Темпъл — каза Гидиън.

— Имаш ли пари?

— Разбира се, че не!

— Но аз имам телефон — казах и го извадих от деколтето си.

— Аха, сребърното ковчеже. Така си и мислех! Ти, тъп... дай го насам!

— Хей! Той е мой!

— Е, и? Да не би да знаеш телефонния номер? — Гидиън вече набираще.

— Извинете ме, скъпа моя. — Една възрастна жена ме подръпна за ръкава. — Просто не мога да се въздържа да не ви попитам. От театъра ли сте?

— Тъъ, да — отвърнах.

— Така си и помислих. — На дамата ѝ беше трудно да удържи дакела на каишката му. Той я дърпаше силно по посока на едно друго куче, на няколко метра от нас. — Изглеждате толкова прекрасно истинска, това може да го постигне само някой професионалист. Знаете ли, като млада и аз се занимавах много с шиене. Поли! Недей да се дърпаш така!

— Веднага ще дойдат да ни вземат — каза Гидиън и ми върна телефона. — Ще отидем на ъгъла на „Пикадили“.

— И къде може да се гледа пиесата ви? — попита дамата.

— Тъъ, ами за съжаление днес беше последното ни представление — казах аз.

— О, колко жалко.

— Да, и аз така смятам.

Гидиън ме задърпа да продължим.

— Довиждане.

— Не разбирам как тези мъже са успели да ни намерят. И що за заповед е накарала този Уилбур да ни закара в Хайд Парк. Все пак не е имало достатъчно време, за да се подготви заговор. — Гидиън

мърмореше под носа си докато вървахме. Тук, на улицата, привличахме още повече вниманието, отколкото в парка.

— На мен ли говориш?

— Някой е знаел, че ще дойдем. Но откъде? И как изобщо е възможно това?

— Уилбур... едното му око... — Изведнъж почувствах непреодолима нужда да повърна.

— Какво правиш?

Имах спазми, но от гърлото ми не излизаше нищо.

— Гуендолин, трябва да отидем ето там отпред. Дишай дълбоко и ще отmine.

Спрях. Беше ми дошло до гуша!

— Ще отmine? — Въпреки че ми идеше да крещя, се усилих да говоря много бавно и ясно. — Ще отmine ли това, че току-що убих един мъж? Ще отmine ли това, че днес просто ей така животът ми се обърна с главата надолу? Ще отmine ли това, че един арогантен, дългокос, обут с копринени чорапи, свирещ на цигулка гадняр не прави нищо друго, освен непрекъснато да ме командва, въпреки че току-що спасих жалкия му живот? Ако питаш мен, смятам, че имам всички основания да повръщам! И в случай че те интересува: от теб също ми се повръща!

Окей, последното изречение май действително малко го поизкрещях, но не силно. Изведнъж почувствах колко е приятно да кажа на глас всичко това. Днес за пръв път се почувствах наистина освободена и изведнъж чувството за гадене бе изчезнало.

Гидиън ме зяпаше, загубил ума и дума, и щях да се изкискам, ако не бях толкова отчаяна. Ха! Най-накрая и той да онемее!

— Искам да се прибера вкъщи. — Искан с възможно най-голямо достойнство да завърша триумфалната си реч.

За съжаление, не ми се удаде напълно, тъй като само при мисълта за семейството ми, изведнъж устните ми започнаха да треперят и почувствах как очите ми се напълниха със сълзи.

По дяволите! По дяволите! По дяволите!

— Всичко е наред — каза Гидиън.

Изненадващо нежният му глас бе повече, отколкото самообладанието ми можеше да понесе. Сълзите се затъркаляха по страните ми, преди да мога да ги спра.

— Гуендолин, съжалявам. — Гидиън пристъпи неочаквано към мен, хвана ме за рамената и ме притегли към себе си. — Аз, идиотът, не се замислих как ли се чувстваш — прошепна той някъде над ухото ми. — Макар че все още си спомням колко тъпо беше усещането, когато първите пъти пътувах във времето. Въпреки уроците по фехтовка. И да не забравяме уроците по цигулка...

Ръцете му галеха косата ми. Захлипах още по-силно.

— Не плачи — каза той безпомощно. — Всичко е наред.

Но нищо не беше наред. Всичко бе ужасно. Дивото преследване нощес, когато ме сметнаха за крадла, страховитите очи на Ракоци, графът с неговия смразяващ глас и душата му ръка на гърлото ми, и накрая бедният Уилбур и мъжът, в чийто гръб забих шпагата. И особено фактът, че дори не успях да изкажа пред Гидиън мнението си, без да избухна в сълзи и той да трябва да ме утешава!

Отдръпнах се от него.

Боже, къде бе отишло себеуважението ми? Засрамена избърсах лицето си с ръка.

— Кърпичка? — попита той и с усмивка извади от джоба си една лимоненожълта кърпичка, поръбена с дантела. — За съжаление по времето на рококо не е имало хартиени кърпички. Но тази ти я подарявам.

Тъкмо исках да посегна към нея, когато черна лимузина спря до нас. Във вътрешността на колата ни очакваше господин Джордж, голото му теме блестеше от капчици пот. Когато го видях, непрестанно кръжащите в главата ми мисли малко се успокоиха. Остана единствено смъртната умора.

— За малко да умрем от притеснение — каза той. — О, боже мой, Гидиън, какво се е случило с ръката ти? Та ти кървиш! А Гуендолин е напълно съсипана! Тя ранена ли е?

— Само изморена — отвърна Гидиън кратко. — Трябва да я закараме у тях.

— Не може. Трябва да прегледаме и двама ви и да се погрижим за раната ти възможно най-бързо.

— Отдавна престана да кърви, просто драскотина, наистина. Гуендолин иска да се прибере вкъщи.

— Но може би не е елапсирала достатъчно. Утре е на училище и...

Гласът на Гидиън прозвуча по познатия арогантен начин, но този път не се обръщаше към мен:

— Господин Джордж, нямаше я в продължение на три часа, това е достатъчно за следващите осемнайсет часа.

— Може би ще е достатъчно. Но е в разрез с правилата и освен това трябва да знаем дали...

— Господин Джордж!

Той се предаде, обърна се и почука на прозореца към кабината на шофьора. Стъклото се спусна с жужене надолу.

— Свийте надясно по „Бъркли Стрийт“. Ще минем по обиколен път. Спрете на Бърдън Плейс, номер 81.

Въздъгнах от облекчение, когато колата мина по „Бъркли Стрийт“. Можех да се прибера вкъщи. При майка си.

Господин Джордж ме наблюдаваше със сериозно изражение. Погледът му бе състрадателен, сякаш никога досега не бе виждал нещо по-достойно за съжаление от мен.

— Какво, за бога, се е случило?

Чувствах все същата смъртна умора.

— Каретата ни бе нападната в Хайд Парк от трима мъже — отвърна Гидиън. — Кочияшът бе застрелян.

— О, боже. Не разбирам как и защо, но има логика.

— Какво?

— Записано е в хрониките. 14 септември 1782 година. Джеймс Уилбур, пазител втори ранг, е намерен мъртъв в Хайд Парк. Пистолетен изстрел е отнесъл половината му лице. Никога не е било разкрито кой е извършителят.

— Сега вече знаем — каза Гидиън мрачно. — Тоест, знам как изглеждаше убиецът, но не знам името му.

— И аз го убих — казах с безжизнен глас.

— Какво?

— Тя заби в гърба на нападателя шпагата на Уилбур — обясни Гидиън. — Със засилка. Но дали наистина го е убила, няма как да знаем.

Очите на господин Джордж щяха да изскочат от орбитите си.

— Тя е сторила какво?

— Бяха двама срещу един — прошепнах. — Не можех просто да стоя и да гледам.

— Бяха трима срещу един — поправи ме Гидиън. — Вече се бях справил с единия. Казах ти да стоиш в каретата, каквото и да се случи.

— Не изглеждаше сякаш още дълго ще издържиш — казах, без да го поглеждам.

Гидиън замълча.

Господин Джордж местеше поглед между двама ни и клатеше глава.

— Каква катастрофа! Майка ти ще ме убие, Гуендолин! Трябваше да е напълно безопасна акция. Просто разговор с графа, в същата къща, без всякакъв риск. Нищо не трябваше да те застрашава дори и секунда. Вместо това сте пропътували половината град и сте били нападнати от бандити... Гидиън, за бога! Къде ти е бил умът?

— Всичко щеше да мине перфектно, ако някой не ни беше предал. — Гидиън звучеше ядосан. — Някой е знаел за нашето посещение. Някой, който е бил в състояние да убеди този Уилбур да ни закара за някаква среща в парка.

— Но защо някой ще иска да ви убие? И кой е можел да знае за посещението ви точно в този ден? Във всичко това няма смисъл. — Господин Джордж прехапа устна. — О, пристигнахме.

Огледах се. Това наистина беше къщата ни и всички прозорци светеха. Някъде там вътре ме очакваше майка ми. А също и леглото ми.

— Благодаря — каза Гидиън.

Обърнах се към него.

— За какво?

— Може би... може би наистина нямаше да издържа още дълго — каза той и устните му се извиха в крива усмивка. — Мисля, че действително спаси жалкия ми живот.

О! Не знаех какво да кажа. Можех само да го гледам и усетих как тъпата ми долна устна отново започна да трепери.

Гидиън бързо извади отново дантелената си носна кърпа, която този път взех.

— Най-добре избърши лицето си с нея, защото майка ти ще вземе да си помисли, че си ревала.

Това би трябвало да ме разсмее, но в момента бе просто невъзможно. Но поне ме възпря отново да се разцивря.

Шофьорът отвори вратата и господин Джордж слезе.

— Ще я придружа до вратата, Гидиън, ще отнеме само минута.
— Лека нощ — промълвих.
— Наспи се добре — каза Гидиън и се усмихна. — Ще се видим утре.

— Гуен! Гуени! — Каролайн ме буташе да се събудя. — Ще закъснееш, ако не станеш веднага.

Сърдито се завих презглава. Не исках да се събуждам, дори в полусън знаех съвсем точно, че когато напусна това милостиво състояние, ще ме очакват угасяващи спомени.

— Честно, Гуени! Вече минава и петнайсет!

Напразно стисках здраво очи. Вече бе късно. Спомените ме бяха връхлетели както... ъъ... Атила е връхлетял ъъ... вандалите? Наистина бях кръгла нула по история.

Събитията от последните два дни преминаха като на лента през съзнанието ми. Но не си спомнях как се бях озовала в леглото си, само как вчера господин Бърнард бе отворил входната врата.

— Добър вечер, госпожице Гуендолин. Добър вечер, господин Джордж, сър.

— Добър вечер, господин Бърнард. Доведох Гуендолин вкъщи малко по-рано от предвиденото. Моля предайте моите поздрави на лейди Ариста.

— Разбира се, сър. Лека вечер, сър. — Изражението на господин Бърнард бе както винаги безизразно, когато затвори вратата след мен.

— Хубава рокля, госпожице Гуендолин. От края на осемнайсети век?

— Мисля, че да. — Бях толкова уморена, че на мига можех да се свия на топка на килима и да заспя. Никога досега не се бях радвала толкова на леглото си, колкото сега. Единствено се опасявах, че по пътя до третия етаж можех да се натъкна на леля Гленда, Шарлот или лейди Ариста, които да ме засилят с упреци, подигравки и въпроси.

— За съжаление, всички вече вечеряха. Но съм ви приготвил нещо леко за хапване.

— О, това наистина е много мило, господин Бърнард, но аз...

— Искате да си легнете. — Слаба усмивка се появи на лицето му.
— Предлагам да се отправите директно към спалната си. Всички дами

са в музикалната стая и няма да ви чуят, ако се промъкнете като котка. Ще предам на майка ви, че сте се прибрали и ще ѝ дам храната да ви я занесе горе.

Бях прекалено уморена, за да се учудя на съобразителността и загрижеността му. Промълвих само „много благодаря, господин Бърнард“ и се изкачих по стълбите. Само смътно си спомням как се нахраних и разговора с майка си, защото през това време вече наполовина спях. Със сигурност не съм могла да дъвча. Но може и да е имало супа.

— О! Колко е красива! — Каролайн бе забелязала роклята, която заедно с бельото на воланчета бе преметната на един стол. — От миналото ли я донесе?

— Не. Бях я облякла още преди това. — Надигнах се. — Мама разказа ли ви какво странно нещо се случи?

Каролайн кимна.

— Не ѝ се наложи много да разказва. Леля Гленда така крещеше, че сега сигурно и съседите знаят. Тя изкара мама подла измамница, която е откраднала от бедната Шарлот гена за пътуване във времето.

— А Шарлот?

— Отиде в стаята си и повече не излезе, колкото и да я умоляваше леля Гленда, която викаше, че сега животът на Шарлот е провален и затова е виновна мама. Баба каза, че леля Гленда трябва да вземе успокоително, иначе ще е принудена да извика лекар. А леля Мади се намесваше в разговора, като говореше за някакъв орел, сапфир, самодивско дърво и часовникова кула.

— Сигурно е било ужасно.

— Да, ужасно интересно. Според нас двамата с Ник е добре, че ти си наследила гена, а не Шарлот. Мисля, че и ти можеш да се справиш толкова добре, колкото и тя, въпреки че леля Гленда казва, че имаш мозък голям колкото грахово зърно и два леви крака. Толкова е зла. — Каролайн прокара пръсти по блестящата материя на корсета. — Може ли да облечеш роклята след училище, за да те видя?

— Разбира се. Но ако искаш и ти можеш да я пробваш.

Каролайн се засмя.

— На мен ще ми е прекалено голяма, Гуени! Но сега наистина трябва да станеш, иначе няма да получиш закуска.

Едва под душа се събудих напълно и докато си миех косата, мислите ми непрестанно се въртяха около вчерашната вечер, или по-точно казано около трийсетте минути (според моите изчисления), които бях прекарала ръсейки сополи и сълзи в прегръдките на Гидиън. Спомнях си как ме бе притиснал към себе си и бе галил косата ми. Бях толкова разстроена, че дори не се бях замислила колко е интимно това. Но затова пък сега се чувствах още по-неудобно. Най-вече защото беше много мил (макар и само от чисто съжаление) за разлика от обичайното му държане. А твърдо се бях зарекла до края на живота си да го ненавиждам.

— Гуени! — Каролайн чукаше по вратата на банята. — Побързай! Не можеш завинаги да останеш в банята.

Имаше право. Наистина не можех завинаги да остана тук. Трябваше да изляза и да се изправя срещу този нов живот, който изведнъж имах. Затворих крана с топлата вода и оставих студената да се сипе върху мен, докато и последната следа от умора не напусна тялото ми. Ученическата ми униформа бе останала в шивашкото ателие на мадам Росини, а другите ми две блузи бяха за пране, затова трябваше да облека другия комплект, който вече ми беше малко малък. Блузата седеше опъната върху гърдите ми, а полата бе с една идея по-къса. Все тая. Тъмносините ученически обувки също бяха в Темпъл, затова обух черните си спортни обувки, което всъщност беше забранено. Но едва ли точно днес директор Гилис ще направи контролна обиколка из класовете. Нямаше време за сешоар, затова доколкото бе възможно подсуших косата си с кърпа и я сресах. Тя се спускаше влажна и права по раменете ми, а от меките къдрици, които мадам Росини бе измайсторила вчера, не бе останала и следа.

За един кратък миг огледах лицето си в огледалото. Не изглеждах точно отпочинала, но по-добре, отколкото можеше да се очаква. Намазах с малко от крема против бръчки на майка ми бузите и челото си. Както тя винаги казваше, човек не може да започне да се маже с крем достатъчно рано.

С удоволствие бих пропуснала закуската, но от друга страна рано или късно все трябваше да се срещна с Шарлот и леля Гленда, така че по-добре да го направя още сега. Когато слязох на първия етаж, ги чух да говорят, много преди да съм стигнала до трапезарията.

— Голямата птица е символ за нещастие — чух да казва пралея Мади. Охо! Обикновено тя никога не ставаше преди десет часа, беше заклетата любителка на спането до късно и смяташе закуската за единственото излишно ядене през деня. — Иска ми се някой да се вслуша в думите ми.

— Наистина, Мади! Никой нищо не може да разбере от виденията ти. Вече ги чухме поне десет пъти — каза лейди Ариста.

— Точно така — рече леля Гленда. — Ако още веднъж чуя думите „яйце от сапфир“ ще започна да крещя.

— Добро утро — казах аз.

Последва кратка тишина, по време на която всички ме зяпаха сякаш съм Доли, клонираната овца.

— Добро утро, дете — каза най-сетне лейди Ариста. — Надявам се, че си успяла да спиш добре.

— Да, отлично, благодаря. Бях много уморена.

— Сигурно всичко ти е дошло малко в повече — каза леля Гленда надменно.

Действително, дойде ми в повече. Отпуснах се на моето място срещу това на Шарлот, която явно не бе докоснала закуската си. Тя ме погледна, сякаш самата ми поява окончателно е развалила апетита ѝ. Мама и Ник ми се усмихнаха съзаклятнически, а Каролайн избута към мен купа с корнфлейкс и мляко. От другия край на масата пралея Мади с розовия си пенъоар ми помаха.

— Ангелче! Толкова се радвам да те видя! Ти най-сетне ще внесеш яснота в цялата тази бъркотия. При всичкото това викане вчера вечерта никой човек не би могъл да разбере за какво става въпрос. Гленда раздуха някакви древни истории от времето, когато нашата Люси избяга с онова симпатично момче Де Вилърс. Така и не разбрах защо всички вдигнаха такава олелия за това, че Грейс ги е подслонила за няколко дни. Предполагаше се, че всичко това отдавна е забравено. Но не, тъкмо някоя история е заровена и върху нея вече е поникнала трева, пристига отнякъде някоя камила и я изпасва.

Каролайн се закиска. Без съмнение си представяше леля Гленда като камила.

— Това тук не е някоя сапунка по телевизията, лельо Мади — изсъска леля ми.

— И слава богу, че не е. Ако беше, отдавна да съм загубила нишката на историята.

— Много е просто — каза Шарлот студено. — Всички мислеха, че аз притежавам гена, но в действителност го е наследила Гуендолин. — Тя избута чинията си и се изправи. — Нека сега да види, как ще се оправи с това!

— Шарлот, почакай! — Но леля Гленда не можеше да спре Шарлот да напусне помещението. Преди да хукне след нея, хвърли на мама още един гневен поглед. — Наистина трябва да се срамуваш, Грейс!

— Тя е наистина опасна за обществото — каза Ник.

Лейди Ариста въздъхна дълбоко.

Мама също въздъхна.

— Трябва да тръгвам за работа. Гуендолин, уговорихме се с господин Джордж днес да те вземе от училище. Ще бъдеш изпратена да елапсираш в 1956 година, на сигурно място в стая в сутерена. Там на спокойствие ще можеш да пишеш домашните си.

— Яко! — възкликна Ник.

И аз си помислих същото.

— След това веднага се прибираш в къщи — каза лейди Ариста.

— Но тогава денят вече ще е свършил — отвърнах аз.

Така ли щеше да изглежда ежедневието ми отгук нататък? След училище да ходя в Темпъл, за да елапсирам, там да кисна в скучния сутерен и да пиша домашните си, и веднага след това да се прибирам вкъщи за вечеря? Какъв кошмар!

Пралеля Мадис изруга тихо, защото ръкавът на пенъора се потопа в мармалада върху филията ѝ.

— Както винаги казвам, по това време човек трябва да лежи в леглото.

— Точно така — съгласи се Ник.

Мама целуна и трима ни както всяка друга сутрин за довиждане, после постави ръка на рамото ми и каза тихо:

— Ако случайно срещнеш баща ми, моля те целуни го от мен.

Лейди Ариста трепна при тези думи. Мълчаливо отпи от чая си, после погледна часовника и каза:

— Трябва да побързате, ако искате да стигнете навреме в училище.

— Един ден задължително ще отворя детективско бюро — каза Лесли.

Бяхме избягали от часа по география при госпожа Каунтър и се бяхме завряли в една от кабините на дамската тоалетна. Лесли седеше върху капака на тоалетната чиния, разтворила дебела папка върху коленете си. Аз се бях облегнала на вратата, която цялата бе издраскана с химикал и маркери. Джени обича Адам. Малкълм е задник. Животът е истинска гадост.

— Разследването на тайни просто е в кръвта ми — продължи Лесли. — Може би дори ще следвам история и ще специализирам в областта на древните легенди и митове. И тогава ще направя нещо като Том Ханкс в „Шифърът на Леонардо“. Разбира се, аз изглеждам по-добре и ще си назнача някой наистина страхотен асистент.

— Направи го. Със сигурност ще е много вълнуващо. Докато аз всеки ден до края на живота си ще кисна в някакъв си килер без прозорци в далечната 1956 година.

— Само за три часа на ден. — Тя бе напълно в течение на нещата. Изглежда проумяваше всичките сложни взаимовръзки много по-добре и по-бързо от мен.

Бе изслушала разказа ми за мъжете в парка, включително и безкрайното ми мрънкане, заради чувството ми за вина. — По-добре да се защитиш, отколкото да се оставиш да те разрежат като торта — бе нейният коментар. И странно, но това ми помогна повече, отколкото уверенията на господин Джордж или на Гидиън.

— Погледни на нещата така: ако пишеш домашните си в някоя стая без прозорци в сутерена, поне няма да срещнеш страшния граф, който владее телекинезата.

Телекинеза бе понятието, което Лесли откри за способността на графа да ме души, въпреки че стоеше на няколко метра от мен. Според нея, чрез телекинезата може и да се комуникира, без да се налага човек да си отваря устата. Беше ми обещала още днес следобед да се запознае по-подробно с темата.

Целият вчерашен ден и половината нощ бе прекарала в претърсване на интернет за информация за граф Сен Жермен и всичко

останало, което ѝ бях казала. Подмина изблиците ми на благодарност с думите, че всичко това ѝ се струва невероятно забавно.

— Значи, този граф Сен Жермен е доста тайнствена историческа личност, дори рождената му дата не е ясна. Около произхода му има много неясноти — заразказва Лесли и лицето ѝ буквално сияеше от възторг. — Говори се, че не е стареел, което някои отдават на магия, а други на балансирано хранене.

— Той беше стар. Може би е изглеждал младолик за годините си, но определено беше стар.

— Е, значи това твърдение е опровергано. Трябва да е бил магнетична личност, защото се среща в множество романи и за определени езотерични кръгове е бил нещо като гуру, от просветените, каквото и да означава това. Бил е член на различни тайни общества, на франкмасоните и на розенкройцерите и на още няколко, бил е превъзходен музикант, свирил е на цигулка и е композирал, говорил е свободно дузина езици и уж е можел — дръж се здраво — да пътува във времето. Във всеки случай е твърдял, че е присъствал на различни събития, на които не е било възможно да е станал свидетел.

— Е, май все пак е било възможно.

— Да, невероятно. Освен това се е занимавал и с алхимия. В Германия е имал собствена кула за провеждане на алхимичните си експерименти, какъвто и да е бил изходът от тях.

— Алхимия... това има връзка с този Философски камък, нали?

— Точно така. Има общо и с магия. Но Философският камък за всеки означава нещо различно. Някои само са искали да произведат злато по изкуствен път, което е водело до създаването на всевъзможни извращения. Всички царе и князе са приветствали бурно хора, които са твърдели, че са алхимици, защото, разбира се, жадували за злато. При опитите му да бъде произведено е бил създаден порцеланът, само дето повечето пъти нищо не се получавало и затова алхимиците били хвърляни в затвор като еретици или измамници, или ги правели с една глава по-ниски.

— Сами са си били виновни. Трябвало е повече да внимават в часовете по химия.

— В действителност алхимиците изобщо не са се стремяли към златото. Това е било така да се каже маскировка за експериментите им. Философският камък е по-скоро синоним на безсмъртие. Алхимиците

са смятали, че е достатъчно да се смесят подходящите съставки — око от крастава жаба, кръв от девица, косъм от опашката на черна котка, ха-ха, това беше майтап, — та значи, ако се смесят подходящите съставки и се комбинират с правилните химични процеси, ще се създаде вещество, което, ако се изпие, ще направи въпросния човек безсмъртен. Последователите на графа твърдели, че той притежавал въпросната рецепта и е станал безсмъртен. Макар че има източници, според които той е починал в Германия през 1784 година, според други сведения има хора, които са го видели много години по-късно напълно жив и здрав.

— Хм, хм — казах. — Не вярвам да е безсмъртен. Но може би ще стане? Може би това е тайната зад тайната. Това, което ще се случи, когато кръгът се затвори...

— Възможно е. Но това е само едната страна на медала, разпространявана от запалени привърженици на езотерични теории на конспирацията, които манипулират информацията според собствената си изгода. Критични наблюдатели изхождат от факта, че легендите, които се носят за Сен Жермен, до голяма степен са плод на чиста фантазия на почитателите му и неговата собствена, както и на умели инсценировки.

Лесли избълва всичко това наведнъж и толкова въодушевено, че нямаше как да не се засмея.

— Отиди при господин Уитман и го попитай дали не можеш да напишеш домашно по тази тема — предложих. — Проучила си я толкова обстойно, че сигурно можеш да напишеш направо цяла книга.

— Не мисля, че Катеричката ще оцени усилията ми. В крайна сметка той е един от феновете на Сен Жермен, все пак като пазител трябва да е такъв. И така, за мен той определено е злодейт в тази история, искам да кажа Сен Жермен, а не господин Катеричка. Той те е заплашил и душил. А и майка ти ти е казала, че трябва да се пазиш от него. Значи знае повече, отколкото признава. И може да има тази информация единствено от Люси.

— Според мен, всички знаят повече, отколкото признават — въздъгнах. — При всички случаи знаят повече от мен. Дори и ти!

Лесли се засмя.

— Просто гледай на мен като на допълнителна част от мозъка ти. Графът винаги е държал в тайна произхода си. Във всеки случай името

и титлата му са измислени. Възможно е да е незаконен син на Мария Ана, вдовицата на краля на Испания Карлос II. За негови бащи са спрягани различни мъже. Друга теория гласи, че е синът на трансилвански княз, който е отраснал в Италия при последния херцог на Медичите. Така или иначе нищо от това не е доказано и всеки може само да гадае. Но сега двете с теб имаме нова теория.

— Имаме ли?

Лесли завъртя очи.

— Разбира се! Сега вече знаем, че единият от родителите задължително трябва да е от рода Де Вилърс.

— И откъде знаем?

— Ах, Гуен! Самата ти каза, че първият пътуващ във времето се е казвал Де Вилърс и затова графът трябва да е или законен или незаконен член на това семейство, това го разбираш, нали? В противен случай и неговите наследници не биха носили това име.

— Тъж, да — казах неуверено. Тези наследствени неща не ми бяха съвсем ясни. — Но според мен и трансилванската теория не е за пренебрегване. Не може да е случайно това, че този Ракоци е оттам.

— Ще продължа да проучвам въпроса — обеща Лесли.

— Внимание!

Вратата към дамската тоалетна се отвори и някой влезе. Тя — или поне предполагаме, че е момиче — отиде в кабинката до нашата, за да се изпишка. Останахме смълчани, докато тя не си тръгна.

— Без да си измие ръцете — каза Лесли. — Срамота. Радвам се, че не знам кой беше.

— Хартиените кърпи свършиха. — Постепенно краката ми започваха да изтръпват. — Мислиш ли, че ще си имаме неприятности? Госпожа Каунтър със сигурност ще забележи, че ни няма. А ако все пак не забележи, някой със сигурност ще ни издаде.

— За госпожа Каунтър всички ученици изглеждат еднакво, нищо няма да забележи. Още от пети клас ме нарича Лили, а теб те бърка със Синтия. Точно пък с нея! Не, не, това тук е много по-важно от географията. Трябва да си подготвена колкото е възможно по-добре. Колкото повече знаеш за враговете си, толкова по-добре.

— Само да знаех кои са враговете ми.

— Не можеш да се довериш на никого — каза Лесли, точно като майка ми. — Ако се намирахме в някой филм, накрая злодеят щеше да

се окаже този, който най-малко очакваме. Но тъй като не сме във филм, бих заложила на типа, който те души.

— Но кой е пуснал по следите ни облечените в черно мъже в Хайд Парк? В никакъв случай не и графът. Гидиън му е нужен, за да посети другите пътуващи във времето и да вземе от кръвта им, за да се затвори кръгът.

— Да, така е. — Лесли замислено дъвчеше долната си устна. — Но може би в този филм има повече злодеи. Люси и Пол също биха могли да са от лошите. Все пак са откраднали хронографа. Всъщност, какво става с мъжа в черно от номер осемнайсет?

Повдигнах рамене.

— Сутринта си стоеше там както обикновено. Защо, мислиш ли че по някое време и той ще извади някоя шпага?

— Не. По-скоро предполагам, че е пазител и по принцип се мотае наоколо като глупак. — Лесли отново се задълбочи в папката си. — Между другото, за пазителите като цяло не можах да намеря много, изглежда това е една много тайна ложа. Но някои от имената, които спомена — Чърчил, Уелингтън, Нютон — се срещат и при франкмасоните. Това ще рече, че двете ложы са имали някаква връзка помежду си. В интернет не открих нищо за удавило се момче на име Робърт Уайт, но в библиотеката могат да се прегледат всички броеве на „Таймс“ и „Обзървър“ от последните четирийсет години. Сигурна съм, че ще успея да открия нещо в тях. Какво друго? А, да, самодивско дърво, сапфир и гарван... разбира се, това може да се тълкува по много различни начини, но в езотериката може да означава какво ли не, затова не може да се направи надежден извод. Трябва да се опитаме да се ориентираме според фактите. Просто трябва да събереш повече информация. Особено за Люси и Пол и защо са откраднали хронографа. Явно знаят нещо, което на другите не им е известно. Или не искат да приемат. Или са на коренно противоположно мнение.

Вратата отново се отвори. Но този път стъпките бяха тежки и енергични. И целеустремено приближаваха нашата кабина.

— Лесли Хей и Гуендолин Шепърд! Веднага излезте оттам и се върнете в час!

Двете с Лесли онемяхме слисани. После Лесли каза:

— Нали знаете, че това тук е дамската тоалетна, господин Уитман?

— Ще броя до три. Едно...

На „три“ вече бяхме отворили вратата.

— Това ще бъде записано в дневника — каза господин Уитман и ни изгледа като някоя строга катеричка. — Много съм разочарован от вас. Особено от теб, Гуендолин. Само защото сега заемаш мястото на братовчедка ти, това далеч не означава, че можеш да правиш каквото си искаш. Шарлот никога не е занемарявала ученическите си задължения.

— Да, господин Уитман — казах. Тези диктаторски превземки изобщо не бяха характерни за него. Обикновено винаги беше толкова чаровен и най-много да направи някоя саркастична забележка.

— А сега отивайте в час.

— Как разбрахте, че сме тук? — попита Лесли.

Господин Уитман не отговори, само протегна ръка към папката ѝ.

— А това ще го взема на съхранение при мен!

— О, не, не може. — Лесли притисна папката към гърдите си.

— Дай ми я, Лесли!

— Но тя ми трябва... за часовете!

— Ще броя до три...

На „две“ тя я подаде, скърцайки със зъби. Беше изключително засрамващо, когато господин Уитман ни избута в класната стая. Явно госпожа Каунтър прие опита ни за бягство лично, защото ни игнорира напълно до края на часа.

— Пушихте ли? — поиска да узнае Гордън.

— Не, глупако — срязва го Лесли. — Просто искахме да поговорим на спокойствие.

— Избягали сте от клас, защото сте искали да говорите? — Гордън се удари по челото. — Е, не, честно! Момичета!

— Сега господин Уитман може да прегледа цялата ти папка — обърнах се към Лесли. — И тогава ще разбере, а после ще разберат и пазителите, че съм ти разказала всичко. А това със сигурност е забранено.

— Да, със сигурност. Може би ще изпратят мъжът в черно да наmine покрай нас, за да ме отстрани, защото знам неща, които никой не бива да знае...

Перспективата изглежда я забавляваше.

— А ако тази мисъл не е чак толкова абсурдна?

— Тогава... нали днес ще ти взема спрей, направо ще купя един и за мен. — Лесли ме потупа по рамото. — Хайде! Няма да се оставим да ни сломят.

— Не, няма да се оставим.

Завиждах на Лесли за непоклатимия ѝ оптимизъм. Винаги разглеждаше нещата откъм позитивната им страна. Ако изобщо имаха такава.

ГЛАВА 14

„От 15,00 до 18,00 часа Люси и Пол се появиха в кабинета ми, за да елапсират. Поговорихме си за възстановяването и почистването на града и за невероятния факт, че в тяхното време Нотинг Хил се смята за една от най-харесваните и шикозни части на града. Освен това ми донесоха списък на всички победители в Уимбълдън след 1950 година. Обещах да сложа печалбите от тенис турнира във фонд, който да покрие обучението в колеж на децата и внуците ми. Освен това смятам да купя един-два от запуснатите недвижими имоти в Нотинг Хил. Човек никога не знае.“

Из хрониките на пазителите
Доклад: Лукас Монтроуз, адепт
III ранг
14 август 1949 г.

Часовете се нижеха мъчително бавно, обядът беше отвратителен както винаги (йоркширски пудинг) и когато следобед след два последователни часа химия най-накрая можехме да се приберем вкъщи отново се чувствах готова да се мушна в кревата.

Шарлот ме игнорираше през целия ден. Само веднъж по време на междучасието се бях опитала да говоря с нея и тогава тя ми каза:

— Ако искаш да се извиниш — забрави!

— За какво трябва да се извинявам? — попитах ядосано.

— Е, щом сама не можеш да се досетиш...

— Шарлот, нямам никаква вина, че не ти, а аз наследих тъпия ген.

Тя ме изгледа гневно.

— Изобщо не е тъп ген, това е дарба. Нещо много специално. И дадена на някой като теб е просто пропиляна. Но ти си прекалено

голямо дете, за да можеш да го проумееш — каза тя, след което се обърна и просто ме заряза.

— Ще го преодолее — каза Лесли, докато вземахме нещата си от шкафчетата. — Просто трябва да свикне с това, че вече не е нещо специално.

— Но тя е толкова несправедлива. Все пак нищо не съм й отнела.

— Напротив! — Лесли ми подаде четката си за коса. — Ето!

— За какво ми е?

— Да си срезеш косата, за какво друго!

Послушно прокарах четката през косата си.

— Защо трябва да го правя? — попитах.

— Просто искам да изглеждаш добре, когато отново се видиш с Гидиън. За щастие не се нуждаеш от спирала за мигли, защото твоите са толкова черни и дълги...

При споменаването на името на Гидиън се изчервих.

— Може би днес изобщо няма да го видя. В крайна сметка ще ме изпратят в 1956 година в някаква си стая в сутерена, за да си пиша домашните.

— Да, но пътищата ви могат да се пресекат преди това или след това.

— Лесли, аз не съм негов тип!

— Не е имал това предвид — рече Лесли.

— Напротив!

— Е, и? Мнението му може да бъде променено. При всички положения е твой тип.

Отворих уста и после отново я затворих. Беше безсмислено да отричам. Той беше мой тип. Въпреки че с най-голямо удоволствие бих се преструвала, че не е така.

— Всяко момиче би го сметнало за страхотен. Или поне на външен вид. Но през цялото време ме вбесява и ме командва и е просто... той е просто невероятно...

— ... страхотен? — Лесли ми се усмихна нежно. — И ти си такава, честно! Ти си най-страхотното момиче, което познавам. Може би като изключим мен самата. А и ти можеш да командваш. Хайде ела. Непременно искам да видя лимузината, с която ще те вземат.

Джеймс ми кимна сковано, когато минахме покрай неговата ниша.

— Чакай малко — казах на Лесли. — Искам да питам нещо Джеймс.

Когато се спрях, от лицето му изчезна надутия израз и той ми се усмихна радостно.

— Разсъждавах над последния ни разговор — каза той.

— За целуването?

— Не! За едрата шарка. Възможно е все пак да съм я прихванал. Между другото, днес косата ти блести много хубаво.

— Благодаря. Джеймс, можеш ли да ми направиш една услуга?

— Надявам се, че няма нищо общо с целуването.

Нямаше как да не се засмея.

— И това не е лоша идея. Но става въпрос за маниери.

— Маниери?

— Ти винаги се оплакваш, че нямам такива. И си напълно прав. Затова искам да те помоля да ми покажеш как трябва да се държи човек. В твоето време. Как се говори, как се прави поклон, как... ох, и аз не знам още какво.

— ... как се държи ветрило? Как се танцува? Как се държиш, когато принц регентът е в помещението?

— Точно така!

— Е, това мога да ти го покажа — каза Джеймс.

— Ти си съкровище — казах и се обърнах да си вървя. — Ааа, Джеймс? Можеш ли да се дуелираш?

— Разбира се. Не искам сам да се хваля, но сред приятелите ми в клуба се водят за един от най-добрите фехтовачи. Самият Галиано казва, че съм истински талант.

— Супер. Ти си истински приятел.

— Искаш призрак да те научи на фехтовка? — Лесли бе следила разговора ни с интерес. Разбира се, можеше да чуе само моите реплики. — Изобщо възможно ли е призрак да държи шпага?

— Ще видим — казах. — Във всеки случай прекрасно е запознат с осемнайсети век. Нали все пак е от онова време.

Гордън Гелдърман ни настигна на стълбите.

— Гуендолин, отново си говореше с нишата. Видях те съвсем ясно.

— Да, това е любимата ми ниша, Гордън. Тя се сърди, когато не говоря с нея.

— Знаеш, че си чудновата, нали?

— Да, скъпи Гордън, знам. Но поне нямам мутиращ глас.

— Това ще отmine — отвърна той.

— Хубаво би било, ако и *ти* отминеш — каза Лесли.

— Сигурно двете искате да продължите да си говорите — каза Гордън. Винаги бе голяма лепка. — Разбирам. Само пет часа сте си шушукали днес. Ще се срещнем ли по-късно на кино?

— Не — отвърна Лесли.

— И без това не мога — рече Гордън, докато ни следваше като сянка през преддверието. — Трябва да пиша онзи загубен доклад за пръстените с печати. Споменах ли, че мразя господин Уитман?

— Да, но само сто пъти — каза Лесли.

Видях лимузината паркирала пред портата на училището още преди да излезем навън. Сърцето ми започна да бие малко по-бързо. Все още продължавах да се чувствам ужасно неудобно заради вчерашната вечер.

— Охо! Каква е тази тузарска кола? — Гордън подсвири тихо. — Може би слуховете, че дъщерята на Мадона учи в нашето училище все пак са верни, разбира се инкогнито и с фалшиво име.

— Разбира се — каза Лесли и примижа на слънцето. — И затова я взимат с лимузина, за да не забележи никой, че е инкогнито.

Няколко ученици зяпаха лимузината. Дори Синтия и приятелката ѝ Сара стояха на стълбите и се пулеха. Но не в лимузината, а вдясно от нея.

— А пък аз си мислех, че вечната зубрачка не се занимава с момчета — каза Сара. — И особено с такива великолепни екземпляри.

— Може би ѝ е братовчед. Или брат — каза Синтия.

Сграбчих ръката на Лесли. Там, в училищния ни двор, действително стоеше Гидиън съвсем небрежно с тениска и дънки. И говореше с Шарлот.

Лесли веднага се досети.

— Мислех, че косата му е дълга — каза с укор в гласа.

— Такава е.

— Полудълга е. Има разлика. Много е яко.

— Тоя е обратен. Залагам петдесет лири, че е обратен — каза Гордън. Той подпря ръката си на рамото ми, за да може да вижда по-добре между двете ни със Синтия.

— О, боже, докосва я! — каза тя. — Той хваща ръката ѝ!

Усмивката на Шарлот ясно можеше да се види чак оттук. Тя не се усмихваше често (ако се изключеше извиването на устните ѝ в стил Мона Лиза), но когато го направеше, изглеждаше възхитително. Имаше дори трапчинка, която в такива моменти се забелязваше. Гидиън също нямаше как да не я забележи и със сигурност в момента я смяташе за всичко друго, но не и за обикновена.

— Той милва бузата ѝ!

О, боже мой. *Наистина!* Пробождането, което усетих, не можеше да бъде игнорирано.

— А сега ще я целуне!

Всички затаихме дъх. Действително изглеждаше така, сякаш Гидиън ще целуне Шарлот.

— Но само по бузата — каза Синтия с облекчение. — Явно все пак ѝ е братовчед. Гуени, моля те кажи, че ѝ е братовчед.

— Не — казах. — Те не са роднини.

— И не е обратен — каза Лесли.

— Хващаме ли се на бас? Само погледни пръстена му с печат!

Шарлот още веднъж дари Гидиън със сияйна усмивка и с наперена крачка се отдалечи. Явно отвратителното ѝ настроение бе изчезнало.

Гидиън се обърна към нас. Наясно бях каква гледка представлявахме: четири момичета и Гордън, стоящи на стълбите, зяпащи и хилещи се.

Познавам момичетата като теб.

Точно според очакванията му. Страхотно.

— Гуендолин! — извика Гидиън. — Ето те и теб най-сетне!

Всеобщо поемане на въздух от Синтия, Сара и Гордън. И за да съм честна, дори и от мен. Само Лесли запази самообладание и ме бутна леко напред.

— Побързай. Лимузината ти те очаква.

Докато слизах по стълбите, усещах погледите на другите, забити в гърба ми. Сигурно бяха зяпнали с широко отворени усти. Гордън със сигурност.

— Здравей — казах, когато стигнах до Гидиън. Нищо повече не можа да излезе от устата ми. На слънчевата светлина очите му бяха още по-искрящо зелени от обикновено.

— Здравей. — Сякаш ме огледа малко по-обстойно. — Да не си пораснала за една нощ?

— Не. — Придърпах сакото над гърдите си. — Униформата ми се е свила.

Гидиън се усмихна, после погледна над рамото ми.

— Това приятелките ти ли са, там горе? Мисля, че едната всеки момент ще припадне.

О, боже мой.

— Това е Синтия Дейл — казах, без да се обръщам. — Тя страда от повишено ниво на естрогена^[1]. Ако проявяваш интерес, мога да ви запозная.

Усмивката на Гидиън стана още по-широка.

— Може би по-късно ще се върна на предложението ти. Хайде! Днес имаме още много неща за вършене.

Той ме хвана за ръката (от стълбите се чу силно квичене) и ме поведе към лимузината.

— Ще трябва единствено да „пиша домашните си“. През 1956 година.

— Плановете се промениха. — Гидиън ми отвори вратата на колата. (От стълбите се разнесе колективно изпискване). — Ще посетим твоята прапрабаба. Тя изрично попита за теб. — Той постави ръката си на гърба ми, за да ми помогне при влизането в колата. (Повторно изпискване от стълбите).

Отпуснах се на задната седалка. Срещу мен вече ме очакваше позната, закръглена личност.

— Здравейте, господин Джордж.

— Гуендолин, смелото ми момиче, как си днес? — Темето му блестеше без конкуренция.

Гидиън се настани до него.

— Тъъ, добре, благодаря.

Изчервих се, защото си спомних каква жалка картинка представлявах вчера вечерта. Но поне Гидиън не направи някой отвратителен коментар. Държеше се, сякаш нищо не се е случило. — Та какво е това с прапрабаба ми? — попитах бързо. — Това не го разбрах.

— Да, и ние не го разбрахме напълно — каза въздишайки Гидиън.

Лимузината потегли. Устоях на желанието си да погледна приятелите си през задното стъкло.

— Маргрет Тилни, по баща Гранд, е бабата на твоята баба Ариста и последната пътуваща във времето преди теб и Люси. След втория ѝ скок във времето през 1894 година пазителите са успели да я регистрират в първия хронограф без никакви затруднения. До края на живота си — умира през 1944 година — редовно е елапсирала с помощта на хронографа. В хрониките се описва като любезна и готова да сътрудничи личност. — Господин Джордж потърка нервно темето си. — По време на бомбардировките на Лондон през Втората световна война, група пазители се преместват заедно с нея и хронографа в провинцията. Там тя се разболява от пневмония и умира на шейсет и седем години от усложненията.

— Колко... въз... тъжно.

Не знаех как да тълкувам тази информация.

— Както ти е известно, Гидиън вече е посетил в миналото седем души от кръга на дванайсетте и е взел от кръвта им за втория, новия хронограф. Шест, ако броим близнаците за един. Тоест, без да броим твоята и неговата кръв, липсват само още четирима от кръга. Опал, нефрит, сапфир и черен турмалин.

— Елейн Бърли, Маргрет Тилни, Люси Монтроуз и Пол де Вилърс — допълни Гидиън. — И четиримата трябва да бъдат посетени в миналото и да се вземе от кръвта им.

Това вече го бях разбрала, все пак не бях съвсем малоумна.

— Точно така. Не очаквахме, че ще срещнем някакви затруднения с Маргрет — господин Джордж се облегна назад в седалката си. — При другите — да, но при Маргрет Тилни не е имало причина да предположим евентуални затруднения. Нейният живот е описан от пазителите до най-малката подробност. Знаем къде е била през всеки един ден от живота ѝ. И затова бе много лесно да организираме срещата ѝ с Гидиън. Миналата нощ той отиде в 1937 година, за да се срещне с нея в нашата сграда в Темпъл.

— Наистина ли миналата нощ? За бога, а кога си спал?

— Трябваше да приключи много бързо — каза Гидиън и кръстоса ръце пред гърдите си. — Планирахме само един час за операцията.

— Но противно на очакванията ни, след като той ѝ е обяснил положението, Маргрет се е възпротивила да даде от кръвта си — каза господин Джордж и ме погледна очаквателно.

О, да не би да се очакваше от мен да кажа нещо по въпроса?

— Може би... въз... просто не го е разбрала — рекох. Все пак историята наистина бе много заплетена.

— Много добре ме разбра — поклати глава Гидиън. — Защото вече знаеше, че първият хронограф е откраднат и че ще се опитам да взема от кръвта ѝ за втория.

— Но как е възможно да знае какво ще се случи много години по-късно. Да не би да е можела да предсказва бъдещето? — Тъкмо зададох въпроса и сама си отговорих. Постепенно започвах да схващам всичкото това размотаване из времето. — Някой е бил при нея преди теб и ѝ е разказал, нали?

Гидиън кимна одобрително.

— И я е убедил, че в никакъв случай не трябва да позволява да ѝ бъде взета кръв. Още по-странно бе, че отказваше да говори с мен. Тя извика пазителите на помощ и настоя да не ме допускат до нея.

— Но кой би могъл да е този някой? — замислих се. — Всъщност единствено Люси и Пол. Могат да пътуват във времето и искат да попречат на това, кръгът да бъде затворен.

Господин Джордж и Гидиън се спогледаха.

— При завръщането на Гидиън бяхме изправени пред истинска загадка — каза господин Джордж. — Макар да имахме бегла представа какво би могло да се е случило, просто ни липсваха доказателства. Затова днес сутринта Гидиън още веднъж отиде в миналото и отново посети Маргрет Тилни.

— Не си скучал днес, нали? — Разгледах лицето на Гидиън за следи от умора, но не намерих. Дори напротив, изглеждаше съвсем бодър. — Всъщност, как е ръката ти?

— Добре е. Чуй какво казва господин Джордж. Важно е.

— Този път Гидиън потърси Маргрет непосредствено след първото ѝ пътуване във времето през 1894 година. Трябва да знаеш, че факторът X или генът за пътуване във времето, както ние го наричаме, се проявява в кръвта едва след първичния скок във времето. Защото кръв, която е взета от носителите на гена преди първото им пътуване, явно не може да бъде разпозната от хронографа. В тази връзка графът

е провел някои експерименти, които по негово време за малко не са довели до разрушаването на хронографа. Тоест няма никакъв смисъл да се посещава някой пътуващ във времето в детството му, с цел да се вземе от кръвта му. Въпреки че това много би улеснило нещата. Разбираш ли?

— Да — казах просто така.

— И така днес сутринта Гидиън се срещна с младата Маргрет по време на първото ѝ официално елапсиране. След първичния ѝ скок във времето тя веднага е била откарана в Темпъл, но още докато течали приготовленията за регистрирането ѝ в хронографа, тя за втори път е отишла в миналото. Това е най-дългият измерен неконтролиран скок във времето. Нямало я е повече от два часа.

— Господин Джордж, моля ви пропуснете несъществената част — предложи Гидиън със следа от нетърпение в гласа.

— Да, да. Докъде бях стигнал? Значи Гидиън посети Маргрет по време на първото ѝ елапсиране. И отново ѝ обясни историята с откраднатия хронограф и за възможността всичко да бъде поправено с втория хронограф.

— Ха! — извиках и го прекъснах. — Ето откъде старата Маргрет е знаела цялата история. Лично Гидиън ѝ я е разказал!

— Да, това е една от възможностите — каза господин Джордж. — Но и този път младата Маргрет не чуваше историята за първи път.

— Значи някой е бил при нея преди Гидиън. Люси и Пол. С откраднатия хронограф са отишли в миналото, за да разкажат на Маргрет Тилни, че е голяма вероятността рано или късно да се появи някой, който ще иска да ѝ вземе кръв.

Господин Джордж замълча.

— Този път позволила ли е да ѝ вземат кръв?

— Не — каза той. — И този път оказа.

— Но поне като шестнайсетгодишна не беше толкова твърдоглава, колкото по-късно, като възрастна жена — каза Гидиън. — Този път позволи да се говори с нея и най-накрая каза, че ако изобщо склони, единствено с теб ще обсъжда взимането на кръвта ѝ.

— С мен?

— Каза твоето име. Гуендолин Шепърд.

— Но... — Прехапах долната си устна, а господин Джордж и Гидиън ме наблюдаваха внимателно. — Мислех, че Пол и Люси са

изчезнали, преди да се родя. Откъде са узнали името ми, за да го кажат на въпросната Маргрет?

— Да, точно в това е въпросът — каза господин Джордж. — Виждаш ли, Люси и Пол откраднаха хронографа през месец май в годината на твоето раждане. В началото се криеха заедно с него в настоящето. Няколко месеца успяваха доста умело непрестанно да се изплъзват на детективите на пазителите, като оставяха подвеждащи следи и използваха други трикове. Често сменяха градовете и пропътуваха половин Европа с хронографа. Но тогава започнахме все повече да стесняваме кръга около тях и те осъзнаха, че могат да ни се изплъзнат за постоянно само ако избягат с хронографа в миналото. За съжаление, да се предадат, за тях не подлежеше на обсъждане. Защиитаваха погрешните си идеали безкомпромисно. — Той въздъхна. — Бяха толкова млади и пламенни... — Погледът му се зарея замечтано. Гидиън се прокашля и господин Джордж престана да се взира в нищото, после продължи: — Досега смятахме, че са предприели тази стъпка тук, в Лондон, през септември, няколко седмици преди да се родиш.

— Но тогава е невъзможно да знаят името ми!

— Правилно — каза той. — Затова от днес сутринта обмисляме възможността те да са отишли в миналото с хронографа едва след твоето раждане.

— Каквито и да са били мотивите им — допълни Гидиън.

— Като остава още да се изясни откъде Люси и Пол са узнали името и предопределението ти. Но така или иначе Маргрет Тилни отказва да ни сътрудничи.

Замислих се.

— И как сега ще се доберем до кръвта й? — О, боже! Нали не бях аз тази, която току-що каза това? — Нали няма да употребите сила?

В съзнанието ми вече виждах Гидиън с бутилка етер, белезници и огромна спринцовка, което чувствително помрачи представата ми за него.

Господин Джордж поклати глава.

— Едно от дванайсетте златни правила на пазителите гласи, че се употребява сила само когато са изчерпани всички други възможности

като преговори и споразумения. И така, първо ще опитаме това, което поиска Маргрет: ще те изпратим при нея.

— За да мога да я убедя?

— За да можем да разберем какви са мотивите ѝ и кои са информаторите ѝ. С теб ще говори, самата тя го е казала. Искаме да знаем какво има да ти каже.

Гидиън въздъхна.

— Нищо няма да излезе от това, но цяла сутрин сякаш говоря на стената.

— Да. И затова в момента мадам Росини шие за теб хубава лятна рокля за 1912 година — рече господин Джордж. — Ще се запознаеш с твоята прапрабаба.

— Защо точно 1912 година?

— Избрахме годината съвсем произволно. Въпреки това Гидиън смята, че бихте могли да попаднете в капан.

— В капан?

Гидиън не каза нищо, просто ме гледаше. Той действително изглеждаше притеснен.

— Според законите на логиката това е почти изключено — каза господин Джордж.

— Защо някой ще ни поставя капан?

Гидиън се наведе към мен.

— Помисли малко: Люси и Пол притежават хронографа и в него вече се намира кръвта на десет от дванайсетте пътуващи във времето. За да затворят кръга и за да се възползват от тайната, се нуждаят единствено от кръвта на нас двамата.

— Но... нали Люси и Пол са искали да предотвратят затварянето на кръга и разкриването на тайната — казах аз.

Господин Джордж и Гидиън отново се спогледаха.

— Това е, което майка ти вярва — отвърна господин Джордж.

Това бе, което и аз вярвах досега.

— А вие не смятате така?

— Погледни го от другата страна. Какво би било, ако Люси и Пол искат тайната за себе си? — попита Гидиън. — Ами ако затова са откраднали хронографа? Тогава единственото, което все още им липсва, за да изиграят графа, е нашата кръв.

Известно време премислях думите му. После казах:

— И тъй като могат да се срещнат с нас само в миналото, трябва да ни примамят някъде, за да вземат кръвта ни?

— Известно им е, че само чрез сила ще се доберат до кръвта ни — продължи Гидиън. — Така, както и ние знаем, че няма да ни дадат доброволно кръвта си.

Помислих си за мъжете, които ни бяха нападнали в Хайд Парк.

— Точно така — каза Гидиън, сякаш прочел мислите ми. — Ако ни бяха убили, можеха да вземат колкото си искат от кръвта ни. Остава само да се изясни откъде са знаели, че ще сме там.

— Познавам Люси и Пол. Това просто не е в техния стил — каза господин Джордж. — Те са израснали с дванайсетте златни правила на пазителите и със сигурност не биха възложили убийството на собствените си роднини. Те също залагат на преговори и споразу...

— Познавали сте Люси и Пол, господин Джордж — прекъсна го Гидиън. — Но наистина ли можете да сте сигурен що за хора са в момента?

Гледах ту единия, ту другия.

— При всички случаи ми се струва интересно да разбера какво иска от мен прапрабаба ми. И как би могло това да е капан, щом сами избираме момента на посещението ни?

— И аз съм на същото мнение — каза господин Джордж.

Гидиън въздъхна примирено.

— И без това решението отдавна е взето.

Мадам Росини надяна през главата ми дълга до глезена бяла рокля с фини ромбовидни шарки и моряшка яка. В талията роклята бе пристегната с лента от небесносин сатен от същия плат като панделката, която украсяваше мястото, където яката преминаваше в ивица с илици.

Когато се погледнах в огледалото, бях малко разочарована. Изглеждах много порядъчна. Външният ми вид донякъде напомняше този на министрантите^[2] в „Сейнт Люк“, където понякога ходехме в неделя за литургията.

— Разбира се, модата от 1912 година не може да се сравнява с екстравагантността на рококо — каза мадам Росини, докато ми

подаваше кожени ботушки. — Бих казала, че прелестите на жените са били по-скоро прикривани, отколкото излагани на показ.

— И аз бих казала същото.

— А сега и прическата. — Мадам Росини нежно ме избута да седна на един стол и раздели косата ми на кичури. После закрепил всеки един на тила.

— Не е ли малко... ъъ... бухнало покрай ушите?

— Така трябва да бъде — отвърна тя.

— Но не смятам, че ми отива. А вие?

— На теб просто всичко ти отива, моя малка лебедова шийке. А и това тук не е конкурс за красота. Става дума за...

— Автентичност. Да, знам.

— Това е добре — засмя се мадам Росини.

Този път доктор Уайт дойде да ме вземе, за да ме заведе до скривалището на хронографа в сутерена. Той бе в изключително лошо настроение, както винаги, но за сметка на това Робърт, малкото момче призрак, ми се усмихваше приятелски.

И аз му се усмихнах в отговор. Беше наистина много сладък с русите си къдрици и трапчинките.

— Здравей!

— Здравей, Гуендолин — отвърна Робърт.

— Няма причина за такъв прекомерен възторг от това, че отново се виждаме — каза доктор Уайт и размаха черната превръзка за очи.

— О, не, защо отново се налага?

— Нямаме основание да ти имаме доверие — каза докторът.

— О! Дайте това тук, грубиян такъв! — мадам Росини дръпна черната кърпа от ръката му. — Този път никой няма да развали прическата.

Много жалко. Тя лично завърза внимателно очите ми. И косъм от прическата не се размести.

— Пожелавам ти много късмет, малката — каза, докато доктор Уайт ме извеждаше в коридора.

Помахах слепешката за довиждане. Чувството да се препъвам в нищото отново бе неприятно. Въпреки това отсечката постепенно започваше да ми се струва позната. Но този път Робърт ме предупреждаваше:

— Още две стъпала и след това наляво през тайната врата. Внимание, има праг. Още десет крачки и започва голямото стълбище.

— Наистина страхотно обслужване, благодаря.

— Само без иронични забележки — каза доктор Уайт.

— Защо ти можеш да ме чуеш, а той не? — попита Робърт натъжено.

— За съжаление и аз не знам — казах и се натъжих. — Искаш ли да му кажеш нещо?

Робърт замълча.

— Гленда Монтроуз е права. Ти наистина си говориш сама.

Опипах с ръка протежението на стената.

— О, тази ниша ми е позната. Сега отново има стъпало, ето го, а след двайсет и четири крачки се завива надясно.

— Броила си стъпките!

— Само защото ми е скучно. Защо всъщност сте толкова подозрителен, доктор Уайт?

— Изобщо не съм. Напълно ти вярвам. *Все още*. Защото в момента до известна степен си кротка, в най-лошия случай повлияна от погрешните схващания на майка ти. Но никой не знае какво ще стане от теб. И затова не бих искал да знаеш мястото, където се съхранява хронографа.

— Това подземие не би могло да е чак толкова голямо.

— Дори не можеш да си представиш колко е голямо. Дори сме загубвали хора там долу.

— Наистина ли?

— Да. — В гласа му се прокрадваше насмешка и по това познах, че само се шегува. — Други дни наред са се лутали из коридорите, докато най-накрая са се добрали до някой изход.

— Бих искал да му кажа, че съжالياвам — каза Робърт. Явно дълго бе мислил над това.

— О! — Бедното момче. Искаше ми се да спра и да го прегърна. — Но ти нямаш никаква вина.

— Сигурна ли си? — Явно доктор Уайт все още говореше за хората, които се бяха загубвали в подземния сутерен.

Робърт подсмръкна.

— Сутринта се бяхме скарали. Казах му, че го мразя и че ми се иска някой друг да ми бе баща.

— Но той със сигурност не го е взел на сериозно. Със сигурност не е.

— Напротив. А сега си мисли, че не го обичам, а аз не мога да му го кажа. — Гласчето, което сега ясно доловимо трепереше, направо ми късаше сърцето.

— Затова ли все още си тук?

— Не искам да го оставя сам. Макар че не може да ме види и чуе, може би усеща, че съм тук.

— О, миличкия ми — сега вече не можах да се сдържа и спрях. — Със сигурност знае, че го обичаш. Всеки баща знае, че понякога децата казват неща, които изобщо не мислят.

— Без съмнение — рече доктор Уайт, чийто глас изведнъж прозвуча пресипнало. — Когато човек е забранил на детето си два дни да не гледа телевизия, защото е оставило колелото си в дъжда, не трябва да се учудва, ако то му се развика и му каже неща, които изобщо не мисли.

Той ме побутна да продължа напред.

— Радвам се, че го казахте, доктор Уайт.

— Аз също — рече Робърт.

През остатъка от пътя двамата бяхме в отлично настроение. Една тежка врата се отвори и затвори след нас.

Първото, което видях, когато свалих превръзката от очите си, бе Гидиън с цилиндър на главата. Веднага избухнах в гръмък смях. Ха-ха! Този път той бе идиотът с шапка!

— Днес тя е в особено добро настроение благодарение на продължителните монолози, които водеше със себе си — каза доктор Уайт, но гласът му не звучеше толкова хапливо както обикновено.

Господин Де Вилърс се присъедини към смеха ми.

— И аз го намирам за смешен. Изглежда като цирков директор.

— Радвам се, че се забавлявате — каза Гидиън.

Като изключим цилиндъра, изглеждаше добре. Дълъг тъмен панталон, тъмен редингот, бяла риза — почти сякаш се канеше да ходи на сватба. Огледа ме от главата до петите и аз затаих дъх, докато напрегнато очаквах да ми го върне. На негово място от раз биха ми хрумнали поне десетина обидни коментара за външния ми вид.

Но той не каза нищо, само се усмихна.

През това време господин Джордж бе зает с хронографа.

— Гуендолин получи ли всички указания?

— Мисля, че да — каза Де Вилърс.

В продължение на половин час той ми бе разяснявал „Мисия нефрит“, докато мадам Росини бе подготвяла костюма. *Мисия нефрит!* Бях се почувствала малко като таен агент Ема Пил. Двете с Лесли обожавашме филма „Отмъстителите“ с Ума Търман.

Все още ми бе трудно да приема теорията на Гидиън, че можехме да бъдем подмамани в капан. Макар Маргрет Тилни изрично да бе пожелала да говори с мен, не тя бе определила кога да стане това. Дори и да имаше намерение да ми устрои капан, не би могла да знае в кой ден и час от живота ѝ ще се появим. И бе почти невъзможно Люси и Пол да успеят да ни издебнат точно в избрания от нас момент.

Напълно произволно бе решено да е през юни 1912 година. Тогава Маргрет Тилни е била на трийсет и пет и е живяла с мъжа си и трите им деца в къща в Белгравия^[3]. И точно там щяхме да я посетим.

Вдигнах глава и забелязах, че погледът на Гидиън е насочен към мен. Или по-точно казано — към деколтето ми. Е, това вече бе върхът!

— Хей, да не би да зяпаш гърдите ми? — изсъсках възмутено.

Той се ухили.

— Не директно — прошепна в отговор.

Просветна ми какво има предвид. Помислих си, че по времето на рококо е било значително по-лесно да криеш предмети под купищата дантели. За съжаление бяхме привлекли вниманието на господин Джордж, който се приведе напред.

— Това да не е мобилен телефон? Не може да носиш предмети от нашето време в миналото!

— Защо не? Може да се окаже от полза! — (Снимката на Ракоци и лорд Бромптън беше станала супер!) — Ако последния път Гидиън бе имал читав пистолет, щеше да ни е значително по-лесно.

Гидиън завъртя очи.

— Представи си, че загубиш телефона си в миналото — каза господин Де Вилърс. — Най-вероятно този, който го намери, няма да знае какво да прави с него. Но е възможно и да е тъкмо обратното. И тогава телефонът ти ще промени бъдещето. Ами ако е пистолет! Не ми се мисли какво ще се случи, ако на човечеството му хрумне по-рано идеята да използва автоматични оръжия.

— Освен това, тези предмети са доказателство за вашето и нашето съществуване — каза доктор Уайт. — Заради незначителна грешка всичко може да се промени и да се застраши континуума.

Задъвках долната си устна, докато размишлявах доколко лютивият спрей, който бих могла да загубя в осемнайсети век, би променил бъдещето на хората. Може би към добро, ако попаднеш в правилните ръце...

Господин Джордж протегна ръка.

— Аз ще ти го пазя.

С въздишка бръкнах в деколтето си и поставих телефона в ръката му.

— Но след това веднага си го искам обратно!

— Готови ли сте най-сетне? — осведоми се доктор Уайт. — Хронографът е на линия.

Аз бях готова. Усещах леко присвиване в корема и трябваше да призная, че това тук ми се струваше много по-интересно, отколкото да трябва да кисна в сутерена през някоя скучна година и да пиша домашните си.

Гидиън ми хвърли изучаващ поглед. Може би обмисляше какво друго съм скрила. Невинно отвърнах на погледа му — едва при следващото пътуване щях да мога да взема лютивия спрей. Жалко.

— Готова ли си, Гуендолин? — попита той накрая.

Усмихнах му се.

— Готова съм, ако и ти си готов.

[1] Женски полов хормон, свързан със сексуалното поведение на жените. — Бел.прев. ↑

[2] Помощници на свещениците при отслужването на литургиите. — Бел.прев. ↑

[3] Най-люксовият квартал в Лондон. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 15

*„Векът е разглобен. О, дял проклет:
да си роден, за да го слагаш в ред!^[1]“*

„Хамлет“, Уилям Шекспир

Един фойтон на пазителите ни откара от Темпъл до Белгравия. Движихме се покрай брега на Темза и този път можех да разпозная много от познатите ми места в Лондон. Слънцето огряваше Биг Бен и Уестминстърското абатство и за моя огромна радост по широките булеварди се разхождаха хора с шапки, слънчобрани и светли рокли като моята. Парковете искряха в зелено, улиците бяха грижливо павирани и никъде не се виждаше кал.

— Тук наоколо всичко изглежда като декор за някой мюзикъл — казах. — И аз искам такъв слънчобран.

— Улучихме хубав ден — каза Гидиън. — И хубава година.

Той бе оставил цилиндъра си в сутерена и тъй като на негово място щях да направя абсолютно същото, не го направих на въпрос.

— Защо просто не издебнем Маргрет в Темпъл, когато дойде, за да елапсира?

— Вече опитах два пъти. Не ми беше лесно да убедя пазителите в добрите си намерения, въпреки паролите и пръстена ми. Винаги е трудно да се предвидят действията на пазителите в миналото. При съмнение са обучени по-скоро да защитават познатия им и закрилян от тях пътуващ във времето, отколкото посетителя от бъдещето, който почти или изобщо не познават. Както и сториха през нощта и на сутринта. Ако я посетим в дома ѝ може би ще имаме повече успех. И при всички случаи изненадата ще е по-голяма.

— Но не е ли възможно да бъде охранявана ден и нощ от някой, който само чака да се появим? Всъщност от много години тя вече ни очаква, нали така?

— В хрониките на пазителите не е отбелязано нищо за допълнителна охрана. Само задължителния пазител, който наблюдава къщата на съответния пътуващ във времето.

— Мъжът в черно — извиках аз. — Пред нас също стои един такъв.

— Явно не особено незабележимо — ухили се Гидиън.

— Не, дори изобщо. Малката ми сестра го смята за магьосник. — Като казах това, ми хрумна нещо. — Имаш ли братя или сестри?

— По-малък брат. Е, не е чак толкова малък. На седемнайсет е.

— Ами ти на колко си?

— На деветнайсет. Или почти на толкова.

— Щом като вече не ходиш на училище, е какво се занимаваш тогава? Освен пътуването в миналото, разбира се.

И свиренето на цигулка. И всичко друго каквото там правеше.

— Официално съм записан в Лондонския университет. Но мисля, че мога да забравя за този семестър.

— Каква специалност?

— Май си много любопитна?

— Просто беседвам с теб. — Това го бях научила от Джеймс. — И така, какво следваш?

— Медицина.

Звучеше малко смутено. Аз се въздържах да не извикам изумено „О!“ и отново погледнах към улицата. Медицина. Интересно. Интересно. Интересно.

— Днес в училище това твоят приятел ли беше?

— Какво? Кой? — погледнах го смаяно.

— Момчето зад теб, което бе поставило ръката си на рамото ти — гласът му прозвуча съвсем непринудено, почти незаинтересовано.

— Имаш предвид Гордън Гелдърман? Мили боже.

— Щом като не ти е приятел, защо има право да те докосва?

— Няма право. Ако трябва да съм честна, изобщо не съм забелязала, че го е направил.

И то само защото бях прекалено заета да гледам как Гидиън си разменяше нежности с Шарлот. При спомена за това се изчервих. Той я бе целунал. Или почти.

— Защо се изчерви? Заради Гордън Галахан?

— Гелдърман — поправих го.

— Както и да е. Приличаше на идиот.

Нямаше как да не се засмея.

— И звучи като такъв. Освен това се целува ужасно.

— Не исках да навлизам чак в такива подробности. — Гидиън се наведе напред и завърза наново връзките на обувките си. Когато се изправи, кръстоса ръце пред гърдите си и погледна към улицата. — Виж, това е „Белгрейв Роуд“! Вълнуваш ли се да видиш твоята прапрабаба?

— Да, дори много. — Веднага забравих за какво бяхме говорили. Моята прапрабаба, която бях на път да посетя, беше с няколко години по-млада от майка ми.

Явно съпругът ѝ бе добра партия, защото къщата на Итън Плейс, пред която спря файтонът, бе много аристократична. Както и икономът, който ни отвори вратата. Той бе по-изискан и от господин Бърнард. Дори носеше бели ръкавици!

Той ни изгледа доста подозрително, когато Гидиън му подаде визитката си и обясни, че сме дошли изненадващо на гости за по чаша чай. И че без съмнение неговата скъпа приятелка, лейди Тилни, много ще се зарадва да чуе, че Гуендолин Шепърд е дошла да я посети.

— Мисля, че не му се стори достатъчно изискан — казах, когато икономът се отдалечи с визитката. — Така без шапка и бакенбарди.

— И без мустаци. Тези на лорд Тилни стигат от едното до другото му ухо. Виждаш ли? Ей там виси негов портрет.

— О, боже! — Прапрабаба ми имаше доста причудлив вкус по отношение на мъжете. Тези мустаци бяха от типа, които нощем трябваше да се навиват на ролки. — Ами ако отрече познанството си с теб? Възможно е да няма желание отново да се срещне с теб.

— „Отново“ е добре казано. За нея са изминали осемнайсет години.

— Толкова много? — На стълбите бе застанала слаба и висока жена, а червените ѝ коси бяха прибрани в прическа, която наподобяваше моята. Приличаше на лейди Ариста, само че с трийсет години по-млада. Забелязах с изумление, че и походката ѝ бе точно копие на тази на лейди Ариста.

Когато се спря пред мен и двете останахме мълчаливи, толкова бяхме погълнати от това, да се оглеждаме взаимно. В прапрабаба ми видях нещо и от моята майка. Не знам кой или какво видя лейди Тилни

във външността ми, но кимна и се усмихна, сякаш гледката я удовлетворяваше.

Гидиън изчака известно време, после каза:

— Лейди Тилни, все още имам същата молба към вас, както преди осемнайсет години. Нуждаем се от малко количество от кръвта ви.

— И аз ще ви отговоря по същия начин, както преди осемнайсет години. Няма да получите кръвта ми. — Тя се обърна към мен. — Но мога да ви предложа чай, въпреки че още е малко рано. На по чаша чай се води много по-приятен разговор.

— Тогава задължително трябва да изпием по една чаша — каза Гидиън чаровно.

Последвахме прапрабаба ми нагоре по стълбите в една стая с изглед към улицата. Върху малка кръгла маса до прозореца бе сервирано за трима души, чинии, чаши, прибори, хляб, масло, мармалад и в средата — плато с кифлички и много фини сандвичи с краставички.

— Изглежда така, сякаш сте ни очаквали — казах, докато Гидиън старателно оглеждаше стаята.

Тя отново се усмихна.

— Нали? Човек наистина може да си го помисли. Но в действителност очаквам други гости. Заповядайте, седнете.

— Не, благодаря, при тези обстоятелства предпочитам да останем прави — каза Гидиън, който изведнъж бе станал много напрегнат. — Не бихме искали дълго да ви притесняваме. Просто бихме желали да получим някои отговори.

— А какви са въпросите?

— Откъде знаете името ми? — попитах. — Кой ви е разказал за мен?

— Имах посетители от бъдещето — усмивката ѝ стана по-широка. — Често ми се случва.

— Лейди Тилни, още първия път се опитах да ви обясня, че този, който ви е посети, ви е дал с напълно погрешна информация — каза Гидиън. — Допускате огромна грешка, като се доверявате на погрешните хора.

— И аз все това ѝ казвам — обади се мъжки глас. На вратата се бе появил млад мъж, който небрежно се приближаваше. — Винаги ѝ

казвам: Маргрет, допускаш огромна грешка, като се доверяваш на погрешните хора. О, всичко изглежда много апетитно. За нас ли е?

Гидиън рязко си пое въздух, после посегна към мен и сграбчи китката ми.

— Нито крачка повече! — изфуча ядосано той.

Мъжът повдигна вежда.

— Просто ще си взема сандвич, ако нямаш нищо против.

— Спокойно се обслужи — каза прапрабаба ми, след което излезе от стаята, а икономът застана пред вратата. Въпреки белите си ръкавици, сега приличаше на охранител на някой много оборотен клуб.

Гидиън тихо изруга.

— Не се страхувайте от Милхаус — каза младият мъж. — Въпреки че вече веднъж е скършвал врата на някакъв тип. По погрешка, нали, Милхаус?

Бях се втренчила в мъжа, не можех да се въздържа. Имаше същите очи като Фолк де Вилърс, жълти като кехлибари. Подобно на вълк.

— Гуендолин Шепърд! — Когато ми се усмихна; заприлича още повече на Фолк де Вилърс. Само дето беше двайсет години по-млад и късо подстриганата му коса бе гарвановочерна. Погледът му ме плашеше, беше дружелюбен, но в него имаше още нещо, което не можех точно да определя. Може би гняв? Или болка? — За мен е удоволствие да се запозная с теб. — Гласът му за малко бе станал дрезгав. Той ми протегна ръка, но Гидиън ме хвана с две ръце и ме притегли към себе си.

— Не смей да я докосваш!

Мъжът отново повдигна вежда.

— От какво се страхуваш, малкия?

— Много добре знам какво искаш от нея!

С гърба си усещах ударите на сърцето на Гидиън.

— Кръвта й? — Мъжът си взе един от малките, много тънки сандвичи и го лапна. После вдигна срещу нас дланите си и каза: — Нямам спринцовка, нито скалпел, виждаш ли? А сега пусни момичето. Ще я смачкаш. — Отново този странен поглед, насочен към мен. — Казвам се Пол. Пол де Вилърс.

— Така си и помислих — казах аз. — Вие сте този, който е примамил братовчедка ми Люси да откраднете хронографа. Защо сте

го направили?

Пол де Вилърс сви устни.

— Струва ми се странно, като ми говориш на „вие“.

— А на мен ми се струва странно, че ме познавате.

— Престани да говориш с него — каза Гидиън.

Вече не ме държеше толкова здраво, само ме притискаше с една ръка към себе си, а с другата отвори една странична врата и хвърли поглед в съседната стая. Още един мъж с ръкавици стоеше там на пост.

— Това е Франк — каза Пол. — И тъй като не е толкова едър и силен като Милхаус, има пистолет, виждаш ли?

— Да — изръмжа Гидиън и затвори вратата с трясък.

Той действително бе имал право. Бяхме попаднали в капан. Но как бе възможно? Едва ли всеки ден Маргрет Тилни сервираше масата за нас и поставяше мъж с пистолет в съседната стая.

— Откъде знаехте, че днес ще дойдем тук? — попитах Пол.

— Е, ако сега ти кажа, че изобщо не съм знаел, а просто се отбих случайно, сигурно няма да ми повярваш, нали? — Той си взе кифличка и се отпусна в един от столовете. — Как са твоите скъпи родители?

— Затваряй си устата! — изсъска Гидиън.

— Все пак не е забранено да попитам как са родителите й!

— Добре. Или поне майка ми. Баща ми почина.

Пол изглеждаше изненадан.

— Починал? Но Никълъс бе мъж като върлина, толкова здрав и силен!

— Разболя се от левкемия. Почина, когато бях на седем.

— О, боже мой. Ужасно съжалявам. — Пол ме погледна с тъга в очите. — Сигурно е било ужасно за теб да израснеш без баща.

— Престани да говориш с него — каза отново Гидиън. — Той се опитва просто да ни задържи, докато дойде подкрепление.

— Все още ли смяташ, че искам вашата кръв? — жълтите очи бяха придобили опасен блясък.

— Определено.

— И си мислиш, че аз, Милхаус, Франк и пистолетът няма да успеем сами да се справим с теб? — попита Пол подигравателно.

— Определено — отново отвърна Гидиън.

— О, сигурен съм, че скъпият ми брат и другите пазители са се погрижили да те превърнат в истинска бойна машина. Все пак е

трябвало да избуташ каруцата от калта. Или по-точно казано — хронографа. Нас ни обучаваха на задължителното свирене на цигулка и просто заради традицията на малко фехтовка. Но се обзалагам, че ти знаеш и таекуондо и други подобни неща. Все пак трябва да можеш всичко това, щом ще пътуваш в миналото, за да взимаш от кръвта на хората.

— Досега тези хора са ми давали кръвта си доброволно.

— Но само защото не знаят до какво ще доведе това!

— Не! Защото не искат да разрушат нещо, за което пазителите от столетия насам работят, изследват и пазят!

— Дрън-дрън! С тези патетични приказки са ни проглушавали ушите цял живот. Но ние знаем каква е истината за намеренията на граф Сен Жермен.

— И каква е истината? — попитах аз.

По стълбите се чува приближаващи се стъпки.

— Подкреплението вече идва — каза Пол, без да се обърне.

— Истината е, че лъже, само щом си отвори устата — каза Гидиън.

Икономът отстъпи, за да пусне в стаята едно грациозно червенокосо момиче, само малко по-възрастно от това да може да бъде дъщеря на лейди Тилни.

— Не мога да повярвам — каза момичето. Гледаше ме сякаш никога не е виждала нещо по-странно от мен.

— Спокойно можеш да повярваш, Принцесо! — каза Пол. Гласът му звучеше нежно и малко загрижено.

Момичето стоеше на прага като заковано.

— Ти си Люси — казах. Родствената прилика нямаше как да остане незабелязана.

— Гуендолин — прошепна тя.

— Да, това е Гуендолин — рече Пол. — А този тип, който се е вкопчил в нея, сякаш тя е любимото му мече, е моят братовчед, племенник, или както там му се вика. За съжаление през цялото време иска да си ходи.

— Моля ви, недейте — каза Люси. — Трябва да говорим с вас.

— Някой друг път с удоволствие — отвърна Гидиън. — Може би когато не присъстват толкова много непознати.

— Важно е! — каза Люси.

Гидиън се изсмя.

— О да, не се съмнявам.

— Ти спокойно можеш да си вървиш, малкия — рече Пол. — Милхаус ще те придружи до вратата. Но Гуендолин ще остане още малко. Имам чувството, че с нея може да се говори по-добре. Тя все още не е преминала през цялото това промиване на съзнанието... О, по дяволите!

Ругатнята беше предизвикана от малкия черен пистолет, който сякаш от нищото се появи в ръката на Гидиън. Напълно хладнокръвно той го насочи към Люси.

— Сега двамата с Гуендолин ще напуснем съвсем спокойно къщата — каза той. — Люси ще ни придружи до вратата.

— Ти си истински мръсник — каза тихо Пол. Той се бе изправил и местеше с колебание погледа си между Милхаус, Люси и нас с Гидиън.

— Седни — нареди Гидиън. Гласът му бе леден, но аз чувствах препускащия му пулс. Той продължаваше да ме притиска към себе си със свободната си ръка. — И вие също се присъединете към него, Милхаус. Останаха още много сандвичи.

Пол отново седна и погледна към страничната врата.

— Само една дума към Франк и ще натисна спусъка — каза Гидиън.

Люси го гледаше с широко отворени очи, но не изглеждаше да се страхува. За разлика от Пол. Той сякаш наистина вярваше, че Гидиън е напълно сериозен.

— Направи, каквото казва — обърна се той към Милхаус и икономът напусна поста си пред вратата и седна до масата, като през цялото време ни хвърляше сърдити погледи.

— Вече си го срещал, нали? — Люси гледаше Гидиън право в очите. — Вече си се виждал с граф Сен Жермен.

— Три пъти. И той е наясно за намеренията ви. Обърни се! — Той опря дулото на пистолета в тила ѝ. — Тръгвай!

— Принцесо...

— Всичко е наред, Пол.

— Те са му дали проклет автоматичен „Смит & Уесън“. Мислех, че това е в разрез с дванайсетте златни правила.

— Когато излезем на улицата, ще я пуснем — каза Гидиън. — Но ако преди това тук горе някой дори помръдне, тя е мъртва. Хайде, Гуендолин. Ще им се наложи друг път да опитат да се доберат до кръвта ти.

Поколебах се.

— Може би наистина искат само да говорим.

Живо се интересувах от това, което имаха да кажат Пол и Люси. Но от друга страна, ако наистина бяха толкова безобидни, на каквито се правеха, защо бяха поставили тези охранители в стаята? При това въоръжени? Отново си спомних за мъжете от парка.

— Със сигурност не искат само да говорим — отвърна Гидиън.

— Безсмислено е — рече Пол. — Те са промили съзнанието му.

— Това е дело на графа — каза Люси. — Той може да е много убедителен, както много добре знаеш.

— Ще се видим отново — каза Гидиън.

Междувременно бяхме стигнали до площадката на стълбището.

— Това заплаха ли е? — извика Пол. — Наистина ще се видим отново, можеш да си сигурен!

Гидиън държеше пистолета насочен към тила на Люси, докато стигнахме до входната врата. Всеки миг очаквах Франк да се втурне от другата стая, но той не помръдна. И прапрабаба ми никъде не се виждаше.

— Не трябва да допускате кръгът да се затвори — каза Люси настойчиво. — Никога повече не посещавайте графа в миналото. Най-вече Гуендолин никога не трябва да се среща с него.

— Просто не я слушай! — Гидиън бе принуден да ме пусне. Докато едната му ръка бе заета с пистолета, насочен към Люси, с другата отвори входната врата и погледна навън към улицата.

От горния етаж се чуваха гласове. Уплашено погледнах нагоре по стълбите. Там горе бяха събрани трима мъже и един пистолет и там трябваше да си останат.

— Вече се срещнах с него — казах на Люси. — Вчера...

— О, не! — лицето ѝ преbledня още повече. — Той знае ли каква е магията ти?

— За коя магия говориш?

— Магията на гарвана — каза Люси.

— Магията на гарвана е просто мит. — Гидиън хвана ръката ми и ме задърпа надолу по стълбите към улицата. От файтона ни нямаше и следа.

— Това не е вярно. И графът го знае.

Гидиън продължаваше да държи пистолета насочен към главата на Люси, но сега погледът му бе привлечен от прозорците на първия етаж. Много вероятно бе там да стоеше Франк с пистолета си. Все още козирката над входа ни осигуряваше прикритие.

— Почакай — казах на Гидиън и погледнах към Люси. В големите ѝ сини очи плуваха сълзи и поради някаква причина ми беше трудно да не ѝ повярвам. — Защо си толкова сигурен, че не казват истината? — попитах го тихо.

В първия момент ме погледна объркано. Очите му трепнаха.

— Просто съм сигурен — прошепна.

— Но не звучиш така — каза Люси с нежен глас. — Можете да ни вярвате.

Наистина ли можехме? Как бяха успели да постигнат невъзможното и да ни издебнат тук?

В този миг с крайчето на окото си видях сянката.

— Внимавай! — извиках, но Милхаус вече ни бе приближил.

Гидиън се завъртя в последния момент, когато икономът вече замахваше, за да нанесе удар.

— Милхаус, недей! — Това бе гласът на Пол, идващ от стълбите.

— Тичай — извика Гидиън и за части от секундата взех решение.

Затичах се толкова бързо, колкото ми позволяваха ботушките. С всяка крачка очаквах да чуя шума от изстрел.

— Говори с дядо — викна Люси подире ми. — Попитай го за зеления ездач!

Гидиън ме настигна чак на следващия ъгъл.

— Благодаря — каза задъхано и прибра пистолета. — Ако го бях загубил, щеше да стане напечено. Да минем оттук.

Огледах се.

— Преследват ли ни?

— Не вярвам. Но за всеки случай трябва да побързаме.

— Откъде изведнъж се появи този Милхаус? През цялото време наблюдавах стълбището.

— Сигурно в къщата има и друго стълбище. И аз не се бях сетил за това.

— Къде е пазителят с файтона? Нали трябваше да ни чака.

— Откъде да знам! — каза Гидиън, останал без дъх.

Хората по тротоара ни гледаха озадачени, докато минавахме тичешком покрай тях, но вече бях започнала да свиквам с това.

— Кой е зеленият ездач?

— Нямам никаква представа — отвърна Гидиън.

Постепенно започнах да чувствам бодежи от едната си страна. Нямаше да издържа това темпо още дълго. Гидиън сви в една тясна странична уличка и накрая се спря пред портата на една църква. „Света Троица“ — прочетох върху табелата.

— Какво ще правим тук? — попитах задъхано.

— Ще се молим — отвърна Гидиън. Той се огледа, преди да отвори тежката врата, после ме избута в сумрачната вътрешна част на църквата и затвори вратата след нас.

Веднага ни обгърна тишина, мирис на тамян и онова тържествено настроение, което веднага обземаше човек, когато пристъпеше в църква.

Църквата беше хубава, с цветни витражни прозорци, стени от светъл камък и свещници, в които тихо трепкаха свещички, всяка една представляваща молитва или пожелание.

Гидиън ме поведе през църквата към една стара изповедалня, дръпна завесата и посочи към мястото в малката кабина.

— Не го мислиш сериозно, нали? — прошепнах.

— Напротив. Аз ще седна от другата страна и ще чакаме, докато се завърнем обратно.

Отпуснах се слисана върху седалката. Гидиън дръпна обратно завесата под носа ми. Миг по-късно малкото решетъчно прозорче към мястото отсреща се отвори.

— Удобно ли ти е?

Постепенно дишането ми бе започнало да се нормализира и очите ми да привикват към сумрака. Гидиън ме гледаше с престорена сериозност.

— Е, дъще моя! Нека благодарим на господ за сигурния му подслон.

Зяпнах го. Как можеше да е толкова спокоен, направо дързък? Та той току-що беше изложен на голямо напрежение, мили боже, дори бе държал опрян пистолет в главата на братовчедка ми! Нямаше начин всичко това да го е оставило безчувствен.

— Как е възможно да се шегуваш?

Изведнъж той се смути и сви рамене.

— Хрумва ли ти нещо по-добро?

— Да! Например можем да се опитаме да разберем какво се случи току-що! Защо Люси и Пол твърдят, че някой е промил съзнанието ти?

— Откъде мога да знам? — Той прокара пръсти през косата си и забелязах, че ръката му съвсем леко трепереше. Значи не беше чак толкова хладнокръвен, колкото се правеше. — Искат да породят съмнение в теб. Както и в мен.

— Люси каза да попитам дядо. Явно не знае, че е починал. — Спомних си плувналите ѝ в сълзи очи. — Бедната. Трябва да е ужасно никога повече да не можеш да видиш семейството си в бъдещето.

Гидиън не каза нищо. Известно време просто мълчахме. Погледнах към вътрешността на църквата през една пролука в завесата. Един малък гаргойл, може би стигащ до коленете, със заострени уши и смешна гущероподобна опашка, се показва подскачайки от сенките на една колона и се загледа към нас. Бързо погледнах встрани. Ако забележеше, че мога да го видя, със сигурност щеше да стане много досаден. Призраците гаргойли можеха да бъдат големи лепки, знаех го от личен опит.

— Сигурен ли си, че можеш да вярваш на граф Сен Жермен? — попитах, докато гаргойлът се приближаваше подскачайки си.

— Той е гений. Открил е неща, които никой друг човек преди него... да, вярвам му. Каквото и да си мислят Люси и Пол, те грешат. — Той въздъхна. — Във всеки случай до скоро бях напълно сигурен в това. Всичко изглеждаше толкова логично.

Явно се сторихме скучни на малкия гаргойл. Той се покатери на една колона и изчезна в галерията при органа.

— А сега вече не изглежда ли?

— Знам само, че държах всичко под контрол, докато не се появи ти.

— Да не би да ме държиш отговорна за това, че за първи път в живота ти не всички танцуват по свирката ти? — Повдигнах вежди точно както бях видяла той да го прави. Чувството беше невероятно! За малко да се ухилия, толкова бях горда със себе си.

— Не! — Той поклати глава и въздъхна. — Гуендолин! Защо с теб всичко е толкова по-сложно, отколкото с Шарлот?

Той се наведе напред и имаше нещо в погледа му, което никога досега не бях виждала.

— Аха, затова ли си говорехте днес в двора на училището? — попитах засегната.

По дяволите! Сега му дадох повод за язвителни подмятания. Аматьорска грешка!

— Ревнуваш ли? — попита веднага и се ухили.

— Изобщо!

— Шарлот винаги правеше, каквото й кажех. Докато ти не си така. Което е много уморително. Но и някак си много забавно. И сладко.

Този път не само погледът му ме накара да се чувствам неудобно. Смутено пригладих кичур коса, паднал върху лицето ми. От тичането тъпата ми прическа напълно се беше разпаднала, вероятно фибите бяха образували следа от Итън Плейс чак до църквата.

— Защо не се върнем обратно в Темпъл?

— Тук ни е добре. Ако се върнем там, отново ще започне някоя от безкрайните дискусии. А честно казано не ми е до това да се оставя чичо Фолк да ме командва.

Ха! Сега отново бях на ход.

— Чувството не е никак приятно, нали?

Той поклати глава.

— Не. Всъщност изобщо не е.

От вътрешността на църквата се чу някакъв шум. Подскочих и надникнах през завесата. Имаше само една стара жена, която палеше свещичка.

— Ами ако сега веднага се върнем в настоящето? Не искам да се озова в скута на някоя... ъъ... девойка, получаваща първото си участие. А и мога да си представя, че свещеникът също няма да е очарован.

— Не се притеснявай. — Гидиън се засмя тихо. — В нашето време тази изповедалня никога не е заета. Резервирана е за нас, така да се каже. Пастор Якоб я нарича асансьор към подземното царство. Разбира се, той е член на ложата.

— Колко още остава до скока ни във времето?

Гидиън погледна часовника си.

— Имаме още време.

— Тогава трябва да го оползотворим смислено — засмях се. — Не искаш ли да се изповядаш, синко?

Думите просто ми се изплъзнаха и в следващия момент си дадох сметка какво се случваше тук.

Седях си с господин Гидиън, официално известен като „този, от който ми се повръщаше“, в една изповедалня някъде около началото на миналия век и флиртувах като за световно. Боже! Защо Лесли не ми бе подготвила цяла папка с указания за това!

— Само ако и ти ми издадеш греховете си.

— Иска ти се. — Побързах да сменя темата. Това тук определено беше прекалено хлъзгав терен. — Между другото, беше прав за капана. Но откъде Люси и Пол са могли да разберат, че ще дойдем точно днес?

— Нямам никаква представа — каза Гидиън и изведнъж се наведе към мен, така че носовете ни се оказаха само на няколко сантиметра разстояние един от друг. В сумрака очите му изглеждаха много тъмни. — Но може би ти знаеш.

Замигах объркана (двойно объркана — от една страна заради въпроса, но много повече заради внезапната му близост).

— Аз?

— Може ти да си тази, която е издала на Люси и Пол времето и мястото на срещата.

— Какво? — Сигурно го зяпах колосално тъпо. — Що за идиотщина! Кога съм можела да го направя? Дори не знам къде се намира хронографът. А и никога не бих допуснала да... — спрях се, преди да съм се изпуснала.

— Гуендолин, ти нямаш никаква представа какво ще направиш в бъдещето.

Първо трябваше да смея какво ми говори.

— Значи и ти самият може да си го направил — отвърнах след това.

— Така е. — Гидиън отново се отдръпна в своята част от изповедалнята и в сумрака видях как белите му зъби проблеснаха. Той се усмихна. — Мисля, че ни предстоят доста вълнуващи моменти.

Думите му предизвикаха приятно присвиване в корема ми. Перспективата за бъдещи приключения вероятно би трябвало да ме изплаши, но в този момент ме изпълни единствено с диво чувство на радост.

Да, наистина щеше да е вълнуващо.

Известно време мълчахме. После Гидиън каза:

— Спомняш ли си, когато в каретата говорихме за магията на гарвана?

Разбира се, че си спомнях. Всяка изречена дума.

— Ти каза, че не бих могла да съм надарена с магията, защото съм едно съвсем обикновено момиче. От типа, каквито познаваш с хиляди. Които ходят до тоалетната само на групички и одумват Лиса, която...

Той постави ръка на устните ми.

— Знам какво съм казал. — Гидиън отново се бе навел към мен. — И съжалявам.

Какво? Седях като ударена от гръм, неспособна да се помръдна или дори да дишам. Пръстите му внимателно докосваха устните ми, галеха брадичката ми и се придвижиха нагоре към слепоочието ми.

— Ти не си обикновена, Гуендолин — прошепна той и започна да прокаква пръсти през косата ми. — Ти си напълно необикновена. Не ти е необходима магията на гарвана, за да си нещо специално за мен.

Лицето му се приближи още повече. Когато устните му докоснаха моите, затворих очи.

Добре. Май сега щях да припадна.

[1] Превод Валери Петров. — Бел.прев. ↑

ЕПИЛОГ

„Ярко слънце, 23 градуса на сянка. Лейди Тилни се яви точно в девет часа, за да елапсира.

Движението в града е затруднено от протестно шествие на полудели женоря, които настояват за правото на жените да гласуват. По-скоро ще изградим колонии на Луната, отколкото това да се случи. С изключение на това, няма други инциденти.“

Из хроники на пазителите
Доклад: Франк Майн, вътрешен
кръг
24 юни 1912 г.

*Хайд Парк, Лондон
24 юни 1912*

— Тези слънчобрани са наистина практични — каза тя и завъртя своя. — Не знам защо един ден ще бъдат премахнати.

— Може би защото тук непрестанно вали? — Той й се усмихна. — Но и на мен ми се струват много сладки. А и дантелените летни рокли ти стоят превъзходно. Постепенно започвам да свиквам с дългите поли. Гледката, когато ги съблечеш, е много хубава.

— Никога няма да свикна с факта, че повече не мога да нося панталони — оплака се тя. — Всеки ден дънките ми болезнено ми липсват.

Знаеше много добре, че не дънките бяха това, което болезнено й липсваше, но се въздържа да го каже. Известно време мълчаха.

На слънчевата светлина паркът изглеждаше толкова прекрасно спокоен, градът, простиращ се зад него, сякаш бе изграден за вечни времена. Той се замисли, че след две години щеше да започне Първата световна война и немски цепелини ще започнат да хвърлят бомби над

Лондон. Може би тогава щеше да им се наложи да се оттеглят в провинцията за известно време.

— Прилича изцяло на теб — внезапно каза тя.

Той веднага разбра за кого говореше.

— Не, изцяло прилича на теб, Принцесо. Само косата е взела от мен.

— И този маниер да накланя глава, когато разсъждава над нещо.

— Прекрасна е, нали?

Тя кимна.

— Много е странно. Преди два месеца я държахме като новородено бебе на ръце, а сега е вече на шестнайсет и половин глава по-висока от мен. И само две години по-малка.

— Да, това наистина е откачено.

— Но някак си съм безкрайно облекчена, че тя е добре. Само Никълъс... Защо е трябвало да умре толкова млад.

— Левкемия. Никога не бих предположил. Бедното момиче, да израсне без баща. — Той се прокашля. — Надявам се да стои настрана от това момче. Моят... хм, далечен племенник или какъвто там се пада. Тези роднински връзки никой не може да ги схване.

— Не е чак толкова трудно. Твоят працядо и неговият прапрацядо са били близнаци. Значи твоят працядо е и негов прапрацядо. — Когато видя неразбирация му поглед, се засмя. — Ще ти начертая родословното дърво някой ден.

— Както казах, никой не може да ги схване. Във всеки случай, това момче не ми харесва. Забеляза ли как наставнически се държи с нея? За щастие тя не му се дава.

— Тя е влюбена в него.

— Не е.

— Напротив, влюбена е. Просто още не го е осъзнала.

— А тогава ти откъде знаеш?

— Е, той е просто неустоим. О, боже, видя ли очите му? Зелени като на някой тигър. Мисля, че коленете ми омекнаха малко, когато ме погледна гневно.

— Какво? Не говориш сериозно! Откога си падаш по зелени очи?

Тя се засмя.

— Не се притеснявай. Твоите очи все още са най-красивите. Или поне за мен. Но мисля, че тя предпочита зелени...

— Няма начин да е влюбена в този арогантен тип.

— Напротив. И той е същият, какъвто беше ти едно време.

— Моля? Този... Той изобщо не е като мен. Никога не съм те командвал, никога!

— Правил си го. — Тя се ухили.

— Но само когато е било необходимо. — Той бутна шапката назад към тила си. — Просто трябва да я остави на мира.

— Та ти ревнуваш.

— Да — призна той. — Не е ли нормално? Следващия път, когато го видя, ще му кажа да си разкара лапите от нея.

— Мисля, че за в бъдеще пътищата ни доста често ще се пресичат — каза тя и вече не се усмихваше. — И мисля, че можеш да започнеш да опресняваш уменията си по фехтовка. Задават се още много препятствия.

Той подхвърли бастуна си във въздуха и умело го хвана.

— Аз съм готов. А ти, Принцесо?

— Готова съм, ако и ти си готов.

Издание:

Керстин Гир. Рубиненочервено

Немска. Първо издание

ИК „Ибис“, София, 2012

Редактор: Любка Йосифова

Коректор: Росица Симеонова

Технически редактор: Симеон Айтов

Оформление на корица: Владислав Кирилов, 2012

ISBN: 978-619-157-037-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.